

MAKAMBA

HET HANDBOEK VOOR DE MAKAMBA'S

John Baselmans

MAKAMBA

Makamba - *Nederlander*

**Inburgeringscursus voor de
aankomende eilandbewoners**

Deel 2

John Baselmans

Curaçao, 2010

This book is written by
John Baselmans

Photos and illustrations are from the hand of
John Baselmans

With thanks to all those people who are supporting me.

Copyrights

I won't put all the usual "don'ts" here, but I hope that you respect my work.
At least let me know when you use any part from this book.
You will find my address on my website
<http://www.johnbaselmans.com>.

Thank you.

ISBN 978-1-4461-3036-0

INHOUD

Voorwoord	8
-----------	---

DEEL 1

1:1	Het taboe op het woord Makamba	12
1:2	De geschiedenis van de Makamba	16
1:3	De Makamba na het tekenen van het statuut	21
1:4	Mijn vooropleiding als aankomende Makamba	26
1:5	Het leven als Makamba, tot voor kort	32
1:6	De ommekeer	34
1:7	De Makamba nu komend op het eiland	38
1:8	De gedragingen en het doen en laten van de huidige Makamba	41
	Makambaans rijgedrag	41
	Makambaanse denkwijze	42
	Makambaans manier van praten	45
	Makambaans manier van handelen	46
	Makambaans manier van wonen	48
1:9	Kolonie in kolonie	50
1:10	Is de slavernij weer aan het opkomen vanuit Nederland?	52
1:11	Het respect naar de lokale bevolking toe	54
1:12	O, dat zielig wezentje	59
1:13	Hoe gaan we verder met elkaar	61

DEEL 2

2:1	Zieltjes winner	65
2:2	Daar gaan we weer	67
2:3	Pinguïn en respect	69
2:4	We zijn er	71
2:5	Een uitzicht	72
2:6	De oudjes	74
2:7	Bla bla	75
2:8	De klusjesman	76

2:9	Curaçaose rust	78
2:10	Opschieten	79
2:11	Geen nieuwe inbreng	81
2:12	Hollandse pot	84
2:13	Ons gemeentehuis	86
2:14	Droomhuis	87
2:15	Goede prijs	90
2:16	Weg daarmee	92
2:17	En van je hela hola...	93
2:18	Ongemakkelijk	94
2:19	Onze bomen	96
2:20	Gladgeschoren tuintjes	97
2:21	Wij weten het beter	98
2:22	Lachen geblazen	100
2:23	Onze eigenwijze wijze	101
2:24	Mien in haar mobiel	103
2:25	Onze wetenschapper	105
2:26	Zo kan het ook	107
2:27	Busje in, busje uit	109
2:28	Onze nieuwelingen	110
2:29	Baai(1)dag	111
2:30	Blote billen	112
2:31	Dushi	113
2:32	Een touwtje en een zakdoek	114
2:33	Wat een broekje	116
2:34	De gezellige Makamba	118
2:35	Einde verhaal	119

DEEL 3

3:1	Update	127
-----	--------	-----

DEEL 4

4:1	Wat kun je als Makamba doen om een goede tijd te hebben?	136
4:2	Recapitulatie	146

Voorwoord

Ik weet dat vele haren recht overeind staan als ze het woord Makamba horen en zullen velen nu al ontploffen hoe dat als titel van een boek kan staan op internet en in de boekhandels.

Ik praat niet over wat er in bijvoorbeeld Wikipedia staat: *Makamba is een stad in Burundi. Makamba is de hoofdstad van de gelijknamige provincie Makamba.*

Dat is dus een Makamba waar ik niet veel over weet te schrijven. *Een andere Makamba die ik ken is een vis die zwemt in onze oceanen.*

Ook daar wil ik het niet met jou over hebben. *Maar wij als bewoners van de eilanden in de Nederlandse Antillen hebben ook nog een andere betekenis aan het woord 'Makamba' gegeven.*

Makamba is een blanke Nederlander die op deze eilanden rondhobbelt en veelal meent alles beter te weten dan de lokale bevolking. Een lokale bevolking die hier als slaven gebracht is, vele jaren terug, door diezelfde Makamba's.

Oeps, het is eruit. Nu wil ik voor diegenen die mij nog niet kennen even duidelijk stellen dat ik ook een Makamba ben en ook geboren ben in dat kaaskoppenlandje wat grotendeels onder de zee ligt. Ik ben ook zo'n blanke die de zon heeft verkozen boven de regen, ijzel en sneeuw. Grotendeels van mijn leven woon en werk ik nu al op het eiland Curaçao en ik moet bekennen het is niet altijd gemakkelijk. Toch blijft het nog steeds leerzaam en ik ben blij de stap naar dit eiland genomen te hebben.

Als Makamba wil ik mijn ervaringen en mijn manier van beleven van deze eilanden verwoorden. Ook zo wil ik je mee laten gaan in de wereld van een Makamba die het verre landje Curaçao heeft verkozen boven zijn eigen molens en kaaskoppen geboorteland.

Zon, zee, duiken en zeilen met daarnaast hard werken in een stekende zon die we veelal ‘de koperen ploert’ noemen. Met alle vrijheden die een mens maar kan bedenken en het gevoel hebbend dat er nog werkelijk een paradijs op aarde is. Soms wakker geschud door een belastingaanslag of een dichtvallend loket, maar dat mag de pret op deze eilanden niet drukken.

Dit boekje moet niet gezien worden als het tegen elkaar opzetten van verschillende culturen en rassen. De gedachtegang is dat de aankomende en de nieuwe Makamba een beetje wakker geschud gaat worden en dat er wel met respect naar elkaar toe, samen geleefd moet worden. Als ex Nederlander en als huidige Makamba en meer Antilliaan voelend is het zaak dat we samen een beter leefmilieu tegemoet gaan en waar mensen elkaar zien als mensen.

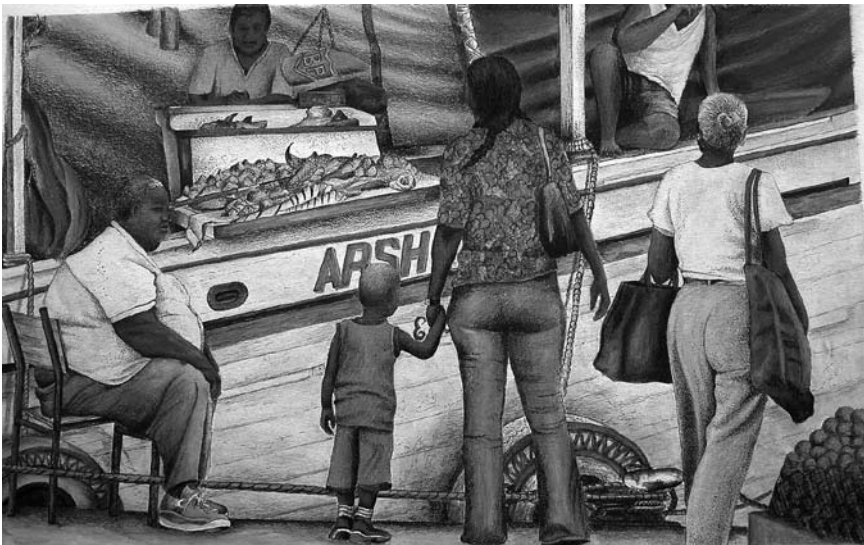
De uitspraak wat ik laatst hoorde van een klein Nederlands kind op school, heeft me tot het schrijven van dit boekje gebracht. Zijn uitspraak was: ‘Ik zie jou als zwarte leerkracht niet staan, luister ook niet naar jou want je bent als zwarte niets voor mij’! Een trieste uitspraak uit de mond van een kind naar een lokale leerkracht toe. Dan vraag ik me af, beste mensen wat doen jullie dan hier? Daarom is het belangrijk dat enkele zaken duidelijk op papier staan en dat je na gaat denken wat je hier komt doen of wilt bereiken. Respect naar elk mens moet er zijn en zeker naar een land dat je wel opgenomen heeft in haar maatschappij.

Laten we gaan starten met mijn verhaal. Een verhaal wat zeker vele tenen zal laten krommen en vele mensen wakker zal schudden. Maar wel met respect naar elk levend wezen hier op aarde. Ik hou van mijn eiland, een eiland dat Curaçao heet en waar ik vanaf 1982 mag leven, wonen en werken. Maar in het bijzonder mag genieten van een geweldige bevolking die in een zeer snel tempo grote veranderingen moest en weer gaat meemaken. Een eiland met vele mogelijkheden en waar de lokale bevolking onder elkaar nog mens is.

Jammer genoeg overspoeld door vele buitenlanders die de ware identiteit van de lokale bevolking niet respecteren.

Hopelijk dat de vele nieuwe Nederlanders die neerstrijken op deze eilanden, gaan inzien dat het niet HUN land is, maar dat ze te gast zijn op een geweldig tropisch paradijs. In de hoop dat zij dit boekje eerst eens aandachtig gaan lezen en zo een beetje de bevolking en zijn cultuur begrijpen.

Laten we samen een betere omgeving creëren.

DEEL 1

1:1 Het taboe op het woord Makamba

Makamba, een woord wat bij vele Nederlanders in het verkeerde keelgat springt en waarom? Het waarom is mij wel duidelijk want deze mensen begrijpen de cultuur niet van het land waarin zij leven. Wij Makamba's zijn blanken die een zwaar verleden op onze schouders dragen. Nu zijn wij Makamba's niet bang voor wat dan ook, maar wel gevoelig als het om dit woord gaat.

Het woord 'Makamba' wordt negatief gezien maar zo heb ik het als rasechte Makamba nooit ervaren. In de buurt waar ik woon, op Banda Abou, word ik Tio Makamba genoemd en ik moet zeggen, het voelt goed aan als een 1 ½ jarig kind me dat toeschreeuwt!

'TIO MAKAMBA, kon bai?' Welnu, ik ben blij dat ze tegen me praat en me accepteert zoals ik ben, namelijk 1.94 meter lang, grijs haar, snor en blank! Dat in een gemeenschap die hoofdzakelijk donker is en waar je dus als Makamba reus best opvalt. Althans, dat was een tijd geleden. Nu zijn de zaken omgedraaid en heb je soms het gevoel dat je op het Leidse plein staat als je het Brionplein oversteekt! 'Jammer' is dan mijn gedachte, want waar zijn alle Antillianen gebleven? Waar zijn al deze lokale mensen en waarom is het allemaal zo wit om me heen? Nu, vele zaken worden uitgediept in dit boekje.

Toch zijn er vele Makamba's die het moeilijk hebben met het horen van dit woord maar waarom dan? Waarom mag het beestje geen naam hebben en waarom is het in de cultuur van deze eilanden geen negatief woord? Makamba is de aanduiding van die blanke die daar loopt en dat wij Europese Nederlanders als melkbussen en kaaskoppen geboren zijn kunnen wij ook niets aan doen. Zo heeft elk stekkie op deze wereld wel zijn kenmerken en dat maakt juist de wereld een mooi geheel. Wil ik alles geel zien vlieg ik naar China (nou ja zo geel zijn ze nu ook niet), maar bij wijze van spreken dan.

Het doet er toch niet toe hoe je elkaar aanspreekt, het is het gevoel wat erachter zit. Dat gevoel is een andere zaak want achter het woord Makamba heeft heel lang geen haat en nijd gezeten.

Nu, ja nu, na wat er de laatste jaren gaande is, is het woord Makamba een tweede betekenis gaan opbouwen en dat is jammer. Erg jammer, omdat het niet aan de plaatselijke bevolking ligt dat het woord een tweede betekenis heeft gekregen. Maar dat hebben we te danken aan de vele Nederlanders die met grote getale onze eilanden nu overspoelen.

Doch, met al het geschrijf en het over en weer beledigen van mensen schieten we niets op in onze samenleving. In mijn ogen zou het eens beter zijn om minder aandacht te besteden aan deze woorden maar meer aandacht aan de mensen die er achter zitten.

‘Hé Makamba, kwidou!’ Kreeg ik net te horen. O nee, het was niet tegen mij. Het was tegen die andere Makamba die even verderop liep. Wel gemakkelijk dat we allemaal dezelfde naam hebben, toch? Nou, het woord Makamba heeft me nooit pijn kunnen doen omdat er geen pijn achter zit. Makamba is hetzelfde als op deze eilanden ‘hé Portuges’ of ‘hé Chino’ wordt geroepen. Dat het anders ligt als ik als Makamba ‘hé, neger’ roep, dat is een andere zaak en zo komen we wel op een zeer zwaar en moeilijk onderwerp.

Voordat ik daar dieper op inga zou het eens verstandig zijn om als Makamba eens te gaan voelen wat de lokale mensen nu werkelijk van je denken en zien. In de vele jaren dat ik op dit eiland rondhang kan ik niets anders zeggen dat het grote deel van de lokale bevolking een geweldig volk is waar wij als Makamba’s zeer veel van kunnen leren. De meeste lokale mensen hebben meer levenservaringen dan de vele gasten (buitenlanders) die we op dit eiland rijk zijn. Kijk, er zijn altijd wringers in een volk en er zijn ook die geestelijk zo’n grote klap hebben opgelopen dat het voor hen moeilijk is doorheen te komen.

Doch, het grote merendeel van de bevolking is vredelievend, vriendelijk en zeker levenswijs. Dat laatste is duidelijk aanwezig bij de oudere bevolking.

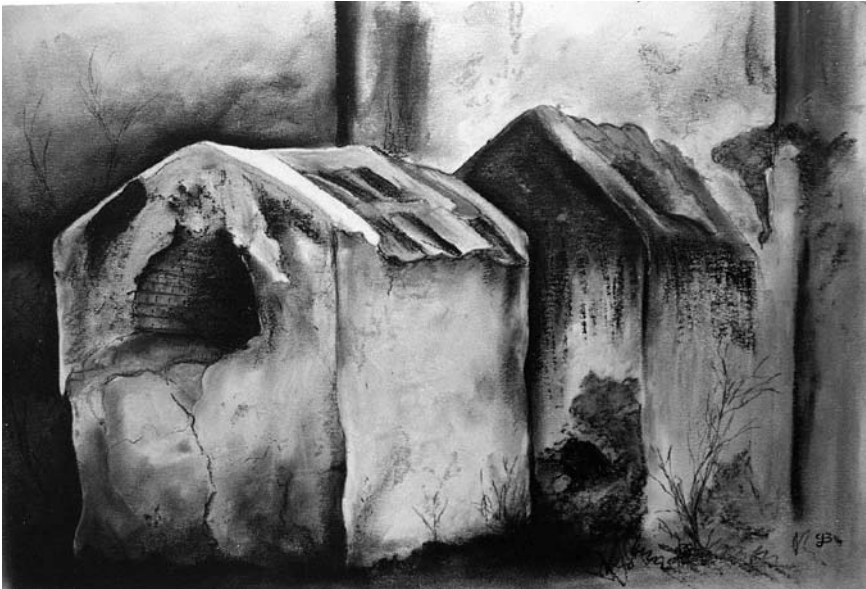
Dan vraag ik me wel eens af, als ik dat vergelijk met westerse landen, wie nu werkelijk verder is in het leven. Het enige wat ik dan kan zeggen is, dat de oudere lokale bevolking zeer ver boven de westerse oudere bevolking staat. Waar ik dit op staaf is puur uit de vele gesprekken die ik met vele oudere mensen heb gehad. Dat het niet met cijfers onderbouwd is komt omdat ik niet in cijfers geloof en met cijfers werk. Gevoel, aanhoren en aanzien zijn mijn pijlers en daarop trek ik die conclusie. Dat het aan te vechten is, maak ik geen probleem van. Ik weet als geen ander dat deze wereld kennelijk alles aangevochten moet worden.

Makamba, het taboe woord op de Antilliaanse eilanden, wordt ook wel sterk overtrokken en zelfs opgeblazen. Natuurlijk heb ik ook wel eens meegemaakt in een of andere scheldtirade dat die verdomde Makamba moest oprotten. Nu heeft dat bij mij geen effect omdat ik het blijf zien als een tekortkoming van die persoon. Het mooie is dat bij de jongere generatie veel woorden tekort schieten en dan wordt dat opgevangen door snel iemand uit zijn tent te lokken. Bij geen respons, vervalt meestal zo'n gesprek weer in een normaal gesprek terug.

Uit het laatste gedeelte wat ik net schreef blijkt dat dus het woordje Makamba ook een negatieve toon kan bevatten. En dat is het mooie van de oude en de nieuwe generatie. De oude generatie ziet totaal geen negativiteit achter dit woord en bij de jongere generatie is het nu net het tegenovergestelde. Dat wij Makamba's er dan veelal het negatieve inzien is weer een cultuur barrière die kennelijk alsmaar weer opgeworpen wordt. Je kunt de lokale bevolking niet kwader maken dan als je hen met 'neger' aanspreekt. Natuurlijk, want dat woord heeft een pijnlijk verleden en is ook werkelijk een woord wat net zo gevoelig ligt als dat we in Nederland het over Hitler hebben.

Ondanks al deze jaren zijn deze woorden als een soort negatief DNA bij de generaties doorgekropen.

Laten we eerst maar eens gaan zien hoe de lokale geschiedenis loopt en waarom de Makamba van de oudere generatie een andere Makamba is dan die van de jongere generatie.

1:2 De geschiedenis van de Makamba

Nu ga ik niet een geschiedenis boek overschrijven of in dit hoofdstuk allemaal citaten zetten van beroemde geschiedschrijvers en deskundigen. Ik laat hen maar uit dit boek en ik ga je ook niet voorkauwen wat eens is gebeurd en wat er allemaal is geschreven en zelfs vervalst in onze geschiedenis.

Wat ik wil doen is een beetje het gevoel van de lokale bevolking vertalen, hoe zij de slaventijd hebben gezien en meegemaakt. Dan weet ik, dat er meteen een zootje mensen gaat denken waar ik die wijsheid vandaan haal of waar ik als Makamba het lef heb om te schrijven over de gevoelens van de lokale bevolking. Nee, ik schrijf vanuit de verhalen die ik heb mogen horen uit de monden van oudjes om en rond ons heen. Oudjes die met veel respect op hun oude dag nog actief bezig zijn in deze gemeenschap of lekker achterover leunend in een oude stoel genieten van hun hongerig en ongelofelijk laag AOVtje waar ze net niet van doodgaan, maar zeker niet van kunnen leven zonder steun van hun familie.

Oude mensjes die niet klagen en zelfs met veel respect toe, naar en over de tijd praten toen de Nederlanders het compleet te vertellen hadden over deze eilanden. Het was die tijd dat de oudjes moesten werken voor een handjevol rijst. En daarnaast klappen kregen als ze niet hard genoeg werkten. Het waren ook die oudjes die dagelijks uitgescholden en vernederd werden als ‘neger’ en volgens de vele Nederlanders niet veel goeds konden doen en te lui waren om te werken.

Toch zijn de oudjes die de Nederlanders meegemaakt hebben in de Nederlandse glorie tijd niet zo wrang en opstandig naar de Nederlanders toe. Voor hen was het al beter dan wat ze hadden en ze namen de vernederingen op de koop toe omdat ‘het erbij hoorde’, volgens hen. Vele oudjes praten nog goed over de oude manier zoals de Nederlanders hier kwamen en ze hebben veel te vertellen wat ze allemaal gedaan hebben

op het land maar ook in het huishouden. Als een sloofje nederig voor de rijken werken en dan voor een hongerloon. Toch waren het niet alleen de Nederlanders die de lokalen uitbuiten maar ook andere groepen vanuit het buitenland wisten gebruik te maken van het goede wat de lokale bevolking hen bood.

Als slaven eens op deze eilanden gezet met wat achtergebleven lokale mensen van een oude beschaving, moesten deze mensen zien te overleven op een kale rots. Kaal is deze rots nog steeds al heeft bijvoorbeeld Curaçao een rijke vegetatie. Nee, niet weelderige bossen maar wel een rijke natuur.

De Nederlanders samen met wat andere gasten maakten gretig gebruik van de onderdrukking die er was. Ze lieten de mensen werken en betaalden werkelijk niet naar de arbeid die verricht werd. Patron of Señora waren de heiligen en werden als goden gezien. Lang heeft dat standgehouden totdat er een statuut van kracht werd wat de slavernij stop moest zetten en aan iedereen zijn vrijheid zou moeten geven. Dat pakte anders uit wat je zult lezen in het volgende hoofdstuk.

Terugkomend op de geschiedenis van de Makamba zul je weinig negatieve dingen horen uit de monden van ouderen. Vreemd? Nee, niet vreemd want deze mensen tonen, tot de dag van vandaag, respect naar andere mensen toe. ‘Die tijd was nu eenmaal zo’, hoor je dan en ook van ‘we wisten niet beter’, ‘waar moesten we anders naar toe’ en dat soort zinnen kwamen regelmatig uit hun monden. Toch valt het me altijd op dat ze zo open waren naar mij, terwijl ik als Makamba toch een van die slavendrijvers geweest zou moeten zijn. Dan zie je werkelijk hoe groot dit volk was. Was, schrijf ik omdat ook dat veranderd is met de tijd. De oude bevolking is een geweldige bevolking die nog weet te leven volgens een respect naar elkaar toe. Ze zullen zich zeker niet meer als slaven laten gebruiken maar zijn nog wel met respect naar diegene toe, van wie de voorouders alles hebben weten uit de buiten en zeker niet zuiver. Die

Makamba's waren er om geld te maken, maar helaas, die Makamba's zijn weer terug!

Daarover gaan we nog heel uitvoerig op in en ik beloof je, ik hou mijn mond niet dicht. Ik geef het door zoals ik het zie en voel. Het is zaak dat het eens onder de Makamba's ogen komt hoe een volk vernederd wordt ten koste van eigen verrijking. En dan heb ik veel respect voor die oudjes (helaas minder naar de jongere generatie toe) hoe zij met mensen omgaan. Het is prachtig om te zien dat juist de ouder generatie van de lokale bevolking zo geweldig zijn in het leven van hun leven. Dat je dat nu niet meer ziet onder de andere generaties heeft vele redenen.

- Er zijn er die aandacht zoeken en alles onder slavernij gooien.
- Weer anderen hebben zelf grote problemen omdat ze in hun ogen met de verkeerde kleur zijn geboren.
- Weer anderen zien het dat de ene alles heeft en de andere niets en dat moet dan liggen aan die ander.

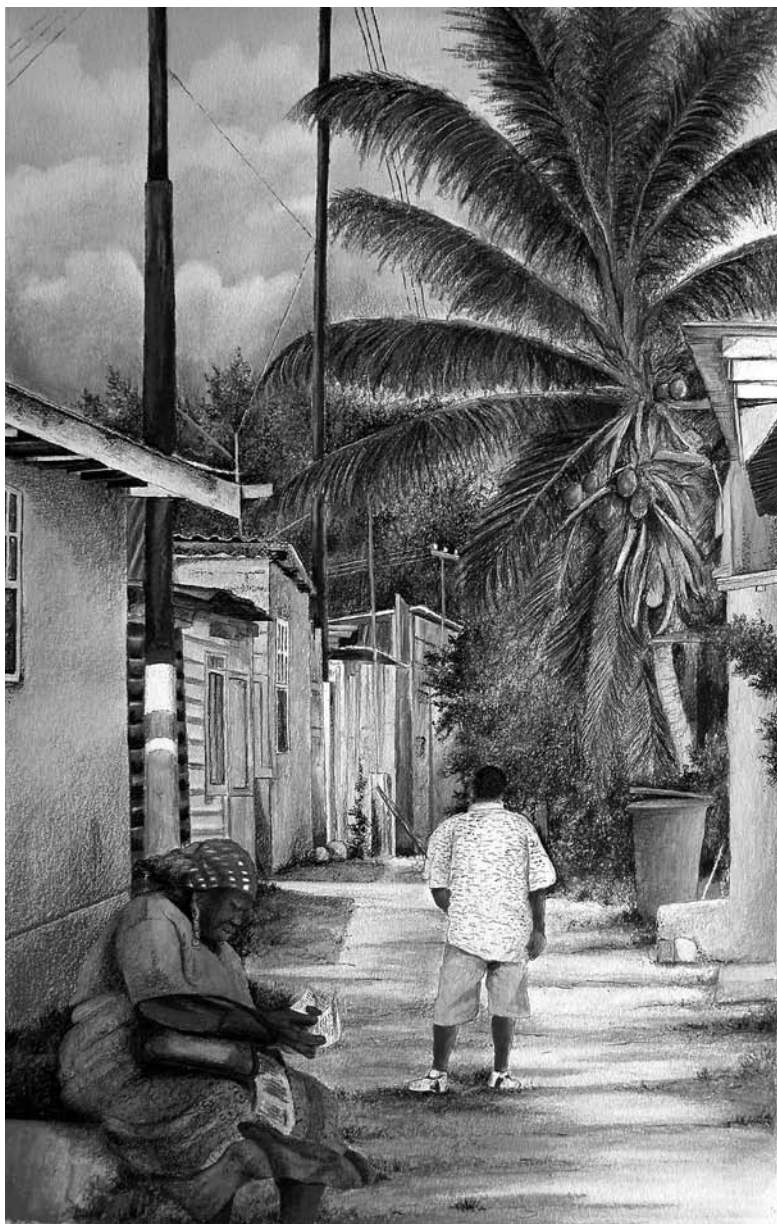
En zo zijn er vele frustraties waar de lokale nieuwe generaties mee aan het vechten zijn. Door het praten met de oudere generatie merk je dat deze veel geleerd hebben van het verleden. Ook zij vragen zich af waarom de huidige generaties zich zo afzetten tegen de Nederlanders en andere buitenlanders. Dat allemaal ondanks dat zij niets meegemaakt hebben! Die laatste zin hoorde ik regelmatig bij de oudjes. Wat typisch is, is dat onze lokale oudjes niet kunnen begrijpen dat de 'jeugd' zich zo gedraagt. Ze snappen die hetze niet tegen de buitenlanders en het alsmaar oprakelen van een slaventijd. Woorden en zinnen die vele malen door verschillende oudjes geuit zijn. Wel erg frappant omdat juist de mensen die nog net de onderdrukking hebben meegemaakt, zich kennelijk daar niet aan storen en ook geen zwaar geestelijk letsel aan hebben overgehouden. Natuurlijk zal het bij hen zeker nog spelen wat hun ouders mee hebben gemaakt en ook wat zij gezien hebben. Maar het is geweldig te zien hoe deze oudjes het verwerkt hebben. Het is juist de generatie die nu rond de vijftig jaren

is die grote problemen maakt en zelfs zeer jongeren die de slavernij alsmaar aanhalen als het hen weer eens iets niet meezit. Alle fouten worden alsmaar bij ‘die ander’ gedeponerd.

Waarom deze ‘jongeren’ zo reageren heeft een reden en daarom ben ik als Makamba in de hol van de leeuw gekropen en zijn er verschillende discussies geweest met de jongere generaties die dan zeker menen in hun gelijk te staan. Het gaat bij mij niet om het gelijk, het ging er bij mij om van wat kan een volk zo om laten slaan, namelijk van een heerlijk geweldig volk naar een volk vol haat en nijd.

Jammer, als ik terugdenk aan onze oudjes die dit allemaal niet begrijpen. Natuurlijk niet want de jongeren begrijpen zelf werkelijk niet waar ze mee bezig zijn. Dat kan ook niet omdat het een geheel is wat gegroeid is naar een negatieve sfeer en negatieve omgeving.

Ik had het in het vorig hoofdstuk over dat het wel leek of het Makamba DNA op een negatieve manier zich aan het voortplanten is in de lokale bevolking. Eigenlijk weet ik beter en is het niet de lokale bevolking die sterk aan het veranderen is maar hun omgeving, hun eiland, hun cultuur. Er is veel gaande geweest de laatste honderden jaren en ik kan alleen maar stellen; zeker niet in het voordeel naar de lokale bevolking toe. Ik ga met je stap voor stap doornemen hoe de vriendelijke Makamba tot een haat Makamba is geworden. Daarom gaan we snel door naar de Makamba nadat het statuut werd getekend.

1:3 De Makamba na het tekenen van het statuut

De slavernij werd afgeschaft en er kwamen in een keer een grote groep mensen vrij die een eigen weg moesten vinden. Alsmaar waren ze als slaven onderdrukt en moesten doen wat hun meerdere vertelde te doen. Denken was een vies woord en ze mochten zeker niets naar buiten brengen. Een slaaf was volgens de boeken een ‘dom en lui mens’. Nou, dat hebben de slavendrijvers (lees o.a. de Nederlanders) lang volgehouden maar op een gegeven moment was dat niet meer te handhaven. De slaven kwamen vrij en toen, wat dan? Ja, wat doe je met zoveel vrije mensen die dan ook niet meer voor je willen werken? Het zou Nederland niet zijn als ze daar weer niets op zouden weten en de Nederlanders gingen mooi op alle belangrijke posten zitten die er nodig zijn om een land te draaien. Dat was gemakkelijk want ze hadden die posten allemaal al, maar nu moest dat netjes democratisch tot stand komen en zo werd er een statuut in elkaar geflanst. Een statuut waar de slaven vrij leken en waar de burgers, zoals ze nu dan heten, zich mee konden verenigen. Zo kregen zij het idee dat ze spreekrecht hadden.

Door dat slimme document bleef werkelijk alles nog in de handen van de Koningin. Zij zorgde op haar beurt via haar staffleden, die toeval- lig alle politieke touwtjes in handen hadden, dat de wil van Nederland voortgezet werd.

Wat bleek, Nederland en zijn Makamba's hadden wel iedereen de vrijheid gegeven. Maar maatschappelijk en politiek gezien bleven alle ‘burgers’ slaaf aan een Nederlands systeem. Dat was volgens hen mogelijk want hoe kon een ex slaaf denken, laat staan een land regeren? Uitspraken die ik mocht horen van zeer oudjes die toen weldenkend bezig waren om zich op te werken op deze ladder. Nederland bleef alle touwtjes in handen houden en er was werkelijk niet veel veranderd. De lokale mensen kregen de minste baantjes en de goed overbetaalde banen

gingen naar Nederlanders en enkele andere volksgroepen, zoals de Joodse en Hindu gemeenschappen. Deze drie groepen namen alles wat handel was in handen. Er waren buiten die drie grote groepen nog enkele kleine groepen zoals Chinezen, maar die waren toen nog niet in dominante vorm aanwezig. Nederland bleef bestuurlijk alle touwtjes in handen houden. Zelden kwam er een lokale man of vrouw op wat beduidende plaatsen te zitten. Hoofden van dienst, politiek en alle hoge posten waren en bleven jarenlang in handen van Makamba's.

In het begin vond de bevolking het al lang goed, want ze moesten eerst wennen aan alle vrijheden. Ze waren geen slaaf meer en waren niet meer (dachten ze) afhankelijk van hun meester. Toch kwamen er al snel wat lokale mensen achter dat de strategische posten allemaal bezet bleven door buitenlanders en in het bijzonder door Makamba's. Er was geen werkelijke haat en nijd want Shell bracht in die tijd de rijkdom waar iedereen blij mee was. Wel was het opvallend dat de hoge Shell pieten in twee dorpen verbleven, namelijk Emmastad en Julianadorp. De lokale bevolking mocht daar niet komen mits ze werk hadden bij een van deze hoge pieten. De slaventijd mocht dan wel op papier zijn verdwenen maar werd voortgezet in het dagelijks leven. Voor hongerloontjes werd de lokale bevolking op een minimum gehouden en werd er voor gezorgd dat het bijna onmogelijk was om als lokale op te klimmen in de lokale maatschappij. Vreemd genoeg speelt dat nu nog en dat zul je later lezen.

Het statuut is eigenlijk een farce, een komedie die gespeeld werd om een langzaam, moeilijk in toom te houden volk, weer hoop te geven. Als je het statuut werkelijk gaat ontleden dan zie je dat alle macht bij Nederland en haar Koningin ligt. Maar internationaal had Nederland de slaventijd afgeschaft en zo alles netjes afgehandeld naar de lokale bevolking toe. De wereld was tevreden en Nederland kon doorgaan met zijn handel. Nee, geen handel meer in mensen maar wel handel en..... het onderdrukken van mensen.

Dat gegeven is dus in het kort een geschiedenis wat vele oudjes van deze tijd nog hebben meegemaakt. Ze mochten geen leidinggevende banen krijgen en zij waren altijd de lagere klasse in de maatschappij. Toch waren ze tevreden want zij waren in hun ogen vrij en konden zelf beslissen waar en bij wie te werken. Dat maakte van deze generatie een tevreden generatie. Doch, daar kwam na verloop van tijd een einde aan toen enkele jongeren meenden met geweld de geschiedenis om te gooien. Nederland werd even paniekerig want het statuut stond te wankelen omdat de vrije bevolking ontevreden was. Waarom konden de lokalen niet of nauwelijks klimmen en waarom kregen alleen de Makamba's de beste banen? Nederland ging het roer omgooien en liet vele zaken vallen en stationeerde alleen op strategische punten nog zijn spionnen (Kabinet van de Gouverneur) en controleurs. Verder mocht de lokale bevolking alle posten in gaan nemen.

Gretig werd er verdeeld en er kwamen in het begin inderdaad nog kundige mensen op de verschillende ministersposten en verdere politiek. Later bleek dat er een chronisch tekort was aan werkelijk geschoolde politici. Geen probleem, Nederland gaf alles in lokale handen. Haar doel was een totaal andere weg, een ander doel. Dat doel was gemakkelijker te bereiken met minder gestudeerden dan met intellectuelen die wisten waar ze het over hadden.

Nederland had een nieuwe strategie die werkelijk lukte; 'Geef de lokale bevolking de kans en laat hen het zelf uitvechten, dan komen we later wel opruimen'. Deze strategie is compleet gelukt als je ziet hoe de politiek tot nu toe aan het vormen is.

In de huidige politiek zie je dat er nauwelijks nog intellect aanwezig is en de corruptie heeft toegeslagen in alle hoeken van de politiek en hun ambtenaren. Er is de laatste tientallen jaren zeer veel geld verdwenen of, netter gezegd, verdeeld onder de 'armen' van deze politici. Maar dan wel de 'arme' ambtenaren in de politiek wel te verstaan.

Nederland greep nauwelijks in en liet vrijwel alles toe. Alles mocht en alles kon en Nederland hield zich op de achtergrond. Wil je een land helpen dan moet je het eerst goed in puin laten lopen. Dat is werkelijk gelukt. De Antillen zijn failliet en draaien nog omdat er alsmaar duistere injecties en leningen worden gegeven, waardoor weer enkele posten gelapt konden worden. Dat is voor langere tijd zo doorgegaan maar ook vele negatieve zaken die Nederland niet meer in de hand had, begonnen zich te ontplooiën. Antillen failliet, was niets nieuws en er waren momenten dat er geen salarissen meer waren voor alle werknemers op de eilanden.

Er werd hulp gezocht. Cuba en Venezuela werden jarenlang naarstig bezocht en deze landen kochten ook zo enkele zeer belangrijke zaken op, op dit eiland. Onze Dok, verzekeringsmaatschappijen, banken, WTC, Universiteit en enkele andere grote zaken kwamen in handen van deze landen en hun dictators. Nederland was op een gegeven moment zo verdwenen op deze eilanden, dat er sprake was van wegtrekken uit de Antillen zodra een van die landen zich op zou spelen. Amerika ging er zich mee bemoeien en wilde dit strategisch punt vlak voor hun vijand niet kwijt en Nederland werd onder druk gezet. De Antillen werd weer interessant want wat bleek, er was ook nog eens olie en gas onder die rotsen. Nederland zag zijn kans om een corrupt failliet land en een rijkdom om en rond deze eilanden voorgoed in te palmen. Er werden lijntjes uitgegooid met aan de haak een schuldsanering. En jawel hoor, het duurde niet lang en ze hadden beet.

Eerst had Nederland het geluk dat Amerika deze hoek veilig stelde en dan nog eens een slaafs volkje wat zich blindstaart op een bedrag van 5 miljard. Ja, we hadden het in het verleden wel goed begaaid en ruimschoots onze zakken gevuld. We vragen ons ook niet af waar al dat geld is gebleven, want dan zouden er nog maar weinig mensen overblijven om mee te leven. Dus we strooien met geld maar wel..... Ja, even wat tekenen. Nederland gaat weer bepalen en gaat zeggen wie en wat nog mag gaan gebeuren.

‘O, jullie bewoners willen een land Curaçao, geen probleem hoe je het beestje noemt als jullie de papieren maar ondertekenen.’

En zo is de geschiedenis een heden waarin we nu leven. Nederland helemaal blij want zij hebben olie en gas voor de komende tijd en dat voor een prikkie en wij blij dat we rijkelijk bedeed zijn en de grootste financiële gaten kunnen vullen. Dat wel ten koste van wat vrijheden, maar dat kan alleen maar een oud Makamba zijn die daar over zanikt!

1:4 Mijn vooropleiding als aankomende Makamba

Na een nieuwe manier van de geschiedenis te beschrijven gaan we naar de manier zoals ik als Makamba naar deze eilanden ben gekomen. Nu weet ik dat, dat jou niet zo erg interesseert maar het gaat erom, zoals wij hier beland zijn in 1982 en met wat voor een instelling.

In 1980 maakte ik voor het eerst kennis met het eiland Curaçao. Mijn vriendin was een Antilliaanse en ze wilde wel weer eens naar haar familie op bezoek. Ondertussen woonden we al geruime tijd in Nederland samen en hadden we buiten de Nederlandse vrienden ook enkele Antilliaanse vrienden die het allemaal geweldig deden in de maatschappij. Ze hadden allemaal zeer hoge banen en dachten er niet aan om terug te keren naar hun vaderland. De redenen waren duidelijk.

- Ten eerste verdiende je niet wat je in Nederland kreeg voor diezelfde functie.
- Ten tweede werd je toch niet geaccepteerd als je met know how kwam vanuit het buitenland. Zelfs als ‘kind van het land’ – ‘yu di tera’ was en bleef je dan een buitenstaander.

Buiten de contacten in Nederland met Antillianen waren we ook lid van de Antilliaanse vereniging waarvoor we verschillende taken deden.

Het waren leerzame avonden en je kwam erachter hoe de Antillianen, die in Nederland woonden, dachten over hun eigen volk maar ook over hun eigen land. Het was soms moeilijk om te begrijpen dat een volk elkaar discrimineert en zelfs afstoot, als het gaat wanneer er een meer kennis heeft dan de ander. Een gegeven dat op de dag van vandaag nog steeds gaande is. Als je meer gestudeerd hebt dan je baas dan zal jouw carrière eindigen of zo verziekt worden dat je teruggaat naar Nederland of ander land. Dat heb ik altijd vreemd gevonden, want je denkt toch dat je als volk samen iets op wil bouwen. Helaas, dat is een regel die we niet kennen op de Antillen. Je mag opbouwen zolang je maar onder het niveau van je baas blijft! Steek je daar boven uit, jammer dan, dan ben je een vijand.

Dat kwam regelmatig in de vereniging ter sprake en, waar veel over gepraat werd om dat eens te gaan doorbreken. Aan de huidige manier van leven te zien is er al die jaren nog steeds niets veranderd. Hoger gestudeerden zijn nog steeds niet welkom op deze eilanden of alleen als ze meelopen op de meest lage peil van hun superieuren.

Tijdens het werken in die jaren voor de Antillianen kwam deze frustratie zeer regelmatig naar boven. Geen wonder, want de meesten waren wel zover gekomen om een ideaal te verwezenlijken voor hun eiland maar werden toen en nog steeds geweerd. Jongeren die zich graag willen inzetten maar afgestompt worden door de onwil van hun eigen volk. Minder verdienen was nog niet eens het punt, maar de onwil is wel de grootste barrière bij vele gestudeerde Antillianen. We hebben veel zitten praten totdat ik zelf voor het eerst op Curaçao aankwam. Het gevoel was goed en dit was het land waar ik wilde wonen en sterven. In 1981 zijn we weer naar Curaçao gegaan om te kijken voor werk. Al snel bleek dat mijn vrouw als leerkracht in eerste instantie niet zo welkom was! Vreemd als je weet dat er een chronisch tekort is aan leerkrachten. We hielden vol dat het schoolbestuur onze overtocht moest betalen maar dat werd hoe dan ook geweigerd. Dus gingen we maar weer terug naar ons net gekocht huisje in Nederland.

We waren zo goed als klaar met de verbouwing toen er een telefoontje kwam of we naar Curaçao wilden verhuizen. We keken elkaar aan en toen naar ons net verbouwde huis. We gaan, was onze reactie en gingen gelijk pakken.

We kregen wat tips van diverse Antillianen en die gaan we zo dadelijk even doornemen. De overtocht werd geregeld maar wij zaten wel met een huis wat in die tijd niet te verkopen was. 2 ½ jaar heeft het nog leeggestaan en we moesten er zelfs geld bijleggen. Dat hadden we er voor over, want het voelde goed aan en we wilden mee gaan werken aan het geheel op deze eilanden. Mijn vrouw begon als leerkracht en kreeg later

een functie als schoolhoofd. Ik ging tekenen en alles aanpakken waar we een bestaan mee konden opbouwen.

Voordat we vertrokken vanuit Nederland kregen we vele ‘wijze’ tips van mensen die al eerder op de Antillen waren komen wonen en die wil ik je niet onthouden want je weet maar nooit wat jij ermee kunt doen.

Zo werd er aangeraden om;

- In service clubs te gaan (altijd gemakkelijk als je snel iets wilt bereiken).
- Vriendjes te worden met zoveel mogelijk Nederlanders (daar zat het geld).
- Niet in een volkswijk gaan wonen (is niet goed voor je status als Nederlander).
- Geen lokaal volk over de vloer nemen buiten dan de ‘strijkmeid’ en ‘huishoudster’.

Ook waren er nog nuttige tips zoals;

- Niet in de directe zon lopen.
- Geen geld uitlenen of voorschieten.

Och, ik hou op want ik word er ziek van bij het schrijven van al deze regels. En dat anno 1982 waar vele zaken kwamen van de Antillianen en oude Nederlanders die vele jaren op deze eilanden hadden gewoond! De koloniale tijd was kennelijk nog niet afgelopen en zelfs de Antillianen in Nederland deden daar aan mee!

Nee, niet allemaal want er waren ook wel mensen bij die ons de juiste tips gaven om op deze eilanden te leven en die deel ik ook met je.

- Geduld hebben, veel geduld. Niet alles is zo geregeld zoals in Europa.
- Praat met de lokale bevolking en probeer hen te verstaan.

- Ga naar plaatsen waar ook zij komen.
- Help waar je de mensen kunt helpen, ben er, net zoals je voor je eigen kinderen zou doen.
- Doe met ze mee, praatje maken bij een snack en probeer te begrijpen hoe zij het leven zien.
- Wees voorzichtig met zaken op te dringen of te veranderen.
- Luister ook naar hun verhaal, hun zienswijze.
- Leef een tropisch leven en ga terug in de natuur net zoals de lokale bevolking doet.
- Leven is geen Mambo of alsmaar uitgaan maar is samen wat proberen op te bouwen.
- Maak tijd voor het verhaal van een ander, wijs niet af.
- Bij een uitnodiging nooit 'nee' zeggen. Zeg dat je, je best doet om te komen.
- Toon respect naar deze mensen, ze zijn veelal zeer respectvol naar anderen toe.
- Laat geld geen spelbreker worden in de goede verstandhouding. Geld lenen is einde vriendschap.
- Voorschieten wil zeggen dat de job niet af zal komen. Betaal naargelang er gewerkt is.
- Zie niet alle zaken tegen je, maar dat ze niet beter weten hoe te handelen.
- Mañan (Morgen) komen, wil zeggen dat je die persoon niet meer ziet.

Dit zijn enkele zaken die ons geholpen hebben de vele jaren dat we hier op dit eiland mogen wonen. De mensen die komen om de zaak te verbeteren of om te gooien halen het veelal niet langer dan drie jaren op deze eilanden. Deze mensen gaan schreeuwend terug naar hun geboorte land of zijn totaal 'broke' door de vele gasten die hier zijn om alleen buitenlanders uit te kleden. Een regel is ook zo typisch en dat is, dat veelal de Nederlanders onder de rivieren het hier zo lang uithouden en hun leven

zullen eindigen op de eilanden. Mensen van boven de rivieren hebben het moeilijk en zijn snel geneigd op te geven of met veel bombari weer te vertrekken. Dat is een gegeven wat vrijwel zeker is en we zien dan ook dat zeer veel mensen van onder de rivieren hier goed gedijen. ‘Natuurlijk’, zou ik als rasechte Brabander willen zeggen want wij van onder de rivieren hebben meer de neiging te leven zoals hier de lokale bevolking leeft. ‘Komt morgen wel’, is ons motto en MANAN is ook het motto van de mensen op de eilanden.

Mañan (morgen) is een van de meest uitgesproken woorden op de eilanden. Je moet weten dat een Antilliaan NOOIT nee zal zeggen. Het woordje ‘nee’ is onbeleefd en kennen ze niet. Om geen nee hoeven te zeggen, zeggen ze dan tegen je ‘mañan’. Wij dan denken dat het morgen gaat gebeuren maar dat kun je wel vergeten! In de loop der jaren heb ik geleerd om een datum en een tijd te vragen. Nu, ik moet zeggen dat helpt ook niet erg veel maar dan heb je toch het idee dat ze weten dat het ernst is. Het kan helpen en voor jezelf heb je dan het idee dat je een bindende afspraak hebt gemaakt. Maar dan nog kan de oom ziek worden, wagen stuk gaan, wegversperring of een ongeluk net voor hen, en vergeet niet dat de dag 24 uren heeft! Ze kunnen altijd nog 5 voor 5 komen om alvast te kijken wat ze mañan gaan doen! Het is duidelijk dat een horloge en kalender niet van dit eiland zijn en nog steeds niet gelden! Tijd is geen geld en data zijn alleen om de feestdagen niet te vergeten.

Geduld is wat je leert op deze eilanden. Geduld is wat je moet hebben en je moet het zien dat je in een leerschool bent waar jou verteld wordt dat wat je allemaal geleerd hebt op scholen in Europa nergens voor dient! Een klok is onzin, afspraken zijn niet nodig want eens regelen we dat wel. En zo leer je om te gaan met de lokale wetten en regels op deze eilanden.

1:5 Het leven als Makamba, tot voor kort

Bij een voorgeschiedenis van een overheersende Nederlandse kolonie, kwam na de opstand in 1969 een kentering in de manier hoe een Makamba gezien werd maar ook de behandeling naar hem toe werd anders. Door de angst die gekweekt was in het verleden, werd dat meer een loslopende ongeorganiseerde bende na die bewuste datum.

De ouderen zijn niet veel veranderd maar de jeugdigen namen alles aan om hun recht op te eisen. Dat is op zich geen slechte zaak maar er werd een ding vergeten: ‘kennis’, want wat wisten de lokale jongeren nu precies? Ze werden in het verleden zeker niet al te veel wijsgemaakt door de kolonialisator en de betere banen bleven altijd weggelegd voor de zogenaamde beter gestudeerden met kennis. Er werden plaatsen opgeëist door diegenen die wel meeliepen in het hele manier van politiek voeren en bedrijfsvoering. Maar die hadden nooit de klappen van de zweep geleerd, namelijk hoe je werkelijk een land of een bedrijf moet voeren. Er kwamen in een zeer korte tijd lokale gestudeerden boven water die zich al snel op konden werken omdat ze de voorkeur kregen boven kunde en know how. Het ging erom om in een zeer snel tempo overal zoveel mogelijk lokale mensen te plaatsen. Deze zaten dan wel doorgaans met een papiertje maar weten niet wat het werkelijke werk inhield. Nederland hield zich koest en liet iedereen aanmodderen. Op een gegeven moment kwamen, na de toch nog wat gestudeerden, mensen in de top die niet verder waren gekomen dan kleuterleidster of leerkracht. Dit werden mensen die het land moesten gaan regeren! Het werd erger en er kwamen zelfs administratieve krachten aan de macht en zelfs lieden die ook dat nog niet gevolgd hadden! Het land ging zienderogen achteruit en Nederland zweeg.

De Nederlanders die zich niet met deze zaken bemoeiden hadden werkelijk een gouden tijd. Soms werd je wel akelig behandeld maar aan de andere kant was door de onkunde veel mogelijk. Offshore en andere onfrisse praktijken schoten als paddenstoelen uit de grond. Als je als Makamba het gewoon rustig aan deed, was er goud te verdienen met de onkunde en de manier hoe het land bestuurd werd. De Makamba's maakten het wel, al was het dan als underdog want je wist dat alles in handen moest zijn van een 'yu di Korsow' (kind van Curaçao). Dat was ook al geen probleem want geld doet wonderen en er waren altijd lokalen te vinden die voor een habbekrats om te kopen waren. Tientallen jaren heeft Nederland dit oogluikend toegelaten. Puur omdat Nederland een mooi graantje mee pikte in het geheel.

Onderhandelen met een schooljuffrouw is niet zo moeilijk voor een doorgewinterde Nederlandse politicus. Dat werd eens geïllustreerd met groene of rode 'smily' stickertjes die op officiële documenten werden geplakt! Een duidelijk voorbeeld, hoe Nederland dacht over de manier van zaken doen en politiek voeren met de lokale bevolking. Lachwekkend? Denigrerend? Je kunt het allebei zo zien maar het is zeer zeker triest.

De Makamba's maakten gouden tijden mee vóór de onderdrukking maar nog meer na de opstand. Ze gingen op de wereldmarkt groeien via deze kolonie en in legale en illegale handel maakten ze grote geld. Nu schrijf ik 'maakten', maar eigenlijk is het nu nog steeds zo. Wel is de handel aangepast maar de kern is nog steeds hetzelfde. Daarover gaan we nog veel uitvoeriger op in.

1:6 De ommekeer

De wereld draait door en de eilanden blijven ook doordraaien. Maar wat je duidelijk ziet, is dat er een grote ommezwaai aan het komen is op deze eilanden. We praten niet over een droogte die overigens ook steeds meer opspeelt, maar we praten over de ommezwaai van de mensen, de kinderen en ook de huidige bevolking.

De wereld is harder en zakelijker geworden. Daar komen we niet onderuit of je moet je als non of pater op laten sluiten in een klooster hoog in de bergen van O jee, dat hebben we niet! We hebben wel wat heuvels maar dan heb je het wel gehad!

Maar goed, de wereld is hard aan het worden en er is geen onderuit komen aan. Nu denken wij, met ons dorps denken en eilandelijk verstand, dat het ons niet zal gebeuren. Maar helaas, wij zijn ook al zeker aan het veranderen. Door de techniek maar ook door de vele soorten nationaliteiten en rassen. Kijk naar de vele kledingszaken die al aardig meedoen aan wat de wereld van de huidige mens verwacht. De strandfeesten zijn er overal en je mag het eiland niet af als je niet op een van die plaatsen bent gekomen. Elke hoek van de straat heeft wel een kroeg of vreettentje (snack) en zo is het eiland overspoeld met wat een Europeaan en Amerikaan menen dat het gezelligheid inhoudt!

Ik denk werkelijk aan weemoed terug aan die tijd dat ik halve of hele dagen rondhing bij de vissers en hen hielp met hun boten. De rust van de natuur en de zee die nooit moe lijkt te worden. Een zee die dan weer gaat en net zo snel weer komt. De tijd dat het leek dat je in grootmoeders tijd terug was gekomen en waar we elkaar hielpen als er iets om je heen mis was. We waren er en..... och ik lijk nu een oude opa die zit te mijmeren in een schommelstoel over vroeger!

Toch is het op het eiland snel gegaan. We waren een gemoedelijk volkje en als we eens met de wagen dwars op de weg stilstonden, liepen we eerst naar een snack voor een pilsje en dan gingen we kijken hoelang de rij wachtenden was achter onze wagen. We zwaaiden nog eens en reden dan weer rustig verder. Het kon en mocht. Maar dan denk ik ook even aan, als iemand problemen had met een wagen of wat dan ook, dat je even stopte en hem een helpende hand bood of hem even naar de dichtst bijzijnde garage sleepte. Ja ja, ik zit weer te mijmeren in mijn schommelstoel! Die goede oude tijd.

Nee, het gaat er niet om dat het vroeger beter was want er waren ook veel dingen die absoluut niet prettig waren, maar de mensen onder elkaar waren wel behulpzamer en gemoedelijker.

Het werd begrijpelijk toen we merkten, dat vele Antillianen wegtrokken en vele buitenlanders het hier even gingen maken! Een ommekeer waar we nu nog volop in zitten. De jongere generatie trekt weg om hun toekomst veilig te stellen. Een toekomst die hier absoluut onmogelijk te behalen is. Het trieste onderwijs waar de jongeren BEWUST dom gehouden worden door een taal die nog vele facetten mist en waarvan zeker nog veel lesmateriaal ontbreekt. Bij vele jongeren wordt hun toekomst op die manier bewust ontnomen door de politiek. Het kwam zo goed uit, precies zoals dezelfde politiek het wilde. Want je mag en kunt geen beter opgeleide jongeren opleiden zodat ze door gaan krijgen dat de huidige regeerders geen kennis van zaken hebben. Maar dat gegeven werd ook doorgevoerd in de vele overheidsinstanties en bedrijven. Als jong broekje mag je niet zeggen dat je meerdere het mis heeft en gebrek heeft aan visie.

Dat kan niet omdat je dan gaat weten dat zeker niet de juiste man/vrouw op de juiste plaats zit. Zo worden de jongeren dom gehouden op de eilanden en diegenen die geld hebben, hebben de mogelijkheid naar een privé school te gaan en later naar het buitenland om niet meer terug te komen.

Zo hebben we vele tientallen jaren vele jongeren met know how verloren.

Door de diverse bewuste misstappen van hogerhand werd dus duidelijk dat we aan de ene kant onze gestudeerden wegstuurden en dat we wel een ander volk, met vraagtekens, terugkregen.

- Buitenlanders die weten hoe ze mensen moeten manipuleren en bespelen.
- Mensen die wisten dat niet het ‘slimste’ volk op de eilanden is gebleven!

Triest en pijnlijk omdat er weldegelijk lokale mensen zijn die wel willen, maar niet kunnen omdat hun opleiding niet kan tippen met die van de groten die vanuit buiten hier naar toe komen.

Het niveau van de lokale scholen ligt onder elk buitenlands peil. Het is zelfs zo triest gesteld dat vele diploma’s die hier gehaald zijn nergens gelden. Mensen die hun mbo/hbo opleidingen hier gehaald hebben moeten het opnieuw over doen in het buitenland om daar te kunnen gaan werken! Zo zie je dat het peil van de bevolking bewust degenerereert als gevolg van een slecht beleid.

Nu beginnen vele lokale mensen door te hebben dat ze vele jaren weggegooid hebben aan studies die nergens naar toe leiden op deze eilanden. Maar daar in tegen blijven we de welgestudeerden vanuit het buitenland weren of maken we hen het leven onmogelijk. Dat alles heeft op deze eilanden een geweldige ommekeer gegeven. De know how is weg en de eilandjes draaien nu op de wet van de ‘sterkste’ en ‘slimmere’.

1:7 De Makamba nu komend op het eiland

En zo komen we dan op het volgende hoofdstuk wat gaat over de huidige komende Makamba. Ik wil zeker niet generaliseren maar ik moet helaas constateren dat bij de meeste Makamba's geldt de enige drijfveer is om naar deze eilanden te komen. Dat is in het verleden de slaventijd geweest en daarna de handel maar we zien vanuit het verleden ook dat vele Makamba's het hier tot aan hun dood hebben uitgehouden. Ook zijn er nog veel die hier werkelijk ingeburgerd zijn en van wie we nog nauwelijks weten of ze ooit wel Makamba zijn geweest! Mensen die ook hier hun zaken hadden of nog hebben maar wel mensen waren die ook veel tijd en energie in deze eilanden gestoken hebben. Mensen die toen met een ander visie hier zijn gekomen dan de huidige lichte Nederlanders.

De vroegere Makamba was hier, vanuit gaande om een zaak te openen en handel te drijven. Grote zaken verrezen en verdwenen weer maar doorgaans bleven die ex Makamba's tot hun laatste dag op dit eiland. Nu gaan we even naar die gasten die nu komen omdat:

- De belastingen gunstig zijn.
- De euro zo gunstig staat.
- De zaakjes snel kunnen bespeeld en bekonkeld worden.
- Ze in miljoenen huizen kunnen doen, net of zij het gemaakt hebben in het leven.

De gedachtegang is weer naar honderden jaren terug, de 'meesters' zijn wedergekeerd.

In het begin van dit boekje, haalde ik de uitspraak aan van een Makamba kind naar een lokale juffrouw toe. Een schokkende uitspraak die ik niet meer herhaal maar die alsmaar door mijn hoofd gonst. Het kolonialisme is weer terug.

En dat is te zien aan;

- Alle projecten die met hoge muren worden omringd en waar je als buitenstaander niet meer welkom bent!
- De lokale baaien die afgesloten zijn voor de lokale bevolking
- De manier hoe deze mensen zich gedragen naar de lokalen toe.
- De manier hoe ze menen dat dit eiland zich maar aan hen moet passen.

Deze lijst kan ik pagina's lang maken maar dan krijg ik alleen nog meer scheve gezichten en boze mails. Erger nog, de mensen begrijpen de boodschap dan toch niet. Maar wel is mijn vraag aan deze groep mensen; Wat kom je hier doen?

- Je bent gast in een ander land.
- Je behoort de lokale mensen te respecteren.
- Wie geeft jou het recht dat er iets van jou is?

En ook deze lijst kan ik weer zeer lang maken maar een goede lezer heeft maar een half woord nodig! Toch zullen later er nog meer vragen komen in dit boekje want, wat geeft de gast het recht tot dit alles?

1:8 De gedragingen en het doen en laten van de huidige Makamba

In dit hoofdstuk wil ik per deel even de huidige makamba doorlichten om te laten zien wat zijn huidig gedrag is.

Makambaans rijgedrag

Als makamba wonend al vanaf 1982 op dit eiland heb ik me altijd verwonderd hoe flexibel de lokale bevolking is. Als je bijvoorbeeld in het verkeer net de pech hebt dat je wagen afslaat of lekke band krijgt en dan ook nog op de meest onmogelijke plaatsen, waren er altijd mensen die je te hulp schoten. Zelf deed ik dat ook als we zoiets meemaakten. Je hielp die persoon uit die benarde situatie. We hadden zelfs voor een langere tijd gehad dat we mensen uit de modder sleepten op de noordkant. Ze waren dan de weg kwijtgeraakt en kwamen met hun auto, en nette kleren aan, vast te zitten. Het was voor ons, mijn vriend en ik, een hobby en we hebben zo vele mensen kunnen helpen.

De tijden zijn nu veranderd en helaas moeten we concluderen dat het veelal aan de Makamba lag dat er bijvoorbeeld nu zoveel gefrustreerde weggebruikers zijn. Het gemoedelijke is eraf en hulp is veelal ver te zoeken. Ga je niet meteen als een gek weg bij het stoplicht dan hoor je een arsenaal aan claxons, die laten weten dat je een schildpad op de weg bent! Het rijgedrag is agressief en ik mis het chaotische en het gemoedelijke wat we vroeger hadden! Ja, het chaotische waar de wagens langs, om en door elkaar reden en eigenlijk niets gebeurde. Nu zijn er meer wetten en regels en we krijgen steeds meer doden in het verkeer door de gefrustreerde manier van rijden.

De Nederlandse manier heeft duidelijk zijn intrede gedaan. Dat hoor je duidelijk als je weer eens een handeling doet die de werkelijk zeer goed opgeleide Makamba, vers uit het kazenland jou duidelijk maakt, dat je een g.r. kl..tz.k.bent en dat hij je wel even persoonlijk op je b.k komt slaan enz enz. Een bonk frustratie die deze mensen meegenomen hebben naar een gemoedelijk en vrolijk eiland onder een lekker tropenzonnetje. De frustratie druipt eraf bij de vele Makambaanse weggebruikers en dan is de vraag wederom; Wat kom je hier doen als het hier zo slecht is?

Steeds duidt alles erop dat het niet gaat om hier te genieten van de zon, zee, mensen en de stranden, maar om hier de grote pief te spelen omdat er geld te verdienen valt! Het kolonialisme is terug!

Makambaanse denkwijze

Nu heet dit stukje de ‘denkwijze’ maar ik weet eigenlijk dat er geen denken aan te pas is gekomen bij de huidige Makamba’s. Tjee, hoe kan ik je, als zelf een Makamba zijnde, dat nu duidelijk maken? Een Makamba staat bekend dat hij alles om handel en zo dus, om geld doet. Er moet wat te verdienen zijn anders zie je de Makamba niet verschijnen. Feestjes die geld kosten zijn niet voor hen of... je moet ze een vrijkaartje geven! Geld is waar grotendeels van de Makamba’s aan denkt. Geld zus en geld zo en, hoe kan ik op een gemakkelijke manier aan geld komen, wegsluizen of witwassen. Een gedachtegang die je nu heel veel hoort als Makamba zijnde onder de Makamba’s. Er is geen een gesprek waarbij het woordje geld niet in voorkomt. De belastingen zo, bedrijfje hier en belegging daar. ‘Geld’ is het magische woord voor de Makamba!

Dan denk je dat deze mensen wel erg slim zijn en veel weten van geld! Nou, dat is een onderwerp waar ik uren over zou kunnen praten want ik heb een totaal andere theorie over geld. Ik ga even hier kort op in omdat dat in een ander boek al zeer uitvoerig beschreven is.

Geld is het middel om slaven te creëren en dat is wat de huidige Makamba is; een slaaf van zijn eigen geld. Met dat geld kunnen ze op dure resorts wonen met boten en alles wat de tijdschriften hen voorkauwen, want zelf zaken bedenken is er niet bij. Dan moet het ook nog een ‘design’ huis zijn.

Maar geld maakt gelukkig, hoor je overal. Ha ha ha, nu zijn we waar we moeten komen. Geld is het middel waar de maatschappij zo druk mee werkt om slaven te trekken. En dan komt de slimme Antilliaan om de hoek. We laten de miljoenen binnenkomen en halen onze prooien met open armen binnen. We laten even wat toe en dan gaan we de regels hanteren. Huisje te hoog of te groot, te veel van dit of dat en dan is die regel net niet voor jou bestemd.

Langzaam maar zeker trekken we zo het geld uit de zakken van onze bla bla Makamba’s.

In de vele jaren die ik mag leven op dit eiland is er een fenomeen en dat is dat de lokalen de gaven hebben om de zogenaamde financiële knobbels hun geld, huis en zaken af te snabbelen en hen met hangende pootjes terug te sturen naar het land van kaas en molens. Vele Makamba’s zijn rijk gekomen en berooid vertrokken. Miljoenen verdwenen en smolten in de zon. En zo is de denkwijze van de Makamba een mooi hebbedingetje voor de mensen die dit doorzien.

Door de hebberigheid van het geld en het gemakkelijk geld maken, waar we hier om bekend staan, blijkt alsmaar dat er vele Makamba’s in deze val gelokt worden en weer verdwijnen. Niet met dezelfde tamtam zoals ze gekomen zijn want dat kunnen ze zich niet permitteren naar hun geldvriendjes toe, maar alsmaar met de smoes dat de lokalen niet willen werken, te vertrouwen zijn en dat er niet te leven valt op deze eilanden.

Dan ga ik, als onder de rivierse Brabander, weer lachen want dan weet je dat deze mensen berooid moeten afdruipten, terug naar een rijtjes-huis in een stad of 6 hoog in een flat. Weg miljoenen, weg design huis, weg status.

Nu is er nog een ander addertje waar we vele Makamba's mee op de knieën krijgen. Onze vrouwen vanuit Colombia of Sto. Domingo. Vrouwen die weten wat liefde is en vrouwen die wij als westerse mannen niet kunnen weerstaan. Een geweldig wezen, nederig, gewillig en oooooo zo lief. De 'amor' druip van haar af en die blik is niet te weerstaan. Nee, kun je niet zeggen en als een 'papi' zijnde ben je haar amor voor het leven. Nou ja, voor het leven! Dat is als je leven maar enkele jaren lang is!

Het fenomeen 'amor' is een woord waar menig Makamba intrapt en zo verliefd raakt dat hij haar alles toevertrouwt. Geld is geen probleem want je moet, als een werkelijke amor boer, wel laten zien dat ze een centje waard is. Trouwens, liefde is onbetaalbaar en dat weten deze vrouwen. Ze doen alles voor je en jij bent zo verliefd dat jij ook alles voor haar over hebt. Paspoort; geen probleem, trouwen; geen probleem, bankrekening; geen probleem, kinderen; zet ze maar op een rij. En dan, als laatste nog even je huisje op haar naam zetten en dan GROTE PROBLEEM! Want je wordt uitgekukeld en je amor is een heks die je niet meer binnenlaat. Weg bezittingen, weg geld en weg huis. Als je het haar dan even moeilijk maakt, blijkt dat jouw 'amor' een leger aan broers heeft die jou even komen vertellen om van jouw amor af te blijven!

Dit verhaal hebben we nu al zeer vele keren gezien en alsmaar blijven de verse Makamba's in deze 'amor' trappen. Vele mensen met veel geld die als zwervers eindigen, berooid, leeggezogen en hun gezin uit elkaar zien vallen door onze 'amor' meisjes die onweerstaanbaar zijn.

Dus geld en amor die soms teveel samengaan in een hoofd van een Makamba.

Makambaans manier van praten

Nu zul je meteen zeggen, een Makamba praat toch Nederlands! Nou, dat is het hem juist! Maar heb je wel eens gehoord hoe een Makambaanse Nederlander op deze eilanden alsmaar luidruchtig naar buiten komt?

- O, moet je eens kijken, dat is goedkoop. Bij ons in Nederland kost dat wel....
- Wat dom wat hier gebeurt. Bij ons in Nederland doen we dat zo.
- Wat een ongeorganiseerde boel. In Nederland is dat zo geregeld.
- Wat een troep is het hier, dat hebben we niet bij ons in Nederland.
- Waarom moet dat zolang duren, in Nederland duurt dat niet langer dan 15 minuten.

En zo kan ik wederom doorgaan hoe de uitlatingen zijn van onze nieuwe generatie Makamba's die het kolonialisme weer ingezet hebben.

Alles is in Nederland beter. Alles kan sneller en niets klopt van dit eiland. Als je het alsmaar hebt over Nederland, waarom zit je dan hier? Geld misschien of een niet zo'n zuiver verleden of moet er wat gewassen worden?

Ik probeer veelal de Makamba's te ontwijken, zeker in de winkels of openbare gelegenheden, puur omdat deze mensen weinig positiefs bijdragen aan dit eiland. Niets is goed en niets deugt. Als dat dan zo is dan vraag je je toch af, waarom martelen deze mensen zich zo?

Denk ik aan een Nederlandse vrouw die o zo kwaad was op het eiland nadat ze 9 jaren lang alles gedaan had wat God verboden had. Ze moest terug want het contract was verlopen. Ik was met haar wat aan het praten en hoorde haar zeggen dat dit een verschrikkelijk vuil eiland was en een kale rots zonder bossen. Ik keek haar aan en vroeg waarom ze dan niet in de Amazone ging wonen en daar lopen klagen dat er geen cactussen in de bossen groeien.

Makamba's zijn zelfs voor een Makamba soms moeilijk te volgen. Wat doe je dan op een tropisch eiland wat bekend staat om een diversiteit aan plantengroei en uniek is dat het nog bloeit en groeit in de kokende zon en dan verwachten dat er bossen zijn. Ik ga ook niet in de Sahara lopen schreeuwen dat ik graag dennenbomen wil zien! Daar kan ik dus met mijn Makamba verstand van onder de rivieren, niet begrijpen wat deze mensen nu werkelijk willen.

De enige verklaring is voor mij nog steeds dat zeer vele Makamba's komen omdat er gemakkelijk geld weg te sluizen, wit te wassen en te verdienen valt. Daarom nemen ze maar alle ongemakken erbij en kankeren ze de gehele dag wat niet goed is.

Als niets goed is dan zouden ze het geld wat ze dubbel verdienen ook moeten laten liggen voor die lokale mensen die voor een hongerloon wel alle vuile klusjes op moeten knappen.

Makambaans manier van handelen

Komen we op het handelen. We hebben dat al wat aangehaald maar ik denk dat we het laatste woord nog niet daarover geschreven hebben. Wat kan een mens bezielen om voor geld alle ongemakken, pijn en frustraties te overwinnen? Is geld het enige waar je voor leeft, is dat zo belangrijk dat je je leven daarvoor vergald? Als dat inderdaad zo is dan is het duidelijk,

de manier zoals vele Makamba's hier te werk gaan. Als geld achter het handelen zit is het duidelijk dat ze op een totaal dood spoor zitten. Geld doet niets, is niets en zal ook over niet al te lange tijd verdwijnen! Ja, geld is zijn waarde kwijt! Dat je alles maar slikt en neemt voor iets wat er zo dadelijk niet meer is! Nu zul je wel zeggen dat het nog niet zo'n vaart loopt maar ik zal je nog ongeruster maken. Kijk hoe de beurzen gaan, hoe de banken handelen en dan moet het duidelijk zijn dat er iets gaande is. De eerste goud pinautomaten zijn niet geplaatst als een mode grill!

Makamba's die zich hier nu vestigen zijn verstrengeld in een dode materie en menen met een miljoenen huis en een hoop bla bla nog wat te zijn. De doorsnee Antilliaan lacht want hij heeft het nooit breed gehad en weet wel wat het werkelijke leven is. Het geld gaat bij hem net zo snel eruit als dat het binnen komt. Logisch want morgen kan het waardeloos zijn en dan heeft hij wel dit feest nu nog gehad! Een wijsheid die de Makamba niet of nauwelijks heeft.

De Nederlanders vergaren voor later, kijken uit naar hun pensioen en voor zijn, wie weet wat nog meer. Maar velen halen niet de oude dag of worden ernstig ziek. Met al hun geld liggen ze al vroeg in een kist! Met al hun regelen, stelen en vergaren hebben ze nauwelijks iets met het geld kunnen doen. De denkwijze van een Antilliaan en een Makamba is dus totaal anders.

Heerlijk is het te zien dat de Antilliaan dagelijks geniet. Ondanks zijn, veelal financiële, zorgen gaat hij wel naar de snack of doet zijn dingen waar hij dan net geld voor heeft. Heeft hij het niet, dan leent hij wel en wie weet hoeft hij het dan niet meer af te betalen!

De Makamba zit maar te rekenen, dat dit net te duur is en dat net niet kan! Saai op een design ligstoel aan een design pool en wonend in een design huis. Aan hem verkocht door die persoon die hem financieel werkelijk een grote poot heeft uitgedraaid en zelf lachend ergens aan de

andere kant van de wereld zit! Ook denkend aan de tijd dat zijn pensioen ingaat en kan gaan genieten van zijn leven. Bij dat denken blijft het, als hij of zij te horen gaat krijgen dat er iets mis is. Het nu vergetend, vergeten dat er misschien geen morgen meer is.

Makambaans manier van wonen

In de koloniale tijden waren de landheren allemaal Nederlanders die in vreselijk grote huizen woonden. De ene nog meer imponerend dan de andere en soms dacht je echt dat de president van Amerika persoonlijk zijn buitenverblijf had op Curaçao! Na de slaventijd zijn vele landheren verdwenen en/of gestorven en de landhuizen, zoals ze die noemden, raakten in verval. Vele kwamen zo erg in het verval dat ze niet meer te redden waren andere hebben het overleefd en staan momenteel weer in volle glorie op verschillende plaatsen op het eiland. En je raadt het al, wie wonen er weer in? Veelal Makamba's! Vele overdadige grote kasten van huizen worden de laatste tijd weer bewoond door enkele jongere generaties Makamba's die soms zelfs deze optrekjes te klein vinden en er nog een tweede huis aan vast bouwen.

De redenen dat zij deze huizen opknappen zijn veelal omdat het hen weer eens financieel goed uitkomt. Want er is weer een mogelijkheid dat via de belastingen oftewel monumentenzorg deze huizen op kosten van de burger opgeknapt worden en dat ze dan ook nog goedkoop daarin kunnen wonen! Weer is de oude regel van uitbuiten terug en het gebruik maken van mazen in regels en wetten worden weer in zijn geheel gebruikt, net zoals toen door de oude kolonisten.

Nu wil niet iedereen in zo'n oud gebouw leven en als goede Nederlander wil je ook wel op stand leven. Je bent nu eenmaal miljonair en dan moet je wel ook zo leven. Plantages worden opgekocht en plat gewalst. De enkele bomen die we rijk zijn moeten weg want die hinderen het zicht!

Andere, wel opgeleide Makamba's weten wat de oude vegetatie was op dit eiland. Zo horen bepaalde bomen niet thuis op bepaalde plaatsen. Maar daarnaast rijzen ook de projecten uit de grond. Men geeft graag tonnen uit om in de tropen te wonen in een blok beton, helemaal airconditioned en met uitzicht op water. Totdat je buurman een hoger huis bouwt en zit je weer naar beton te kijken, net zoals in Nederland!

De resorts zijn een gewilde plaats voor onze nieuwkomers en ze moeten zich toch veilig voelen tussen die wilde Afrikanen die niet te vertrouwen zijn en alleen stelen! Triest, alleen al die gedachte. Maar dat ze ook nog in geloven, is nog triester! Hun huizen zijn vestigingen en al hun hebben en houden staan er uitgesteld. Kijk buurman hoe rijk ik ben! In de tropen in een koud huis, uitkijkend over plastic geïmporteerde palmbomen en beton!

Je vraagt je af, waar zijn ze mee bezig? Het antwoord is duidelijk; de kolonialist is weer terug.

1:9 Kolonie in kolonie

We hadden het over dat de kolonialisten weer terug zijn en ze leven, net zoals vroeger, weer in beschermde wijken, resorts of in de grote landhuizen.

Het geld en handelsdrift hebben nu voor de zoveelste keren de eilanden in hun greep. Nu zijn het de beleggingen en de gunstige koers, maar ook het witwassen en de vele louche praktijken floreren volop. De wetten laten het toe omdat onze beleidswerkers niet meegegaan zijn met de tijd. Ze waren alsmaar aan het regeren voor zichzelf maar niet voor de eilanden en de toekomst. Dat schiep het gat wat nu uitgehold wordt en waar de totale eilandelijke bevolking onder gebukt gaat. De lokale mensen kunnen vele zaken niet meer betalen. Huren zijn onbetaalbaar en zijn niet in verhouding met de lonen. De inkomsten zijn van voor de oorlog en de medische begeleiding voor de lokalen is beneden die van een arm land als Haïti! Velen zijn niet meer verzekerd.

Ondertussen vinden de Makamba's alles goedkoop en geweldig. Ze smijten met geld wat wel weer terugkomt, overigens, in hun eigen zakken want ze zijn koning in belastingen omzeilen. Ze betalen niet hier en ze betalen ook niet daar. Maar geen haan die daar naar kraait! Ondertussen gaan de pornozaken, kinderporno en internet gokken door en verdwijnen deze mensen weer net zo snel als dat ze gekomen zijn. Wel astronomische schulden achterlatend. Schulden waar wij lokalen dan weer voor op mogen draaien.

De verhoudingen zijn totaal uit hun verband gegroeid. De rijke Makamba's worden rijker en de lokale bevolking weet niet meer hoe ze het recht kunnen houden. Dus gaan ze uit nood stelen, bolletjes slikken of zelfs aan de drugs. Dan zijn het weer net die Makamba's die dan lopen te schreeuwen dat de lokale bevolking nergens voor dient! Juist die lokale bevolking die vele vernederingen heeft weten te overleven.

Je gaat je dan wel afvragen wanneer de rek eruit zal zijn. Hoe lang kun je in deze tijd op deze wereld nog mensen blijven schoppen, uitbuiten en beschuldigen zonder dat ze zich gaan roeren?

Dan zijn we er nog niet, want de grootste klap moet nog komen als de olie industrie hier gaat beginnen. Het boren naar gas en olie zal opgepakt gaan worden en ook dan zullen er nog rijkere zich gaan vestigen. De armen mogen dan gaan wonen in krottenwijken en moeten het doen met een aalmoes. Kun je, je voorstellen dat de geschiedenis van honderden jaren terug, weer aan het opkomen is op onze eilanden? Alle tekenen zijn er naar en het is de tijd, die dit allemaal gaat bevestigen.

De kolonie in de kolonie is al weer gesticht en nu is het zaak alles weer onder controle te krijgen.

1:10 Is de slavernij weer aan het opkomen vanuit Nederland?

Op deze vraag ben ik eigenlijk al diep ingegaan in de vorige hoofdstukken. Ja, de slavernij is weer terug! Wel in een andere vorm en tot nu toe nog toelaatbaar in de internationale wetgevingen, maar het is er weer.

De slavernij, het afhankelijke en de vernederingen zijn al in volle gang. Toch zijn de lokale mensen daarover nog niet van overtuigd. Wat heel erg jammer is, want steeds verder worden de kranen dichtgedraaid. Dat de losse boel, die heerste met onkundige mensen niet door kon gaan, wisten we. Maar let wel, Nederland heeft dit zelf gewild! Het is de enige manier dat ze de controle weer in handen konden krijgen na de slaventijd. Het is een vreemde gedachte dat ik net tussen deze twee tijdperken hier ben, dit meemaak en zie. De toch geweldige gouden tijd waar de lokale mensen hand in hand gingen met de Makamba's.

Enkele tientalle jaren samen, maar nu zijn de handen duidelijk uit elkaar.

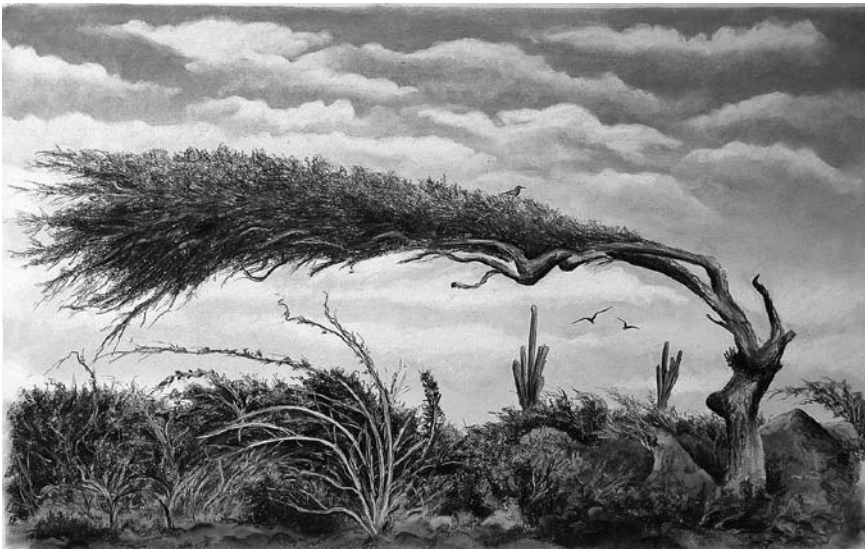
We zijn op weg naar een land wat een farce is, en een loze belofte die nooit werkelijk van de grond zal komen. De contracten, wetten en statuten die nu gelden zijn nauwer en zo opgesteld dat Nederland de totale controle terug heeft. Drie eilanden worden Nederland en de drie andere zullen langzaam maar zeker naar een kant opgeduwd worden. Allemaal vrijwillig maar wel even hier tekenen en dan mond houden! Uiteindelijk is dat al gebeurd, want vele lokale politici waren totaal blind voor het grote geld en de sanering. Een schijntje wat deze mensen blind maakte en zij werden, net zoals in de slaventijd met kraaltjes, omgekocht.

Respect naar de lokale bevolking toe is er al jaren niet meer en zo worden enkelen zo dadelijk nog rijker en de armen zullen gaan creperen als nietsnutten die toch nergens voor dienen. Verraden door je eigen volk.

Dat door onkunde en arrogantie van politici die hun eigen vaders en moeders verraden en verkocht hebben.

L'histoire se répète en dat mag ik meemaken. En dat als een Makamba die niet aan kan zien dat deze zaken nog bestaan. Helaas moet ik stellen dat de slavernij niet werkelijk verdwenen is geweest en alleen sluimerend voortleefde, totdat er weer gebruik van gemaakt kon worden.

De manier zoals de huidige nieuwe Makamba's de lokalen benaderen, aanspreken, over hen denken en hen behandelen is in het algemeen af te keuren. Dat kan en mag in deze tijd niet meer zo zijn. Erger is dat als je dezelfde uitspraken en handelingen zou doen in het kaaslandje Nederland, stond je binnen 24 uren voor de rechter. Dan is de vraag; wie of wat geeft de huidige nieuwe Makamba het recht om mensen, die veel van hun eigen eiland houden, zo te behandelen?

1:11 Het respect naar de lokale bevolking toe

Onze lokale bevolking is van origine een geweldig volk. Ze hebben een manier van leven waar wij als Europeanen veel van kunnen leren. Het ‘mañan’ (morgen) gevoel is een gevoel wat rust brengt, al brengt het juist bij ons Europeanen ergernis! Vreemd dat culturen zover uit elkaar kunnen liggen, puur alleen al in de manier van leven en met het leven om te gaan. Het geregelde, het jagen en alles volgens regels doen is er op de Antillen niet bij. We kijken wat de dag van vandaag gaat brengen. We kijken ook niet naar overmorgen en zeker niet wat er is geweest. Een zienswijze maar ook een levenswijsheid die wij als buitenstaanders verloren zijn geraakt.

Deze eilanden zijn bijzonder want we hebben vele culturen op één enkele rots bij elkaar en wonderwel is het tot voor kort allemaal goed gegaan. Natuurlijk ging niet alles van een leien dakje maar er was begrip en er was altijd een handreiking naar de ander toe. Helaas missen we dat nu steeds meer en er wordt veel opgelegd, geëist en afgedwongen. Iets waar dit volk nog geen antwoord op heeft. Natuurlijk niet, als je altijd alles per dag hebt bekeken en dan met planning moet komen! Onze nieuwkomers eisen dat domweg. Toch eigenlijk een vreemde zaak dat je als gast in een andere cultuur je niet weet aan te passen. In Nederland zien we steeds meer de trant dat de buitenlanders de regels moeten respecteren en steeds meer politieke partijen promoten zelfs nu, deze lokale rechten. Maar dan komen diezelfde Nederlanders naar een ander land/eiland en dan lopen ze te schreeuwen als er iets niet loopt, volgens hun Nederlandse zienswijze!

Merk je dat er wat wringt? Merk je dat je je aan moet passen aan de wetten en regels van het land waar je gaat wonen? We hebben gezien dat Aruba in zijn geheel opgeslokt werd door de Amerikanen die, dankzij de mafia, miljarden investeerden in hotels en gelegenheden. Hetzelfde zagen we gebeuren onder heer Wathey op Sint Maarten.

Deze twee eilanden zijn weggegeven aan de mafia. Hetzelfde hebben we gedaan met de BES eilanden die nu Nederlandse gemeenten zijn. En dan een Curaçao, ja Curaçao bengelt nog aan een draadje van Amerika/Nederland en Venezuela! Nu weten we allemaal dat Venezuela de minste kansen heeft en dat de Amerikanen het al lang goed vinden als ze hen maar kunnen spioneren vanuit deze eilanden. En zo blijft Nederland over. Nederland waar vele Makamba's vandaan komen om hun spaarcenten veilig te stellen. Maar ook om een tweede huis neer te zetten voor betere tijden. Dan wel met alle gemakken voorzien en zeker aan hun dromen gekoppeld. Geld is immers geen probleem en we bouwen maar wat we willen, regels zijn er niet!

Welnu, regels zijn er wel maar vele Makamba's hebben er lak aan. Ze schreeuwen, smijten met geld en dan moet iedereen maar wijken! Omkopen is normaal en die lokale moet niet zeuren. Vele louche praktijken komen dagelijks naar boven en dan vraag je je af hoelang het nog goed kan gaan.

Respect naar de natuur, mensen en lokale bevolking is ver te vinden en dat is triest. Alsmear denigrerend hoor je deze Makamba's over de lokalen praten en daar word ik als Makamba wel erg negatief van. Want als er werkelijk iets moet veranderen dan is het de houding van de nieuwe lichte Makamba's, die momenteel het eiland overstelpen. Waar is het respect naar elkaar toe, want dankzij de lokale mensen, die ondanks het moeilijke leven toch doorgezet hebben, zijn de Antillen wel zoals ze nu zijn. Nu dat het een belastingparadijs is, worden de lokalen weer afgedankt en verstoten en wordt alles weer in handen genomen door diezelfde kolonisten van jaren terug. Leren de mensen dan nooit, vraag ik me dan af.

Waar is het respect naar elkaar toe en waar zijn al die schreeuwers? Schreeuwers die dan ook nog beweren lokale mensen te helpen met hun stichtingen. Dan zie je dat, ook dat weer een weg is om nog meer geld uit het geheel te trekken. Dat allemaal via duistere subsidies.

Het is toch ongelofelijk hoeveel zieltjes redders er momenteel hier zijn. Allemaal mensen met rapporten wachtende op een of andere subsidie! Zodra die subsidie binnen is wordt veelal weinig of niets gedaan. Ze verdwijnen weer of er worden privé huizen van gekocht! Zaken waar de plaatselijk zieltjes echt niet beter van worden! Geld dat drijfveer is van vele nieuwkomers en dat is ook overal te merken. Geld zie je wapperen aan de miljoenen huizen, miljoenen projecten en de bla bla die je dan dagelijks van hen aan moet horen.

Wij gaan zelf nog wel eens regelmatig naar vrienden die al jarenlang met succes een park beheren. Lekker gaan we dan wat kletsen samen met de gasten die in de bungalows logeren. Welnu, ik kan je verzekeren dat 85% van de gesprekken gaan erover dat deze mensen hier willen komen wonen en dan, of een duikshop of een bungalowpark gaan beginnen! Je wordt werkelijk niet goed van de herhalingen en dezelfde verhalen die je hoort bij deze verschillende toeristen! Soms hoor je ook het denigrerend praten. Dat zij wel eens de zaken op orde komen stellen hier! Mensen met allemaal waanideeën want hier wonen is toch heel wat anders dan wanneer je met vakantie bent.

Wonen en vakantie zijn twee tegenstrijdige zaken. Dat hebben vele vakantiegangers nog niet door en dat is overal op de wereld zo. Mensen gaan hun hele hebben en houden verkopen en komen dan hier wel eens even de zaken regelen!

We moeten dan samen lachen en kijken elkaar aan met een gedachte ‘Weer wat fantasten die de wereld komen verbeteren’. Als de nieuwelingen zich toch gaan vestigen beginnen de frustraties al snel te komen. Bij het kopen van een huis is de makelaar niet snel genoeg, notaris doet het te rustig aan en wat is het toch heet! Mensen, we leven in de tropen, op een eiland met een blauwe zee en we hebben geen centrale airco boven het eiland hangen die het een aangename warmte geeft! Het is inderdaad soms

afzien van de hitte met ook een haan die nog wel eens de godganselijke nacht wil kraaien als hij dat in zijn kop heeft. Ook zijn we gewend aan de vele snacks die pas 's nachts gaan leven en muziek via mega boxen de straat in blazen. Zaken die deze eilanden de eilanden maken. Natuurlijk zijn er ergernissen, ook voor ons, maar dat noemen we nu eenmaal cultuur.

We hebben in het verleden al vele pieken en dalen meegemaakt en dan hadden we over de 150 duizend mensen en dan weer 140 duizend. Het is werkelijk een komen en gaan op dit eiland. Vele jongeren gaan naar het beloofde land om verder te leren, voor de vrijheid en veel geld te verzamelen. Ook in de volwassen wereld zijn er jojo's die alsmaar komen en gaan. De Antillen hebben een virus en dat is, dat je maar zelden werkelijk afscheid kunt nemen van deze eilanden. Als je eenmaal hier gewoond hebt zullen deze eilanden bij je blijven hangen en zul je merken dat er altijd een gedeelte van jezelf achtergebleven is op een van deze rotsen. We hebben in het verleden met vele Antillianen maar ook Makamba's gepraat die hier gewoond of geboren zijn en bijna allemaal hebben ze de wens om eens weer eens terug te komen op een van deze eilanden!

Die drang zie je bij veel mensen die hier eens gewoond hebben. Ze praten veelal goeds over de eilanden en eens willen ze weer terugkomen. Maar er zijn mensen die, na een verblijf hier, over de eilanden geen goed woord hebben. Met wat dieper vragen kom je achter dat ze financieel een strop hebben behaald en afgezet zijn door een van onze slimme handelaren of gouvernement. Voor deze mensen blijft het een rot eiland omdat zij niet de kans hebben gehad om geld toe te eigenen, maar eigenlijk waren juist zij slachtoffers. We hebben hier aardig wat geslepen figuren rondlopen waaronder vele makelaars, die wel weten aan hun geld te komen. Maar ook handelaren in de bouw blijven veel geld maken door de kortzichtigheid en arrogantie van vele nieuwkomers. Nieuwkomers die menen alles te weten maar ook overal verstand van te hebben. En dan lachen we en denken we, hoelang gaan zij het uithouden?

Triest te weten dat zeker zo'n 75% weer af gaat haken, puur omdat ze zich niet aanpassen aan het klimaat, cultuur en leefwijze van deze eilanden. Veelal berooid gaan ze maar weer terug naar Nederland met ook een droom minder. Een droom van een groot huis aan zee met boot, zon en strand.

Leven op deze eilanden is aanpassen en ook de mensen begrijpen die er al hun leven lang wonen. Luisteren naar hun manier van denken en leven, maar ook luisteren naar hun raad die wel uit hun hart komt. Hun taal begrijpen en proberen het te leren spreken. Hen aanvoelen en mee-gaan in hun problemen en leven. Het wil niet zeggen dat je alsmaar met geld moet zwaaien want dat is nu net niet wat nodig is. Wat belangrijk is, is het respect naar het andere leven toe. Respect voor elkaar maar ook naar elkaar.

1:12 O, dat zelig wezentje

Vele Makamba's komen vanuit een milieu waar dieren ook meedoen in het dagelijks leven. Een hond, kat, hamster, pietje of een gezellig schildpadje wat de hele dag slaapt! Maar iets zal er veelal in de huiskamers geweest zijn. Mooi volgens model, gepoetste dieren die nog niet een haartje of veertje mis hebben zitten want dan zitten ze al bij de dierenarts.

Dan komen deze mensen op dit eiland en buiten de 'culture shock' maken ze ook nog mee dat een beest een beest is. Honden aan een korte ketting zonder water of drinken. Veelal krijgen ze een schop als ze even aandacht zoeken bij een van de kinderen of oudere die net te dicht langs hen loopt. Katten die alleen zwerven want een kat hoort niet thuis op dit eiland. Dan de lokale dieren zoals geiten, koeien, paarden, ezels, kippen en leguanen die allemaal gehouden worden om te eten of voor de verkoop! Want daar houden we hier dieren voor; ETEN! Eten is belangrijk en als je geiten hebt wil je deze slachten en verkopen.

Maar wat hebben we aan een hond? Toch niets? Dat beest blaft, poept en hij moet waaks zijn zodat de buurman niet ongemerkt binnenkomt als moeder de vrouw alleen thuis is! Dus een hond is een waakdier wat niets opbrengt en daarom ook geen luxe moet verwachten.

Mahatma Gandhi heeft eens gezegd; 'Men kan het niveau van beschaving van een land meten aan de manier waarop dat land met zijn dieren omgaat.'

Dan komt onze bevolking er maar bekaaid vanaf. Want dieren zijn niets meer dan eten en mogen niets kosten. Toch is het niet in alle gevallen zo en de lokale mensen hebben een eigen manier om van dieren te houden. Nou ja, van 'houden van' mogen we niet spreken maar dulden, zullen we maar stellen. Dieren kunnen bewaken en dieren kunnen voedsel zijn. Dat zijn de twee zaken waar een dier voor kan dienen in de hoofden van de gemiddelde Antilliaan.

In het verleden was het nog erger en gelukkig is daarin verandering aan het komen. Mensen worden bewuster en de dieren krijgen af en toe te eten en met wat geluk water. Zeker nog geen ideale situatie maar dat kun je ook niet verwachten. Vergeet niet, de armoede heeft ook zijn aandeel hierin. Er waren niet veel dieren puur omdat dat geld en voedsel kostte. De dieren die er waren, waren om te eten verder niets. De landheren hadden dan nog wel eens een paard om op te rijden en de slaven een ezel voor op het land te werken maar dan hield het op. Dus opgevoed met dieren is een Antilliaan niet. Alles moet dood wat maar kruipt of beweegt en niet op een mens lijkt. De hagedissen, gekko's en vele andere kruipende wezens hebben een zware tijd op dit eiland.

Maar ik schreef het net al, we gaan de goede kant op. Al enkele Antillianen hebben door dat dieren ook een recht hebben om te leven al is het nog maar een klein rechtje!

Bereid je voor als je op deze eilanden komt. De mensen zijn nog niet zo diervriendelijk en kijk vooral niet te veel in de tuinen hoe de dieren aan geknoopte touwen vastzitten, in een drum leven of zwerven op straat als lopende kadavers. In de stad zal het meevallen omdat we daar vele diervriendelijke organisaties hebben, maar jammer genoeg beperken zij hun hulp veelal alleen in de stad, waar iedereen kan zien hoe goed werk ze doen. Op de rest van het eiland zijn deze mensen niet werkelijk te vinden en is het moeilijk beroep te doen op een van deze organisaties. Te druk of misschien niet interessant genoeg?

1:13 Hoe gaan we verder met elkaar

Verder zullen we moeten maar hoe, is de vraag. Want wat gaat er gebeuren als de lokale bevolking alsmaar ziet dat ze nergens meer mogen komen, meedoen en erbij horen! Het is steeds moeilijker als Makamba zijnde, die al vele jaren woont, hen het verschil te laten zien van een 'goede' en een 'slechte' Makamba. Ik weet dat dit zwart/wit is maar zo wordt het wel gezien. We zien hetzelfde ook in Nederland. Alle Antillianen zijn criminelen in de ogen van vele Nederlanders en zo worden wij, Nederlanders, gezien als kolonisators en uitbuiters. Dat er velen zijn die al tientallen jaren meegedraaid hebben in de maatschappij en in de cultuur van deze eilanden is steeds minder nog een positief punt in de ogen van vele lokale mensen. Die Makamba's zijn niet goed en moeten maar oprotten!

Bovenal vind ik het jammer dat door een bedorven groep Nederlanders de moeilijk opgebouwde vertrouwen, gezien vanuit het verleden, weer helemaal teniet is gedaan. Met hun arrogantie en het vernederen zijn we weer bij af. Als makamba gaan we nu weer in resorts wonen, afgesloten van de lokale bevolking want anders is je leven niet meer veilig. Daar gaan we nu langzaam naar toe.

De opstand van de zestiger jaren is weer in aantocht en dat dankzij geldwollen die menen op deze eilanden hun wetten en regels te kunnen laten doen gelden.

Waar we naar toe moeten is dat er weer een vertrouwen gaat komen.

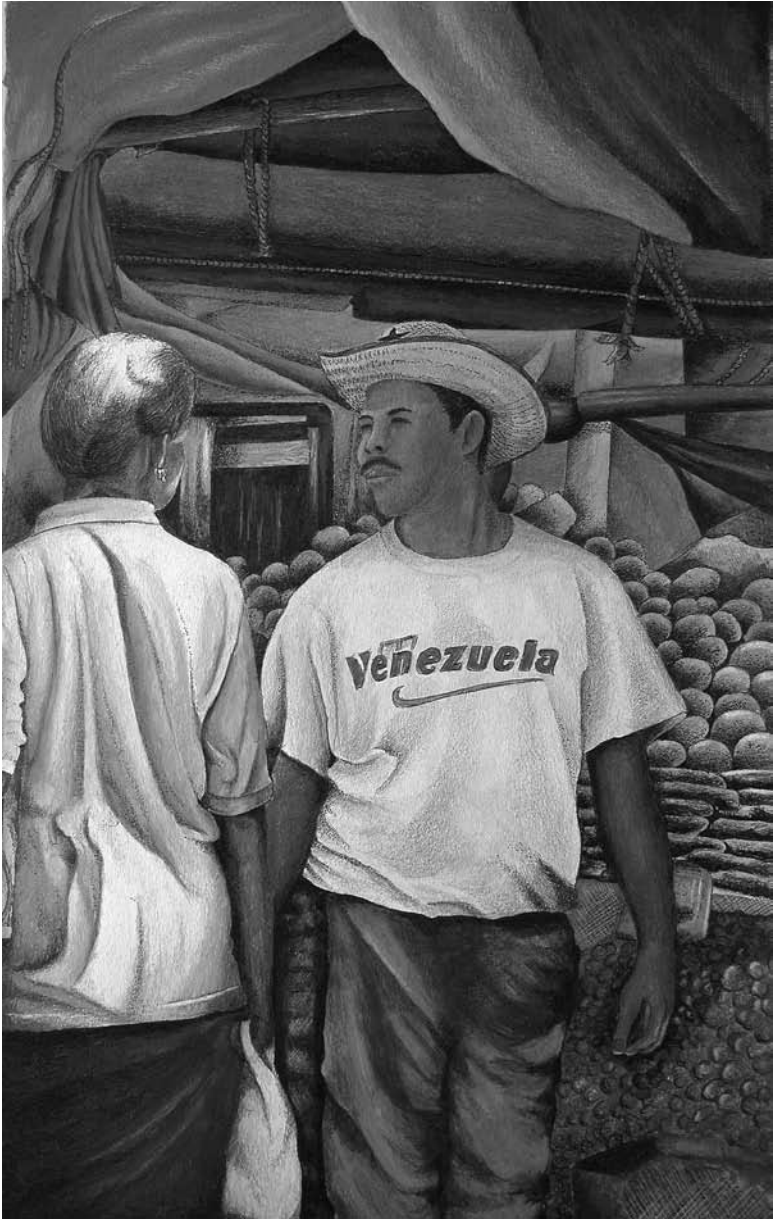
- Dat de Makamba's zich aan gaan passen aan de manier van leven op een tropisch eiland.
- Dat ze respect tonen naar de lokale bevolking toe.
- Dat ze gaan inzien dat er meer manieren van leven bestaan buiten hun visie.

- Dat met geld niet alles te koop is.
- Dat ze mensen als waardige mensen gaan behandelen en meedoen aan deze manier van leven.

Het zal zeker nog lang duren eer de schade, toegebracht door de huidige Makamba's, weer wat hersteld wordt. Of het nog ooit geheel herstelt, is de vraag want de tijd kan niet meer teruggedraaid worden. Toch is gebleken dat in het verleden de Antillianen een flexibel volkje is wat weer snel de draad op pakt. Begrijpelijk, als je weet hoeveel ze al hebben moeten doorstaan. De Makamba zal zijn eeuwige reputatie als geldwolf eens moeten laten varen, willen ze werkelijk in de wereld nog wat bereiken. De methode van eeuwen geleden kan echt niet meer en heeft in de huidige tijd geen kans van slagen meer.

Dat heerlijk en gemoedelijk volk wat hangt bij een snack of bij een feest kan een les zijn voor veel westerlingen. De manier van leven dat morgen misschien ook nog een dag is, is een manier van leven waar wij Makamba's jaloers op moeten zijn. Een Antilliaan zal niet gestrest zijn zoals de vele Makamba's en een Antilliaan zal het leven feestend afsluiten. Een westerling gaat veelal dood aan de vele ergernissen.

Dat pilsje aan de snack en lonkend naar een zoveelste vrouw is wel de manier om van een zwaar leven nog een paradijselijk leven te maken. Er is misschien geen morgen en over het verleden praten we niet meer. Laat dat als Makamba je belangrijkste les zijn van het leven op deze eilanden.

DEEL 2

2:1 Zieltjes winner

Hangend achter een bar zagen we twee Makamba's binnenkomen. Geheel uitgedost en werkelijk, hun hele schatkist hing wel aan een van de menselijke uitsteeksels. We waren net gezellig wat aan het babbelen, gedeeltelijk in het Papiaments en dan weer in het Brabants Nederlands. Een zware discussie over de huidige Nederlanders die menen het eiland wel weer eens op zijn pootjes te moeten krijgen. We gingen maar even over naar het Papiaments want je wist nooit of we de nieuwe klanten tegen het hoofd stootten als ze onze discussie zouden begrijpen.

Het werd steeds heviger want er waren gasten bij die meenden dat de Makamba's maar moesten verdwijnen. Mijn vrouw en ik voelden ons aangesproken. Wij waren ook half Makamba die wel jaren bloed, zweet en tranen gewerkt hadden op dit eiland. Dat werd begrepen en we hadden het over die 'andere' Makamba's die, je weet wel, het zo goed wisten. Die zieltjes winners, mensen die geld kregen om ons, de lokalen, eens op te voeden.

Ondertussen hoorden we de dame achter de bar aan het pasgekomen stel vragen: 'En mevrouw en meneer heeft alles gesmaakt?' Het antwoord was positief en één ding, kom niet aan onze lokale bar zeggen dat wij niet het heerlijkste eten hebben van Banda'bou! Maar goed, ze hadden geluk want alles werd goedgekeurd. Het gesprek ging door. En, op vakantie? Ook dat werd bevestigd en het was ook nog eens een geweldig eiland! Wij keken elkaar aan, dat wisten wij allang! Maar de zin ging verder. De twee hadden net een huis gekocht aan zee en wilden hier met wat subsidie (gaan we weer) enkele kinderen helpen. Toen keken we met z'n allen elkaar aan. Er was één gedachte en één blik. 'Daar is weer een zieltjes winner die ons gaat helpen'. De mensen werden vriendelijk naar buiten geloodst want dan is ons gesprek afgelopen en onze discussie kreeg toen een welgemeend eenstemmige toon van bevestigingen welke soort Makamba's hier kwamen.

Weer waren we, achter de bar, het totaal eens met elkaar en namen nog een pilsje op onze eensgezindheid.

2:2 Daar gaan we weer

We hadden al meerdere malen deze mensen ontmoet op het eiland en we hadden er een leuk contact mee. We praatten over alles en het was altijd gezellig. Ook dit jaar kwamen we hen tegen en werd er terloops gezegd dat ze eens langs zouden komen. Och gezellig, waarom niet. Na enkele dagen belden ze ons op en kwamen ze op visite. De aap kwam snel uit de mouw. Het werken was afgelopen en de belastingen waren hier gunstiger. Ze hadden plannen om hun huisje te verkopen en hier komen wonen. Dan wat bijsnabbelen en zo zouden ze dan een goed leven hebben. We keken elkaar aan en dachten, ‘daar gaan we weer’!

Enkele dagen later werd ons gevraagd om mee te gaan kijken naar een huis. Wij ernaar toe en we kwamen in een werkelijk krot terecht wat maar liefst vier en een halve ton zou moeten kosten! Wij lachten en vertelden hen dat dit huis ons aangeboden werd voor 80 duizend en zelfs dat was te duur! De gezichten stonden niet zo vrolijk meer, zeker toen we naar de makelaar vroegen. Wat bleek, hij was een van de grootste oplichters op dit eiland! Nou, we kregen een heel verhaal te horen dat hij wel te vertrouwen was want een vriend die hier woonde deed ook goede zaken met hem! Okay, toen wisten we dat het mond houden is en hoopte dat we snel naar huis konden. Er werd nog wat gepraat over een huis van zeven ton wat gepropt stond ergens in de stad. We adviseerden hen toch eens wat andere makelaars te bezoeken en verder te kijken. Uiteindelijk gingen we zo uit elkaar.

We hebben niets meer van hen gehoord totdat we, via via, vernamen dat beide kopen niet doorgegaan zijn en dat die vertrouwde makelaar hen een stuk grond heeft aangesmeerd waar, bij regen je huis weg zal spoelen! Dan nog maar te hopen dat hij niet doormidden zal scheuren, waar dus deze plaats om bekend staat!

De arrogantie en het beter weten van vele aankomende burgers is vreselijk en zij weten precies wat goed en fout is. We gaan wel zien en zelf hebben we nu er een hobby van gemaakt.

Hoe lang gaan ze het volhouden, dat is dan onze vraag.

2:3 Pinguïn en respect

We zien ze overal op dit eiland, de pinguïns. Wezens in het zwart met een galg om hun nek. Klaar om kennelijk veroordeeld te worden tot de zwaarste straf. Je vraagt je af wat een pinguïn doet in de tropen. Die vraag stel ik me al heel lang. Mensen die me kennen weten dat ik het niet zo nauw neem met kleren. Welnu, dat is al van de eerste dag dat ik op deze aarde kwam. Kleren zijn een verpakking en maken een mens niet beter of slechter!

Maar wacht, we praten toch over pinguïns? Ja, daar praten we over en dan wel die pinguïns die je overal ziet bij de officiële instanties. Mensen, ja mensen die menen zich beter voor te kunnen doen als ze zich in een pinguïnpak presenteren met een aangebouwde galg. Die galg mag dan wel een kleurtje hebben als je werkelijk progressief over wilt komen. Nu, die pinguïns bedoel ik en de laatste weken heb ik weer heel wat van dit soort gezien. Bij het bezoeken aan officiële instanties moet je ordelijk gekleed gaan, staat overal aangeplakt. Is niets mis mee, want het zou een onsmakelijke toestand worden als we allemaal in ons nakie gingen staan en dan ook nog dat de natuur zich wel eens op kon spelen. Dus de mens doet kleren aan. ‘Apen in een pakkie’ noem ik dat al 56 jaren want we blijven een afstammeling van de apen en willen ons via kleren onderscheiden van onze diersoort, niet waar?

Laatst maakte ik voor de zoveelste maal mee dat mijn kleding niet goed genoeg was. Ik had een afspraak bij onze Procureur Generaal die me uitgenodigd had in verband met het boekje ‘pech gehad’. Met een nette broek, een mooie blouse en nette schoenen waar ik maar één paar van heb, ging ik naar het stadhuis. In eerste instantie werd ik netjes ontvangen door een vriendelijke dame en zij verwees me naar de kamer links waar onze PG zich genesteld heeft. Ho, hu stop, was een stem uit de linker hoek. Ik keek naar een man met 3 strepen die mij vertelde dat ik niet verder mocht.

‘Band van je hoofd’ riep hij nors. Ik keek hem aan en zei net zo kort ‘nee’. ‘Band af’ was weer zijn bevel. Ik met de vraag ‘waarom?’ ‘Omdat ik dat zeg’ vervolgde hij. Ik vervolgde ‘Dan heeft u een probleem want de PG verwacht mij en u houdt me tegen’. Hij vertikte om me aan te kijken en ondertussen liepen er allemaal mannen gekleed in jurken om me heen kijkend alsof ik een choller was. Ik bleef mooi midden in de hal wachten toen er een vierstrepen meneer langskwam en wat mompelde. Ik bleef rustig staan kijken en dacht, ik ga niet weg en zal geen hoofdband afdoen voor wie dan ook. De PG kwam naar buiten, lachte en vroeg me wat er gaande was. Ik vertelde hem dat ik niet door mocht om hem te bezoeken vanwege een band. De drie en vier strepen pinguïns waren ondertussen verdwenen, zo ook de mannen in hun jurk. Hij lachte, waarbij ik de PG vroeg of ik stonk, er naakt bij liep of schokkend overkwam? Hij lachte weer. We hebben lang samen een zeer goed gesprek gehad. Ik met mijn band en de PG in zijn pak en strop.

Dit voorval is niet de enige in mijn leven en ik zou een boek kunnen schrijven alleen over kleding en de reacties van mensen daarop. Maar waar halen mensen het waanidee vandaan dat een man in een pak meer respect afdwingt dan een man gewoon netjes gekleed? Respect dwing je niet af met een verpakking, respect dwing je af met je uitstraling, je energie! En zo zal ik mij als waardig mens niet gaan verlagen naar het lopen in een pak met een strop. Ik ben wat ik uitstraal en niet hoe ik eruit zie!

2:4 We zijn er

We waren naar het strand gegaan. Nu wordt dat steeds moeilijker want openbare stranden zijn er nauwelijks nog. Vele stranden worden afgesloten of je moet betalen. Moet je voorstellen, je woont op een eiland en het is steeds moeilijker om nog te kunnen gaan zwemmen! Wereldwijd is er recht dat je op een strand mag, anderhalve meter van de waterlijn maar hier hebben de vermogenden een eigen recht en kunnen zo maar gehele stranden afsluiten voor de lokalen.

Maar goed, we waren wat aan het poedelen als goede aangepaste lokale Makamba's en jawel hoor, een horde kaaskoppen kwam ook onze kant op. Wij baalden want dat betekent altijd, weg rust! Nou, onze stoutste vermoedens werden overtroffen. Hun hele hebben en houden werd uitgestald en de herrieschoppers moesten laten zien dat ze goed waren in balletjes gooien. Het strand was van hen. Dat is dan nog niet erg maar je denkt wel, we komen voor de rust. Nee hoor, de radio hard aan vanuit de boot en de nodige drank vloeide rijkelijk. De rust was weg en het geschreeuw werd, naargelang de drank zijn werking deed, harder en harder.

Ondertussen gingen een paar welgevoede heren in een discussie, welke belegging de beste was. Natuurlijk zo hard dat iedereen die de herrie nog overleefde goed kon horen dat zij belegden en meenden er ook nog verstand van te hebben. Om een lang saai verhaal vol herrie kort te maken. We hebben ons boeltje gepakt en zijn maar vertrokken. Want de koers was naar ons inzicht niet gunstig gestemd en de rust was verdwenen.

2:5 Een uitzicht

Je aanpassen, zou je toch denken als je in een ander land bent. Nu hebben de Makamba's daar wereldwijd nogal veel moeite mee. Dat kun je af en toe nog wel eens lezen, dat ze zich weer niet gedragen hebben. Een kaaskop met wat drank op is luidruchtig en dan ook nog eens overmoedig.

Ook hier merk je regelmatig bij de Nederlandse pubs, die nu als paddenstoelen uit de grond rijzen, dat de Makamba's moeite hebben met aanpassen. Het kleden is ook zo'n probleem waar liefst alles net of net niet naar buiten hangt en omdat het zo warm is hoeven ze ook geen slipje of beha te dragen dus bij het minste geringste zit je tegen moeder natuur aan te kijken!

Op de baaien gaat het niet anders. We hebben wetten en regels en dan verwacht je dat je die respecteert, zijnde in een ander land. Maar, op deze stranden op ons heerlijk eilandje liggen ze met nog net een touwtje door hun billen getrokken! Weg topje, weg slipje en een speldenknop voor het meest gewaagde deel bij de vrouw en man!

Kijk, wij de lokalen houden ook wel van puur natuur en ook van een zonsondergang en er zijn menige mannen en vrouwen die dan wel kijken of dat ze een engel voor zich zien verschijnen. Maar laatst had ik persoonlijk toch zoiets van, HELPPPPPPPPPP.

Ik lag wat voor me uit te staren op mijn bankje bij een baai. Komen twee Nederlandse dames behangen met goud en begonnen al hun lappen om hun lijf af te wikkelen. Na enige tijd gingen ze liggen en ging mijn blik hun kant op. En wat zagen mijn gevoelige ogen? Twee dames ver in de pensioengerechtigde leeftijd, zo goed als naakt op hun bedjes. Moet kunnen, was mijn eerste gedachte maar ik zag wat vreemde uitsteeksels

langs de bedden. Dus mijn ogen gewreven en jawel hoor hun ‘balkon’ was bij beide, doordat er geen stutten waren, gevallen en hingen langs hun lichaam naar de grond wijzend! Nu ben ik als kunstenaar veel gewend en heb ik veel gezien. Maar dit was wel het toppunt. Kijk, elk mens is anders en velen verbouwen zich om maar jong te lijken. Maar dat je als vreemde moet gaan kijken naar twee dames op leeftijd voor je op hun bedjes met hun hele hebben bloot en dat zij dan nog moet oppassen dat ze niet de grond raken, is voor mij wel iets teveel van het goede. Hier moet ik niet wezen. Ik ben maar vertrokken want het was gewoon niet om aan te zien.

Let wel: Topless in het openbaar is verboden op ons eiland.

2:6 De oudjes

En van je hela hola en ga zo maar door. De Nederlandse artiesten die werkelijk totaal leeg zijn van creativiteit en op deze eilanden nog regelmatig geld komen halen. Als een oude ster staan ze dan wat uit te kramen en de Nederlanders van de vorige eeuw staan als jonge oudjes net te doen of ze de mooiste muziek van hun leven horen. Vele van die Gooise bende wonen nu hier of hebben hun tweede huisje aan het water. Af en toe wordt er wel een gepakt voor belasting ontduiking maar dat weegt niet op tegen die bubs die nog steeds door de mazen heen glippen.

We hebben dus regelmatig optredens van die ‘versleten stemmen’. En ik kan er niets aan doen, maar hoe kunnen mensen hier nog geld aan uit geven? Het kan niet zijn voor de show, niet voor de stem of nummers, dus er moet iets meer zijn! Wat een doffe ellende hoor je en zelfs op een verre afstand hoop je dat Aqualectra een spontane stroomuitval krijgt. Dan heb je die afgeschreven mensen die eens ooit een succesnummer hebben gehad of een cabaretier zijn geweest. Maakt niet uit jongens, join de club. We hebben een grote groep Makamba’s die voor elkaar de loef af steken en grof geld geven voor jullie gekraak!

Soms denk je dat er in het Gooi een huisje is waar afgeschreven artiesten zich aan kunnen melden voor een tweede artiesten leven in de Antillen!

2:7 Bla bla

Je kunt hen bijna niet ontwijken, die Makamba's die groot doen en veelal directeur zijn van een of andere grote zaak in Europa of Nederland. Die opgeblazen gasten die dan hier komen wonen. Zo zat ik eens op een bootje met wat vreemde gasten. Ze stelden zich voor, maar voor een eilandje bewoner is een naam niets meer dan een kenteken van een auto.

We kwamen aan de praat en hij was werkelijk zeer belangrijk. Volgens zijn voordoen bezat hij de wereld en was microsoft menneke Bill maar een kleine jongen! De drank vloeide rijkelijk en de verhalen werden losser. Hij had net het grootste landhuis van Curaçao gekocht en zou dat gaan renoveren. Maar het was te klein en er zouden nog enkele kamers (lees compleet huis) bijgebouwd worden achter dat landhuis. De stallen werden appartementen en er moesten diverse pools komen in de tuin. Bla bla bla bla.

Om een huis te bouwen op Spaanswater kostte hem dat miljoenen dollars en het landhuis had hij voor niets! Monumentenzorg zou alles betalen en onderhouden. De rest werd via wat vreemde sleutels gefinancierd en zo zou hij zeer luxe in een paleis wonen.

Ik heb het aangehoord en alleen al in welke bochten deze man zich wrong voor een beton gebouw en hoe alles gegoten was, vertelde mijn gevoel dat het niet zo pluis was. Zijn plannen zijn verwezenlijkt en inderdaad zijn huis staat er. Vol bla bla en natuurlijk niet meer toegankelijk voor de lokale bevolking. Of hij er nu werkelijk woont is nog de vraag want veel zie je daar niet gebeuren, buiten personeel die de tuinen en pools bijhouden. Och, bla bla en laten zien naar buiten toe hoe belangrijk je bent, of is het misschien hoeveel geld je van de gemeenschap weet te gebruiken! Een ding was duidelijk na deze boottrip, vanaf die dag stap ik niet meer in een boot met onbekenden. Want in plaats van ontspannen werd ik misselijk van de walgelijke rekensommetjes en bluffen naar elkaar toe.

2:8 De klusjesman

Goedemiddag met meneer Jansen, kunt u mijn lekkende kraan maken?

Meneer Jansen, ik kom morgenvroeg langs.

De dag daarop rond 12 uur.

Goedemiddag, weer met meneer Jansen u zou langskomen,

O ja voor de kraan hè, ik kom eraan!

5 uur, goedemiddag, met meneer Jansen.

O ja meneer Jansen, ik was op weg maar er kwam een spoedgeval en moest daar naar toe maar morgenvroeg bent u de eerste.

Rond 11 uur de volgende morgen, goedemorgen met meneer Jansen.

Pats boem, lijn verbroken.

Na enkele keren proberen en ondertussen 3 uur in de middag nam onze loodgieter weer op.

Nee, ik had mijn portable niet opgeladen en ik kon u meneer Jansen ook niet bereiken.

O ja die lekkende kraan, morgen ben ik er want ik haal het niet meer vandaag.

Met meneer Jansen, goedemorgen, hoe laat zou u komen?

Ja uhhhh ik ben nu druk bezig maar ik bel u zo terug.

Goedemiddag heer Jansen, u zou me terugbellen.

O ja, maar ik had geen bel tegoed en kon u niet bellen. Goed dat u nu belt want ik ben onderweg.

Drie uurtjes later. Met meneer Jansen.

Ja meneer Jansen, ik zit in een file en zal het vandaag niet meer halen.

Morgen bent u de eerste.

Meneer Jansen had er genoeg van en ging die morgen uit huis.

De telefoon ging; ‘Met de loodgieter, ik sta aan de deur maar u bent niet thuis. Ik kom wel later terug!’ Wacchhtttt, riep meneer Jansen maar de telefoon was al opgehangen.

Meneer Jansen heeft deze loodgieter nooit gezien, laat staan nog gesproken want van die dag was hij niet meer bereikbaar.

2:9 Curaçaose rust

We zaten lekker op de porche en hadden onze muziek zachtjes aan. In een keer kwam er een herrie van verderop en er was duidelijk een feest gestart bij een snack. Dat gebeurt wel meer en deze feesten zijn rond middernacht afgelopen, maar deze begon rond middernacht en dat wil dan zeggen, geen nachtrust!

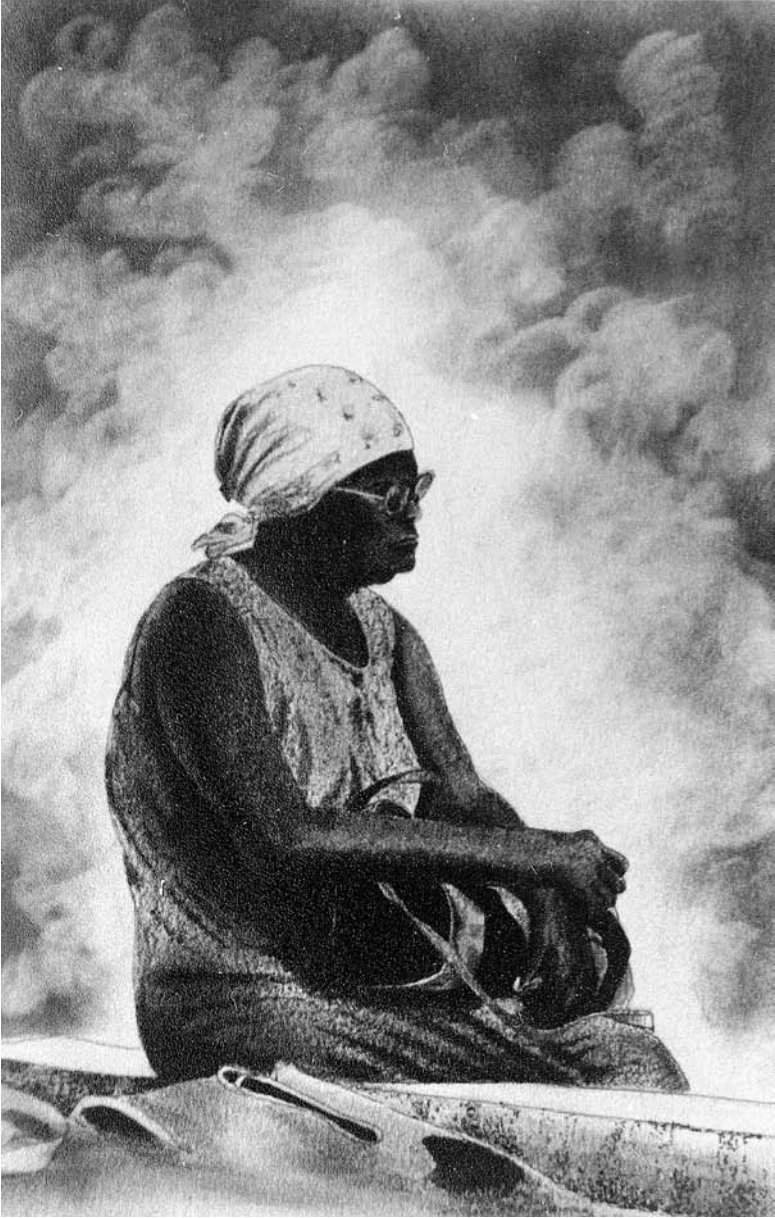
Bij het bellen naar de politie wacht werd me verteld dat ze een patrouille zouden sturen. Inderdaad, kort daarna was het rustiger en was het in ieder geval met een zoemende airco wel uit te houden. Dat bleek van korte duur en de herrie kwam nog harder terug, waarop ik weer belde en vroeg of dat zo maar kon. Weer zou er een patrouille gestuurd worden om in te grijpen. Helaas bleef de herrie aanhouden en ik belde weer, waarop ik te horen kreeg dat ze al lang onderweg waren. Ik vond het vreemd, kleepte me aan en liep naar deze snack, twee straten verder, met een portable in aanslag. Voordat ik bij de snack was zag ik de situatie. Twee politiewagens met enkele Dominicaanse schoonheden en enkele meevierende lokale gasten hadden de grootste lol.

Ik belde het nummer en vertelde de wachtcommandant dat ik bij de situatie was en dat zijn politieagenten aan het feestvieren waren met enkele Zuid-Amerikaanse schoonheden. Nou, binnen 5 minuten stond er een derde politiewagen en het feest was afgelopen. Rond 4 uur in de morgen konden we eindelijk gaan slapen.

2:10 Opschieten

Op de weg met mijn totomobiel reden we rustig door de Curaçaose welbelegde wegen inclusief gaten naar de stad. We werden door een gek ingehaald met een zeer snelle bak en met een Nederlands uiterlijk en zelfs het kenteken is Nederlands. Hij mocht alles en reed werkelijk als een achterlijke over deze weg. Toen hadden we vanuit het niets ‘goed weer’, wat inhoudt; de eerste regenbuien kwamen weer uit de lucht vallen. Wij blij, want als boer ben je blij met elke druppel water van boven. We waren eigenlijk opgewonden hoe onze planten het zouden gaan doen. In een keer moesten we afremmen en alles ging langzamer rijden. Het leek een file waar ze in Nederland nog trots op zouden zijn.

Stapvoets gingen we verder en het leek wel of de weg van 10 km uitgerekt was naar 100 km. Het schoot maar niet op. Plotsklaps kwamen we op de plek des onheils. Onze kamikaze van een Makamba had kennelijk nog niet gehoord van onze wegen die een glijbaan worden zodra er wat water valt. Hij hing half in een struik langs de weg met een paal en een stuk blik wat kennelijk een wagen moest voorstellen. Deze man had werkelijk een slipper gemaakt waar vele mensen jaloers op zouden zijn! De wagen was total loss en hij zag er ook niet al te best uit. Ja, wij konden als lokalen niets anders zeggen dat hij wel erg dom reed. Hij had het kunnen weten. We tuften verder in de snelheid die je op dat moment, als de eerste regen uit de bovenste gelederen vallen, moet rijden.

2:11 Geen nieuwe inbreng

Met dit stukje wil ik illustreren hoe de verhouding onder de lokale bevolking is. We praten hier over geboren niet blanke Antillianen, die ‘yu di korsou’ genoemd worden en je vanuit mag gaan dat ze door de lokale bevolking als één gezien worden. Het gaat om twee jonge gasten, een meisje en een jongen, beide donker, beide hier geboren en in Nederland gestudeerd hebben. Beide hebben ze een studie gedaan in zeer specifieke zaken en wel om jongeren/kinderen weer terug te krijgen in de maatschappij. Iets wat we hard nodig hebben want, buiten dat de kinderen veelal verstoten worden na enkele jaren hebben veel kinderen geen vertrouwen meer in zichzelf. Ze deugen toch nergens voor en zijn voor niets anders goed dan om drugs te dealen en rond te hangen. Iets wat je steeds meer hoort uit de monden van de jeugd. Het vertrouwen in hun eigen kunnen is alsmaar onderdrukt geworden of zelfs compleet kapot gemaakt door diegenen die menen meer te zijn dan de jongeren, meer dan hun eigen ras en meer dan hun eigen kinderen!

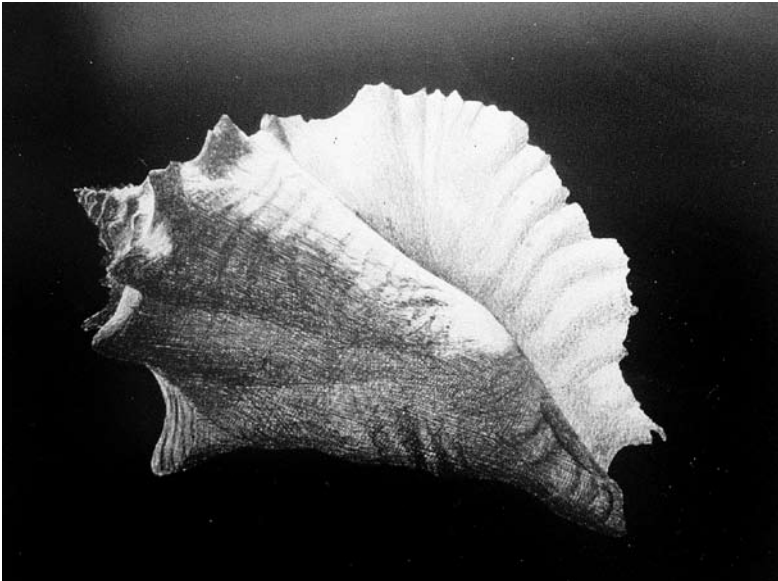
Waar dit triest verhaal over gaat is, dat lokale ouderen die veelal met een politieke benoeming op een plaats zijn gezet, het leven en werk van welwillende medewerkers zuur maken. Je hoort dat in alle lagen van de maatschappij en het is zeer moeilijk, of misschien wel onmogelijk, om als jongeling jezelf te bewijzen, laat staan een kans te krijgen in deze eilandelijke corrupte maatschappij. Deze twee jongeren waren met een plan bezig om de aankomende tieners en de tieners, van de straat te pikken en ze via lezingen, lessen en vele activiteiten zelfverzekerder te maken om hen zo een eerlijke kans te geven in de maatschappij. Ze hadden de hele opzet klaar en ze waren al bezig om jongeren te zoeken om deze dan voor ruim een week te begeleiden. Financieel en organisatorisch was alles rond. Maar er was een spelbreker op de plaats waar alles zou plaatsvinden. Een zaal was al goed bevonden in eerste instantie en er zouden dan ook tijden ingelast worden om het lezen te bevorderen. Kortom, er zouden

jongeren warm gemaakt worden om zelf te gaan onderzoeken, lezen en zo zelfvertrouwen te winnen. Net enkele weken voordat alles zou gaan starten, ging het mis. De twee jongeren waren te vernieuwend met hun visie en door hun manier van jeugd benaderen door te voeren. Dat werd niet geaccepteerd door de gevestigde orde en ze zetten deze twee jongeren gewoon langs de kant. Het project was niet meer van hen en de ‘kundige mensen’ zouden het wel verder gaan organiseren op de manier zoals het al eeuwen gaat. En dat is geld inpikken en met een minimum de kinderen voor een week zoet houden en hen zeker niet wijzer maken.

Overigens, dat is ook de manier zoals het onderwijs tewerk gaat. We houden de kinderen dom, anders zouden ze nog wel eens slimmer worden dan een minister, die op die plaats is gekomen op een niet al te zuivere manier. Wat ook al lang blijkt is dat het onderwijssysteem internationaal absoluut niet aan de eisen voldoet. Als je geboren bent op dit eiland en je ouders zijn niet vermogend genoeg om je naar een privé school te sturen ben je gedoemd om dom te blijven. Een voorbeeld; als je de MBO en HBO doet op dit eiland wordt deze niet geaccepteerd in Nederland en je moet gewoon weer opnieuw deze scholen doorlopen. Het alsmaar jaarlijks de normen lager leggen en het instellen van het Papiaments heeft er toe geleid dat vele kinderen gedoemd zijn drugskoerier te worden. Net wat de politiek wil. Word je dan toch nog wijs en krijg je kans te leren in het buitenland en je wilt terugkomen na je studie om voor je eiland te werken, dan word je het leven onmogelijk gemaakt zodat je weer snel zult vertrekken.

Zo werden ook deze jongeren op een zijspoor gezet. Jongeren met een frisse nieuwe visie en met de ‘spirit’ om andere jongeren mondiger te maken maar ook verder te krijgen in de maatschappij. Het is in het verleden al gebleken dat, dat niet toegestaan wordt door de zittende oude generatie en het is al vaak voorgevallen dat door dit handelen van de huidige ouderen vele jongeren weer teruggaan naar een Nederland of elders.

Ook deze twee overwegen om het op te geven en het eiland maar te laten voor wat het is. Het mag niet en het kan niet en het is niet toegestaan dat in deze gemeenschap vers bloed de zaken gaat aanpakken en gaat opklaren.

2:12 Hollandse pot

Onze Hollandse vrienden zijn werkelijk zo Hollands dat ze met hagelslag naar bed gaan en met kaas opstaan. Daar tussen eten ze alleen aardappels en een stukje bekend vlees. Hollandser kun je niet voorstellen en we moeten dan ook regelmatig hartelijk lachen om deze gasten.

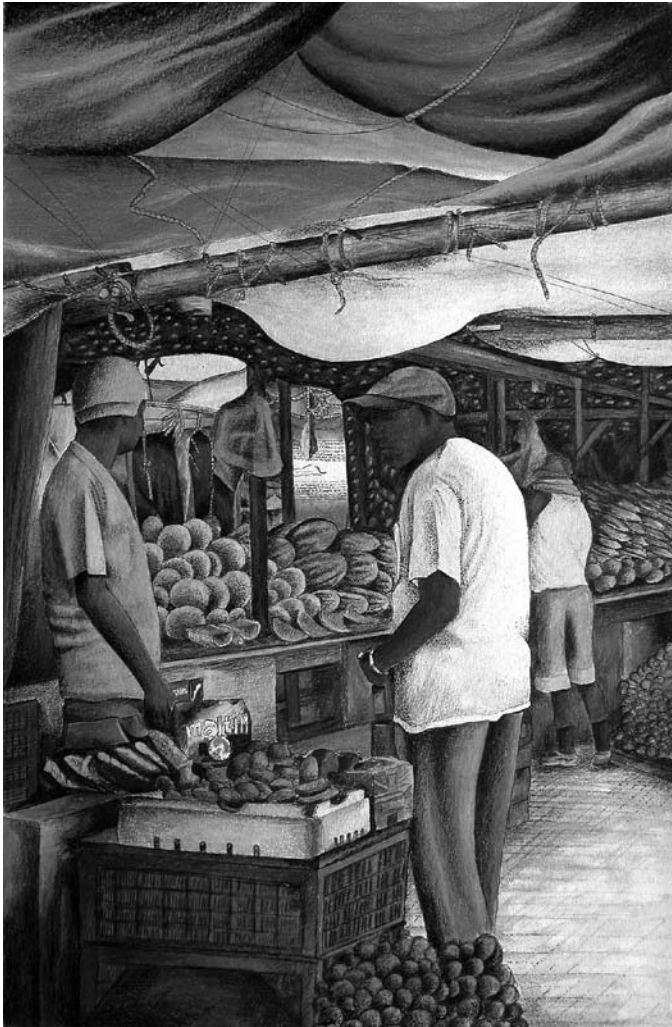
Als geïmporteerde Hollander en al vele jaren wonend op dit eiland haal ik de meeste kaaskoppen die eigenwijs zijn er wel uit. Makamba's die alleen inkopen doen bij Appie Happie en hun eten nog steeds zo hebben ingedeeld dat er maar niets buitenlands tussensluipt. Als je dan met deze mensen praat, blijkt dat ze zo oerdegelijk Nederlander zijn dat ze zelfs hun belasting nog in Nederland betalen! Nou, dat laatste is dus niet waar want daar hebben ze wel weer een foefje opgevonden om dat net niet te doen.

Als je ziet hoeveel Makamba's in de vele jaren nauwelijks of niet zich aanpassen in het eten wat de pot schaft en hun neus optrekken voor de lokale pot dan denk ik dat ze zich moeten schamen. De lokale pot is een geweldig potje eten wat vult en doorgaans meer 'vetteminas' heeft dan die oerdegelijke aardappel met appelmoes! De Antilliaanse keuken is een geweldige keuken en we eten dan ook graag bij de lokale mensen. Honger zul je dan niet aan overhouden want er is altijd teveel klaargemaakt. De borden zijn schalen en de hoeveelheid is waar je met een heel gezin gemakkelijk van kunt eten.

Daar in tegen hebben we onze beruchte 'saté ku batata' wat elke Chinees klaarmaakt en werkelijk niets voorstelt. Het zijn aardappelen in vieren gesneden met wat waterige saté saus en een saté pen met vlees waar je niet moet vragen welk vlees dat dat is! Kijk, dat staat dus niet op ons culinair lijstje, want dat is nou net de meest onbetrouwbare hap die je kunt nemen. Toen we eens een Chinees aanspraken waarom hij altijd

verschillende honden bij zijn restaurant had staan, glimlachte hij en raadde ons aan om niet zijn satés te nemen!

De lokale pot is niets mis mee en een of andere stobá van geit of ander vlees is een heerlijke pot. Ook is yambo, een van de heerlijke eigen-gemaakte soepen, een must en dan praten we nog niet over de plaatselijke barbeque's.

2:13 Ons gemeentehuis

Op een dag kreeg ik een officiële uitnodiging om op het gemeentehuis te verschijnen. Een nette brief of ik op een bepaalde tijd op die plaatst wil zijn. Ik dacht, we gaan trouwen of misschien krijg ik wel een lintje voor mijn mond alsmaar opendoen. Kon ook zijn dat mijn paspoort verlopen was of misschien mijn ‘sédula’ (identiteitsbewijs) niet in orde. Allemaal mogelijkheden die je kunt indenken als je een brief krijgt van het gemeentehuis op Wilhelminaplein. Waaattt?? Wilhelminaplein? Daar is toch geen gemeentehuis? Ik weer kijken en ja hoor ik moest op het gemeentehuis zijn op het Wilhelminaplein! Nou ja, misschien een vergissing in het adres, al was het wel officieel briefpapier. Toch zat het me niet lekker want zover mijn kennis reikte was het gemeentehuis op Otrabanda en heette ‘Kranchi’. Maar goed, je weet het nooit hier op het eiland. De straatnamen commissie heeft al jarenlang problemen om namen te zoeken maar weet wel op sommige plaatsen een straat drie namen te geven. Erger nog, de weg naar Soto heeft momenteel een record met, zover ik weet, vijf namen! Toch gemakkelijk als je een en dezelfde straat vijf namen geeft!

Maar we dwalen af, want ik moest naar Kranchi, o jee nee, naar het gemeentehuis. Ik op de bewuste dag naar Wilhelminaplein en had maar van alles in mijn wagen gestouwd want ik wist niet waar het over ging. Mijn hele hebben en houden was meegegaan in het geval ik iets zou missen van mijn papierenkraam. Aangekomen bij het gemeentehuis ging ik de trappen op en werd ontvangen als een crimineel, overal politie en volwassen mensen in jurken. Kennelijk knoeiden ze veel want de oudere hadden ook nog een slabbertje voor zich hangen! Wat bleek, het gemeentehuis op Curaçao is het gerechtshof van dit land en ik werd verzocht te getuigen in een zaak waar ik als leek niets van wist. Zo was mijn eerste gang naar het nieuwe gemeentehuis de gang dus naar het gerecht.

2:14 Droomhuis

Het doomhuis moet een huis zijn met vele vierkante meters bebouwd. Het moet twee lagen hebben en alles airconditioned, liggend aan het water met een boot en dat allemaal met een mooie tropische tuin!

Verhalen die we al vele malen gehoord hebben en die dan ook wel gebouwd worden op dit eiland. Na jaren en na miljoenen te hebben besteed in zo'n huis op die plaats, gaan ze er wonen en na een korte tijd komen de verhalen los.

- Het water stinkt. Klopt want je woont aan het Spaanse water waar de drollen van je buurman langs komen drijven!
- Die lastige wimpiries (fruitvliegjes). Natuurlijk, want vocht trekt deze dieren aan en bij schemer gaan ze op de slijmvliezen, ogen en oren van de mens zitten.
- Het is warm en we betalen ons blauw aan elektriciteit. Ja, een huis helemaal dicht en niet volgens de tropen gebouwd, geeft problemen. De goed gebouwde tropenhuizen liggen op de wind en hebben een hoog plafond zodat je nauwelijks een airco nodig hebt!
- De burens zijn luidruchtig. Ja, we wonen in de tropen en de Europeanen menen dat iedereen moet horen dat ze aanwezig zijn. Onze plaatselijke politie bemoeit zich niet met deze zaken want het zijn uw eigen soortgenoten die u last bezorgen.
- Het is zo stoffig en ik kan wel de gehele dag poetsen.

En zo stapelen dan de klachten zich op en vraag je wel eens af of de gevestigde dames en heren er wel eens over nagedacht hebben dat leven in de tropen anders is dan in een flatje vijf hoog in een of andere stad. Of in dat rijtjes huis daar langs gelegen.

De natuur in de tropen heeft zijn eigen wetten en regels, maar ook het land waar je gaat leven. Regels zijn minder te hanteren omdat een tropenleven zeker minder gestrest is dan een Europees leven. We letten niet

op elkaar en nemen de ongemakken van de natuur voor lief. We bouwen geen Europese huizen maar huizen die we, uit ervaring, weten dat die gemakkelijk te onderhouden zijn, op de wind en uit de zon liggen. En zo hebben de lokale mensen zich aangepast wat het eiland hen honderden jaren heeft opgelegd. Nu komen de Makamba's en nu zou de natuur zich aan hen moeten aanpassen! Dat is dus wat er nu speelt en als moeder natuur zich eens gaat roeren zullen vele grote huizen verdwijnen.

Denk ik in een keer aan een voorval van een Nederlander die een huisje zette op een plaats waar niet gebouwd mocht worden. Makamba's mogen alles dus hij zette er een leuk huisje neer. Geen probleem, want onze instanties maken nergens een probleem van zolang het nog geen probleem is! Op een gegeven moment hadden we weer eens wat meer regen dan normaal en er gebeurde iets wat deze Makamba niet wist maar vele lokalen wel. Bij zijn huis kwam het water via de achterdeur binnen en ging via de voordeur weer uit! Hij had zijn huis illegaal in een rooi gebouwd en in de grote regentijd is dat een rivier! Deze man moest verhuizen en zijn huis afbreken want toen had hij wel de desbetreffende instantie meteen op zijn pad staan!

Het eigenwijze en het menen dat je weet waar je kunt bouwen is momenteel een groot punt. Zo is er een project waar wij lokalen weten dat het op een onstabiele rots is gebouwd. Vele muren van de huizen, daar gebouwd, zijn gescheurd en ook zijn daar al huizen verzakt. Toch zijn er nog steeds Makamba's die weten via de nieuwste technieken dit probleem op te lossen. Maar dan, na een korte tijd en tonnen armer, gaan ze toch maar weer verhuizen naar betere plaatsen. Weer overgenomen dan door een andere eigenwijze Makamba slachtoffer! Dan zien we wel weer hoelang hij de strijd gaat volhouden tegen de natuur.

De rots van Jan Thiel die ongeschikt is verklaard voor het bouwen van huizen waar nu een wijk op verschijnt. Rooien dichtgebouwd en dus waar geen water meer doorheen kan. Zoutpannen gedeeltelijk dichtge-

trokken, niet wetend dat ze weer onder water komen te staan en huizen die op onstabiele plaatsen staan! En de Nederlanders hebben overal een oplossing voor zolang ze welwillend zijn geld erin te pompen! Als het geld op is, inpakken en wegwezen. Weer een huis voor de chollers (drugsverslaafden).

We hebben al vele jaren geen echte grote regentijd meer gehad en wij lokalen wachten met spanning af als deze weer komt. Want dan gaan we zien welke huizen in de afvoerrooien liggen van het eiland en welke huizen dan gaan drijven. De vele resorts en de vele bouwsels momenteel op het eiland voldoen al lang niet meer aan de eisen tegen harde regens en grondverschuivingen. Ook zijn er resorts gebouwd op plaatsen waar nog niet lang geleden zoutpannen of afwatering was. O, de natuur is zo geduldig! En wij ook!

2:15 Goede prijs

In de vele jaren dat we in dit paradijsje wonen hebben we heel wat mensen zien komen en gaan. Ik heb al eerder aangehaald dat veelal de Nederlanders van boven de rivieren het moeilijker hebben dan de Nederlanders van onder de rivieren. Wat de reden is weten we allemaal en dat maken we ook alsmaar mee. Die Zeeuwen, Brabanders en Limburgers zijn veel gemoedelijker en staan veel vrolijker in het leven dan die stugge Hollanders boven deze provincies. Wij zuiderlingen zijn al gewend aan het rustige en ‘mañan’ leven maar de hogere provincie mensen menen alles op uur en tijd te moeten doen. Ze lopen liefst met meerdere horloges om en laten de stopwatch gaan als het om tijd opnemen gaat, zodat ze niet te veel betalen!

Welnu, dat is nou net wat hier allemaal speelt. De noorderlingen menen onze lokale mensen nog een lesje te moeten leren maar het is ook altijd pingelen. De prijs is altijd te hoog en dat hebben onze lokale mensen door. Als je als lokale een prijs vraagt dan krijg je als antwoord ‘och, we matsen je wel’ en je rekent op het einde van de rit 50 gulden af. Bij de Makamba, die geld genoeg heeft, vragen ze 250 gulden en gaan ze de baan uiteindelijk doen voor 125 gulden! Toch nog 75 gulden meer dan bij ons lokalen.

De Makamba wil belazerd worden en dat komt omdat hij dat zelf ook doet en dan hebben de lokalen de gave om deze persoon extra af te zetten. Dat maakt dat we elkaar helpen en dat we er zijn voor elkaar als het nodig is. Want diezelfde gast die mij helpt voor 50 gulden mats ik ook, of geef ik weg wat hij graag wil hebben of kan gebruiken.

Zo heb ik eens met een werkje gehad die in eerste instantie 3500 gulden kostte! Ja, ik woonde in een groot huis en moest daar voor dokken. Toen ik met andere mensen aan het praten was daalde de prijs naar 1750 gulden. Niet gek dacht ik, maar ik kan zelf ook mee helpen.

Ik legde een oud baasje uit wat er gedaan moest worden en dat ik mee ging helpen. Hij keek me aan en vroeg me of 450 gulden teveel was! Deze man heeft later nog vele jobs voor me gedaan en we hebben erg prettig samengewerkt. Zo heb ik altijd mijn juiste mensen voor een goede prijs gehad. Ook hebben we nog steeds contact met elkaar.

Ik pingelde niet, ik vroeg altijd de prijs en zei dat het, of te duur of okay was. Maar ik liet wel iedereen in zijn waarde en ging niet hem vernederen met te pingelen. Daarmee zul je op dit eiland altijd bekaaid afkomen want deze mensen weten het en zullen je altijd nog meer vragen dan diegenen die hen vertrouwen. Ze lachen om die Makamba's en die Makamba's denken dan ook werkelijke zakenmensen te zijn. Kunnen jullie het goedkoper, doe het dan maar zelf, wij trappen er niet in. Dat is dan veelal wat je uit hun monden hoort. En dan zie je op het einde bouwsels staan waarbij je je tenen bij elkaar trekt, zo onstabiel en berekend op Nederlandse normen en niet op Antiliaans weer en bodem structuren. Zo staan vele bouwwerken op instorten of zeker op scheuren, maar ook dan zal een Makamba niet toegeven dat hij het mis had.

2:16 Weg daarmee

De eigenwijze projectontwikkelaars vliegen als paddenstoelen uit de grond. Nederlanders die denken dat ze als gestudeerden in de binnenlanden van Afrika te gaan wonen. Hele stukken grond worden platgewalst of gekapt, want die vegetatie hoort niet op die plaats. Net alsof zij weten wat vroeger op die plaats groeide en bloeide op deze eilanden!

Ze bouwen bouwsels, waar je bang bent in te kruipen. Maar daarnaast hebben ze de air dat ze menen alles te weten. Egoïstisch als ze zijn bestrijden ze alles wat lokaal aangedragen wordt en ze weten uit boeken allemaal beter hoe bepaalde zaken gedaan moeten worden.

Nu hebben we enkele gross van die gasten rondlopen op dit eiland. En alsmaar vraag je, je af hoe lang ze het nog volhouden met hun koppigheid. Wel is duidelijk dat vele lokale en internationale instellingen zien dat zij veel beweren en met allerlei rapporten komen maar niets van de grond krijgen. Alsmaar zijn het die anderen die het fout hebben of niet te vertrouwen zijn. Altijd hebben zij pech en is de mensheid tegen hen. Niet beseffend dat zij in een totaal andere samenleving wonen met andere regels en wetten. Ook niet weten dat het hier anders in zaken aan toe gaat en dat juist die geslepen gasten hier bezig zijn. Namelijk mensen die weten wat ze doen om het grote geld binnen te krijgen.

En zo zie je menig projectje weer net zo snel verdwijnen als dat het komt! Vele projecten komen zelfs helemaal niet van de grond! Deze gasten gaan weer foeterend en vloekend weg tegen een rot eiland dat meent het beter te weten.

Ja, wie valt nu wie aan? Want wie kwam hier en meende het beter te weten?

2:17 En van je hela hola...

De Hollandse gezelligheid mogen we niet vergeten. Als kolonisator moet je ook vertier hebben en dat kan niet anders dan in een goed Hollandse kroeg. Zit je midden in de tropen en dan moet je nog achter een bar hangen, plakkerig en te vies om iets aan te pakken. Het bier moet rijkelijk vloeien en de Nederlandse hoempapa muziek moet luid over het eiland schallen. Dan nog met wat ballen of een patat en Nederland is in de tropen gevestigd!

In het verleden waren er maar enkele kroegen op het eiland. We hadden gewoon vele ‘snacks’ waar je buiten wat stond te kletsen met wat lokalen die hele verhalen konden vertellen over al hun vrouwen en hun macho zijn. Geweldige verhalen en een genot om deze aan te horen. Een rondje doet wonderen en je bent snel die Makamba die wel wil weten wat de werkelijke bevolking is en wat ze doen en denken.

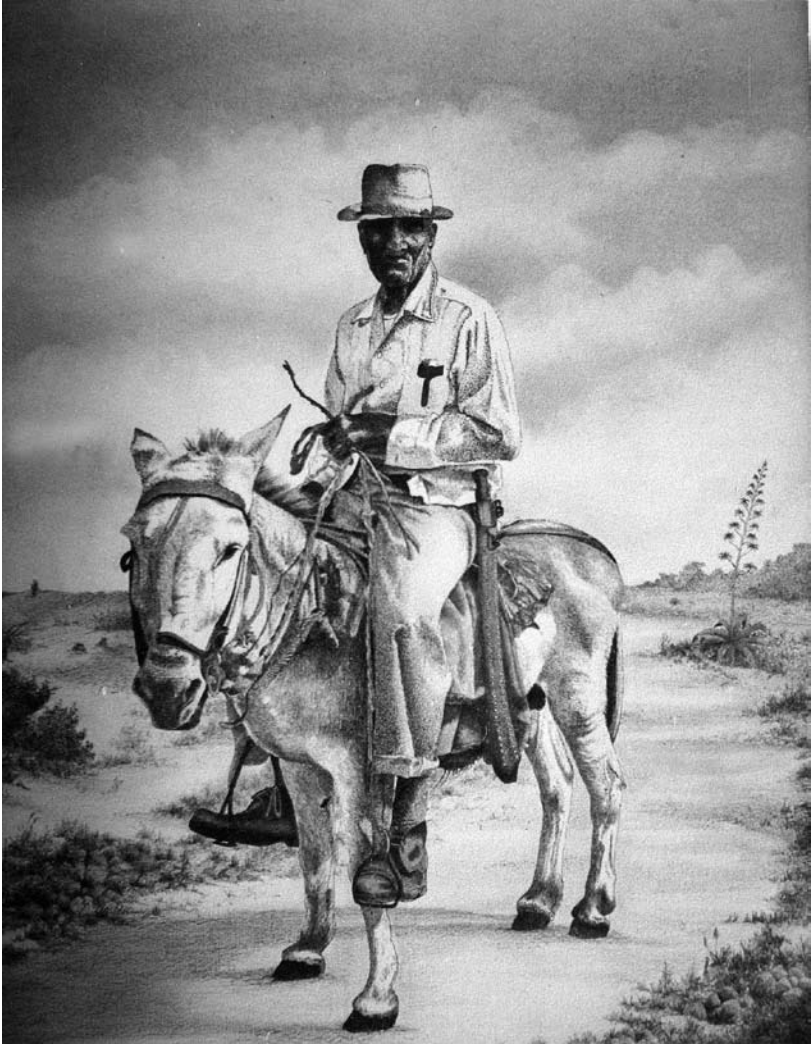
Maar dan gaan we weer naar onze Hollandse kroeg met een Andre Hazes van vorige eeuw en maar Nederlands gezellig doen. Alsmaar vraag ik me af wat deze mensen bezielen om hier op dit eiland te wonen als ze niet mee willen doen aan de cultuur van dit eiland. Juist dit eiland wat rijk is aan vele culturen maar ook aan heerlijke mensen die je verhalen kunnen vertellen die je zeker niet op Mambo beach of in een van die Nederlandse kroegen zult horen. En dan is weer duidelijk dat vele Makamba's de lokale bevolking te min vinden om samen eens wat gezellig te kletsen of te feesten. Feesten op de Caribische eilandelijke manier.

2:18 Ongemakkelijk

Zon, zee en strand zijn enkele van de lokkers op dit eiland. Belasting voordeel en je zwart verdiend geld witwassen is het belangrijkste uitgangspunt om hier te komen. Zo hadden we een gast die ons eens bezocht en opschepte dat hij diverse appartementen had op het Seaquarium. We waren er geweest en hij was inderdaad eigenaar van twee van deze bouwsels. Helaas was er nauwelijks een stoel om op te zitten en er was geen inrichting of gezelligheid. Hebben om te hebben, straalde het allemaal uit. Maar goed, we kregen visite van deze heer en ik vertelde op een gegeven moment dat er wel veel Nederlanders kwamen die alleen maar hier waren om geld wit te wassen en om geld weg te sluizen. Deze man werd ongeduldig en ging steeds meer op zijn horloge kijken. Ik bleef met mijn verhaal doorgaan met voorbeelden van mensen die veel geld verloren hadden doordat er slinkse mensen hier waren die niet zo pluis waren. Hij keek weer op zijn horloge, pakte de sleutels en moest met spoed nog naar een andere bijeenkomst.

Na zijn kaartje gekregen te hebben ben ik na gaan pluizen en bleek hij een zeer invloedrijke zakenman te zijn in Nederland. Na een tijdje belde hij me op om een volgende afspraak. Toen ik aankwam vertelde ik hem dat hij wel een belangrijk persoon was. Hij vroeg waar ik dat vandaan haalde en ik vertelde van mijn bronnen. ‘Nee’, was zijn antwoord ‘dat is mijn broer’! Ik heb hem de hand geschud en zei tegen hem; ‘Doe je broer de groeten’. Vanaf die dag waren er geen contacten meer en verdween hij later ook van het eiland.

Kennelijk heeft deze man zijn broer opgezocht!

2:19 Onze bomen

Tuut tuut,tuut tuut. Dan denk je dat er hoge nood is, dus je gaat naar buiten als Antilliaan en vraagt waar het probleem ligt. Een rasechte Makamba vrouw zit in haar grote wagen voor de poort en groet niet, stelt zich niet voor, maar schreeuwt uit een half geopend raampje van de zwaar gekoelde aircowagen, hoeveel die twee vijgenbomen moeten kosten!

Een beetje perplex sta je dan te kijken en dan merk je op dat er twee gigantische vijgenbomen staan in jouw tuin die je vader en moeder vele jaren geleden gezet hebben. ‘Okay, geeft me de prijs van de vijgenbomen’, werd er weer geroepen.

Ik keek rond en zag geen bordje te koop staan op deze bomen.

‘Mevrouw deze bomen zijn niet te koop’, was mijn antwoord.

‘Alles is te koop, alles heeft een prijs!’

‘Niet bij mij mevrouw’, antwoordde ik netjes terug.

‘Wat kosten ze?’, ging ze door.

‘Ze zijn niet te koop mevrouw’, herhaalde ik.

‘Kom nou, je wilt zeker een te hoge prijs voor deze dingen hebben’, vervolgde ze.

‘Nee mevrouw, deze ‘dingen’ hebben geen prijs’ en ik liep terug naar binnen.

Ze werd kwaad maar daar had ik geen boodschap aan. Ze deed haar raam dicht en reed nijdig weg.

Dan vraag je je toch wel af wat de huidige Makamba’s wel denken. Je stelt je niet voor. Je wilt zaken kopen die niet te koop zijn. Dan ben je ook nog eens onbeschoft. En daarna kwaad als jij de bomen van je vader en je moeder niet wilt verkopen! Welk recht heeft zo’n persoon om dit soort zaken uit te halen naar lokale mensen toe? Hier zie je duidelijk; het geen respect hebben naar de lokale bevolking. Dat je dan ook nog meent dat alles te koop is, net in een land waar vele mensen daar niet aan mee doen!

2:20 Gladgeschoren tuintjes

Wel eens wezen rondrijden in de vele resorts en buurten waar onze Europeanen allemaal zich aan het vestigen zijn? Wat valt daar op? De kastelen van huizen en elkaar de loef afsteken wie het duurste en het mooiste huis heeft. Verder zie je dat alle tuinen volgens een tijdschrift aangelegd zijn. Hetzelfde als in Florida waar een standaard is in tuinen; de standaard tegelpad, wat palen van oud hout, palmboompje en een grasveldje.

Welnu, dat hebben we ook in deze wijken. Een tropische tuin moet palmbomen en een grasveldje hebben! Twee dingen die we in de tropen nou net NIET hebben! Palmbomen komen hier zelden voor en grasveldjes is, ja, is alleen waar Makamba's wonen! Veel kostbaar water wordt er momenteel verspild aan tuinen. Voor de deepwell wordt elke 10 meter een nieuw gat in de grond geboord en het eiland is daardoor steeds droger geworden. Het water in dammen verdwijnt en er is alleen nog dieper in de bodem grondwater te vinden. Maar, we moeten onze palmbomen en gras hebben in combinatie met een 25 meter zwembad! Alles wat je in een tijdschrift leest moet verwezenlijkt worden want zo kun je je burens de loef afsteken.

Ondertussen komen de werkelijke planten van het eiland steeds meer in de verdrukking en verdwijnen de grote bomen door water tekort. Ook zie je dat alsmat alles kaalgeschoren wordt want al dat 'onkruid' is maar niets. Als je dan deze mensen onze tuinen laat zien met hoofdzakelijk lokale planten snappen ze niet waarom Karel die keizerspalm zo graag wilde met dat mooie plastic groen gras!

Steeds meer zie je al die aangelegde tuintjes en al die Makamba's die hun best doen een groen grasveldje te verwezenlijken. En dan met een pijn in ons hart denken we aan die 150 jarige cactus die daar eens fier en trots stond als eten maar ook als beschutting voor de lokale bevolking.

2:21 Wij weten het beter

Op een gegeven moment waren weer eens nieuwe gasten op het eiland neergestreken. Ze waren al lang bezig met een project wat maar niet van de grond kwam. Uit verveling werd er maar wat gebouwd aan een bestaand gebouw. Deze man wist werkelijk hoe er gebouwd moest worden op deze eilanden. Hij had heel wat research gedaan en wij deden het allemaal verkeerd! De Curaçaose bouwwijze was onnodig zwaar en duur.

Wij werken al vele jaren met massieve blokken die aangeduid worden als blokkie 4-6-8 of zelfs 10. Blokken massief en naargelang je hoog bouwt neem je dikkere blokken onder en dunnere boven. Vrijwel alle bouwwerken worden hier zo gezet. De meer etage woningen worden met betonplaten opgetrokken omdat het sneller gaat.

Nu is een Makamba geen Makamba als hij niet eigenwijs is en deze ‘ingenieur’, wat hij meende te zijn, had gehoord dat op Bonaire met holle blokken gebouwd werd. Klopt gedeeltelijk, want holle blokken waren niet zo zwaar in het verschepen en zo werden deze gestuurd naar Bonaire daar Bonaire geen betonfabriek had. Als je rijk was kocht je de zware volle blokken! Was je minder vermogend dan neem je holle blokken! Maar goed, de holle blokken waren beter, isoleerden beter, minder zwaar en beter enz. enz. volgens deze gast.

Ik ben enkele malen gaan kijken en de muren kropen omhoog! Holle blokken stapel je niet zo gemakkelijk als volle blokken en zo ging de bouw langzaam. Ook de lateien zoals ze verplicht zijn als een ringbalk, werden niet gestort want dat was onzin! Ik klopte tegen de muur, tok, tok en had het idee dat ik met mijn tandenborstel alles weg kon vegen.

Maar onze expert bleef bouwen en maakte zijn bouwwerk af. Het wachten is nu op de regentijd, de hitte en de spelingen der tropische natuur! De rest zal deze ingenieur wel achter komen tegen die tijd dat ze gaan inspelen op zijn bouwsel.

Het is wel te hopen dat zijn project, wat nog van de grond af gebouwd moet worden, niet op deze manier gebouwd gaat worden. Of, dat er dan gigantische levensverzekeringen afgesloten gaan worden op elke gast die gaat komen.

2:22 Lachen geblazen

Onze nieuwkomers zijn ook wel eens lachwekkend en dat is als zij met allerlei verhalen komen hoe het eigenlijk allemaal zou moeten gaan op dit eiland. De verhalen liegen er niet om en als we alles moeten geloven hebben we vele zaken op dit eiland nodig. Duiken, surfen, bloembollen, IT'ers, snuisterijen winkeltjes, financiële bedrijfjes, stichtingen, tehuizen en ga zo maar door. Zaken die volgens hen allemaal nodig zijn op onze eilanden! We lachen omdat het frappant is waar onze zieltjes winners allemaal mee komen. Openlijk zeggen, dat ze de zaak leeg komen trekken hoor je niet! Nee, kan ook niet maar je merkt keer op keer dat er hier met zaken begonnen worden en alsmaar van eigenaar veranderen of, van de ene op de andere dag gesloten zijn. Zaken waar wij als lokalen dan weer het puin van mogen ruimen en waar veel geld mee verdwijnt naar deze goed gemeente gasten. Gasten die ons wel even zouden leren hoe bepaalde dingen moesten gaan.

Het is werkelijk een komen en gaan van buitenlanders en we hebben een nieuw spelletje op dit eiland wat heet 'hoe lang houdt deze gast het hier uit?'

2:23 Onze eigenwijze wijze

In de vele jaren op dit eiland kom je nog wel eens wat mensen tegen. Niet alleen lokale mensen maar ook die gasten die op vakantie komen of voor kortere of langere tijd gaan verblijven op deze eilanden. De verhalen zijn niet mis en we blijven dan ook alsmaar denken, als er nu maar eens 5% van deze verhalen uit zou komen. Helaas, 5% is al veel te hoog geschat en dat blijkt keer op keer. De groep buitenlanders die het hier langer volhouden komen namelijk met een compleet andere instelling hier naar toe. Ze willen er voor werken, proberen de taal wat te beheersen en zijn actief in vele niet betalende clubs. Ze vullen hun dagen met goed werk en zeggen weinig.

Dan hebben we de huidige groep nieuwelingen. Blaaierend, schreeuwend en liefs met veel tam tam hier op het eiland neerstrijken en die dan de wereld, lees Curaçao, wel eens zullen verbeteren. Overal in de picture willen staan en bij een Hollandse pub groot doen om te laten weten wat deze persoon allemaal wel doet voor het eiland. Dan is het zo mooi om na te trekken wat deze mensen werkelijk doen en zie je dat er niets vanuit gaat en dat zij alleen geld van dit eiland opmaken. De vele projecten die arme kinderen of arme mensen moeten helpen, maar dan moeten het wel de rijken zijn want daar is veel mee te verdienen. Klinieken voor welgestelden terwijl er mensen zijn die schooiend over de weg lopen te zwalken voor één gulden. Terwijl de lokale kinderen verkracht worden door iedereen die hun behoefte kwijt wil.

Verder, de miljoenen die weggesluisd worden via verzekeringen uit Duitsland, Nederland en andere Europese landen, zogenaamd voor de zieke mensen/kinderen! Het gaat dan werkelijk niet om die arme zieke mensen/kinderen te helpen. Er moet publiciteit zijn en het ego moet even gestreeld worden. Daar gaat het veelal om en die mensen die hierin mee moeten spelen blijven de dupe.

Maar gelukkig, als eigenwijze oude wijzen weten we allemaal dat aan dit soort zaken eens een einde komt en dan kunnen we zeggen, ‘Wir haben das nicht gewusst!’

2:24 Mien in haar mobiel

Als goede kersverse Makamba wil je meteen ook in een van de duurste wagens rijden. In Nederland was een Smart genoeg en lekker zuinig maar als je miljonair bent moet je dat ook laten zien op de straten van het eiland.

Kersverse Mien was net hier en ging naar een van onze bekende garages. Het moest een veilige wagen zijn want die gasten hier rijden onverantwoordelijk en zij is niet levensmoe. De gewone Lexus was een alledaagse wagen en viel niet op want ook de lokalen reden daar in. Zo viel haar blik op een SUV Lexus met veel toeten en bellen. Maar hij was toch nog te klein en er werd meer gekeken wat hier op zou vallen. Zo, op naar een andere garage die een Hummer had staan. Ons mager blank vrouwtje was eensklaps weg van dat bakbeest. Manlief was ook wel geïnteresseerd en zo werden dus meteen twee van deze bakken gekocht, de opvallendste kleur voor vrouwlief en de ruige donkere mafia kleur voor hem.

Manlief helemaal in zijn hum(mer) want wie kon hem nog wat maken in dat bakbeest? Vrouwlief was ook helemaal in alle staten want iedereen zag haar nu rijden! Maar ze had wel een probleem, waar waren al die knopjes voor? Och niet belangrijk! Op die manier karde ze vrolijk over dit eiland met de nodige problemen. Want om een bakbeest als een Hummer te parkeren is wel even een vaardigheid voor nodig. Vrouwlief parkeerde haar wagen daarom altijd netjes ver van alle wagens en zo kon ze toch nog enkele meters lopen naar de winkels. Zo'n bakbeest parkeer je niet in een normaal vak, toch?

Het rijden was ook al een probleem want er waren wegen waar ze echt moest weten hoe breed dit monster is. Veelal zag je haar dan ook over de middenstreep rijden! Het was toch wel wat anders dan een smart rijden, hoorden we haar eens zeggen! Wat een opmerkelijke uitspraak, vindt u niet?

Kijk, wil je de buitenwereld laten zien hoeveel geld je hebt, is het toch wel handig dat je toch een wagen blijft rijden die je de baas kunt en weet te bereiden. Een andere mogelijkheid is een kleinere wagen kopen en een kopie van je spaarbankboekje plakken met al je spaarcenten daarop zodat ook iedereen ziet hoe rijk je bent! Het is dan in ieder geval veiliger voor de andere weggebruikers die een zwabberend bakbeest niet alsmaar hoeven te ontwijken.

2:25 Onze wetenschapper

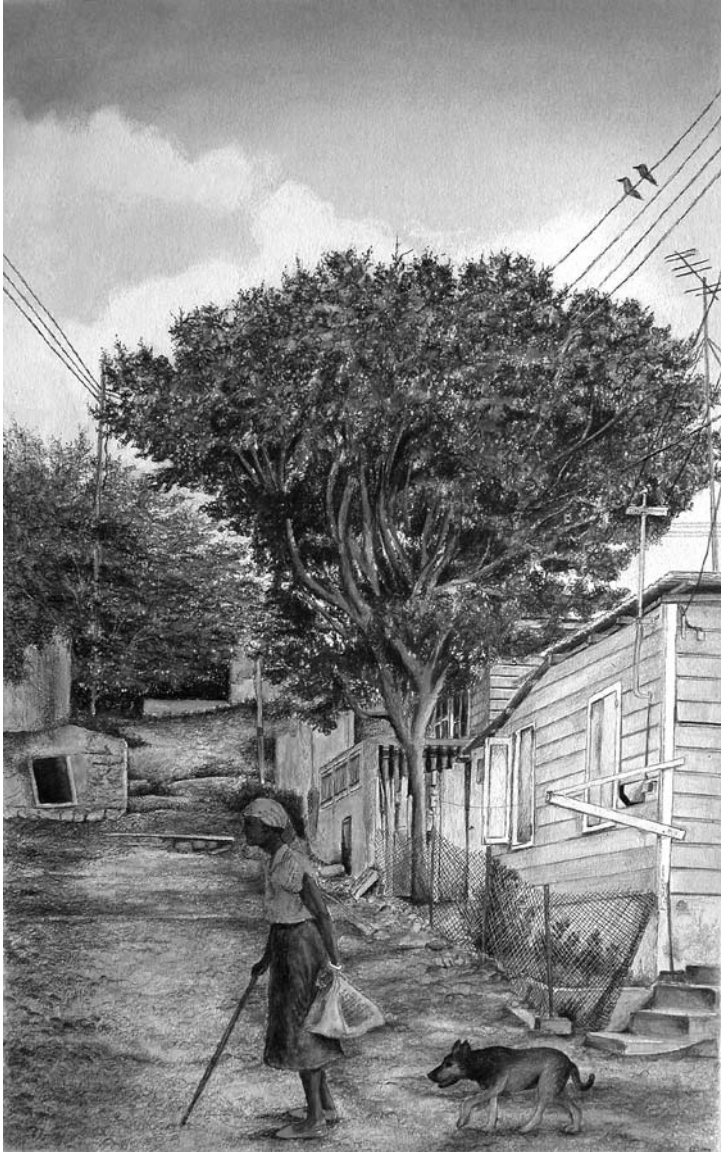
We hebben op dit eiland aardig wat putten gegraven maar ook geslagen. Ook zo bij ons in de knoek (tuin) om water te vinden. Na het slaan van 55 meter waren we op wat water gestuit en we konden ook niet verder want de boor ging scheef. Bij controle van LVV kregen we tot onze grote verrassing te horen dat we een put hadden van dieper dan 110 meter! Verder konden ze niet want het lijntje was tekort. Ja, geluk kun je hebben maar was het wel geluk?

Bij verdere controle bleek dat er een spleet is op ongeveer 40 meter diepte en die komt uit in een grot waar onbeperkt water is. Maar hoe kom je daar? In een gat 55 meter diep een spleet die naar meer dan 110 meter gaat.

Nou, onze expert uit Nederland was een expert in gaten maken en geologisch onderzoek doen. Een man die rijk was door dit werk te doen (althans dat beweerde hij) maar wel weinig te doen had omdat het werk niet rijkelijk gezaaid lag op deze eilanden! We vertelden hem van ons probleem en of hij bij ons met zijn dure apparatuur kon helpen. Wat bleek, hij deed geen privé opdrachten! Hij had het in een keer te druk en het was voor ons te duur! Kennelijk wist hij wat we op onze spaarrekening hadden staan en hoe onze beleggingen liepen.

Maar we kregen een tip van hem. De tip om met een camera aan een touwtje te laten zakken (50 meter diep zonder licht) en dan te kijken wat er gaande was! Of een touwtje met een constructie zo dat deze de spleet kon vinden! Nu ben ik erg praktisch ingesteld maar beide methoden leken me even vaag. Een duister verhaal dus en ik geloofde ook dat hij zelf regelmatig de draad kwijt was. Maar hij gaf gratis advies en dan mag je onzin aanhoren en het nog geloven ook! Dat je bereid was om geld te geven om een onderzoek door hem te laten doen had geen succes. Hij werkte alleen voor het gouvernement, bleef hij alsmaar herhalen!

Kijk, aan zulke gasten hebben we veel aan. Ze weten precies hoe ze het moeten doen maar kunnen niet en komen dan met een werkelijk zwets verhaal!

2:26 Zo kan het ook

Op een gegeven moment kwamen we in aanraking met twee kersverse Nederlanders die hier van hun pensioentje willen genieten. Van het begin of aan gingen ze naar plaatsen waar veelal ook Antillianen vertoefden.

Op een gegeven moment hadden ze een stukje grond gekocht vlak bij ons in de buurt. Mooi hoog gelegen en ze waren helemaal enthousiast over dat ze deze plaatst te pakken hadden gekregen. Het zijn werkelijk positief ingestelde mensen en ze gaan er vanuit dat, wie goed doet, goed ontmoet. Ze begonnen met hun droomkasteel. Ik noem het kasteel want de maten die op papier stonden waren niet van een knoekhutje.

De Nederlandse aannemer die, volgens hen, het beste uit kwam begon en hij ging vanaf dag één al in de fout. Dat doorzag deze man omdat hij iets meer kennis van zaken heeft dan iemand die twee linkse ogen en handen heeft.

Op een gegeven moment werd de samenwerking afgekapt terwijl de fundering er nauwelijks lag. Wat nu? Door zijn connectie die hij in een korte tijd opgebouwd had onder de lokale bevolking kwam een man tevoorschijn die hem wilde helpen. Binnen een korte tijd stond de bouwplaats vol met mensen die het kasteel optrokken, afwerkten en zorgden dat in een korte tijd een perfect opgeleverd gebouw stond. Deze man werkte met zijn eigen mensen en daarnaast ook met jonge jongens van de straat, die hij zo aan werk hielp. Hij laadde hen 's morgens op zijn truck en naargelang wat die persoon kon, ging hij aan de slag. Onze lokale hoofdaannemer had duidelijk alle touwtjes in handen en wist wat bouwen was.

Door het positief opstellen van onze vrienden naar de Antillianen toe, dragen zij hem nu nog op handen. Een kik en ze staan weer paraat voor deze man. Ook hebben ze aangehouden om elke vrijdagmiddag even bij de snack een biertje te drinken samen en de laatste standen door te nemen

van het Antilliaans nieuws. Deze man is de koning onder de Antillianen alleen door het vertrouwen wat hij hen gaf. Ook omdat hij de mogelijkheid gaf door al deze jongens te laten werken en dat ze zo konden bewijzen dat ze wel werkelijk iets konden en werkelijk wilden werken.

Een mooi voorbeeld hoe het ook kan in de omgang met elkaar.

2:27 Busje in, busje uit

We hadden visite van wat oudere mensen die ook wel eens wilden zien hoe een oudleerling het maakte op een tropisch eiland in die grote plas. Beide hadden ze zich voorgenomen om mee te doen zoals het er hier aan toe ging. Ze wilden geen wagen en wilden gaan trekken op dit eiland en samen met de bevolking zijn.

‘s Morgens eerst een ontbijtje en dan langs de weg gaan staan voor de bus. Wat ontwennend eerst naar de binnenstad en later steeds verder het eiland rond en de baaien af. Deze mensen waren werkelijk de gehele dag onderweg en kwamen met verhalen thuis dat je dacht dat ze door Amerika aan het reizen waren.

Wat deden ze? Als ze met de kleine busjes gingen, we hebben namelijk ook de stadsbussen (grote bussen), merkten ze dat die mensen het ook leuk vonden als er Makamba's instapten. Ze kwamen dan aan de praat en dan waren deze chauffeurs bereid om hen op plaatsen te brengen waar vele auto's en bussen dus niet kwamen! Ze hadden allemaal een verhaal en vertelden allemaal hun eigen geschiedenis. Zo kwamen onze gasten dus op plaatsen waar velen niet kwamen.

Op een dag waren ze helemaal in de zevende hemel. Ze waren bij een oud huis in Otrabanda naar binnen geroepen door een oud vrouwtje. De gehele geschiedenis werd verteld en ze zijn een hele lange tijd bij dit vrouwtje binnen geweest. Ze waren zo onder de indruk van het open zijn en van haar verhaal dat we dat nog vele keren hebben moeten aanhoren.

Dan kom je toch op het punt waar ik alsmaar op blijf hameren. We leven hier met geweldige mensen samen op dit eiland. Laat je zien dat je interesse hebt en mee wilt doen met deze mensen. Dan word je werkelijk overal bij betrokken en heb je een geweldige tijd op deze eilanden.

2:28 Onze nieuwelingen

Twee jonge mensen die besloten hebben het drukke Nederland te ontvluchten en op een eiland, Curaçao genaamd, te gaan wonen.

Meteen vanaf dag één hard werkend en gelijk proberen contact te krijgen met de mensen om hen heen. In een korte tijd vonden ze een klein oud huisje bij ons in het dorp. Nu zijn er die meer, maar dan weet je nog niet hoe alles eromheen geregeld is. Familiekwesties zijn hier ooit erg gecompliceerd en is het de familie niet dan is het wel de overheid.

Ze kochten het huisje en er was één hectare grond bij die je dan huurt. Mooi, ze gaan dan over laten schrijven en toen kregen deze twee mensen te horen dat ze nog maar 500 vierkante meter hadden! Ietsie pietsie kleiner dus! Maar ook zij zijn erg positief ingesteld en gingen aan de praat. Wat bleek, er waren mogelijkheden om niet alleen die ene hectare maar zelfs meer grond bij dat huisje te behouden. Nou, daar lieten zij geen gras over groeien en zijn ze meteen met al hun charmes in de weegschaal gaan gooien. En wat blijkt, ze hebben het gekregen.

Zij blij, want hun droom kwam precies uit. Namelijk, enkele kleine huisjes tussen de cactussen voor mensen die het eiland mee willen maken zoals het is. Geen mooie, groene grasveldjes en palmbomen, nee, gewoon de cactussen en de ‘wabi’ bomen om je heen met een pad naar de grote weg.

Een droom werd werkelijkheid, gerealiseerd en gefundeerd door positief te staan tegenover de lokale mensen en hen in hun waarde te laten. Je kunt er drommels op zeggen dat als zij op hun recht waren blijven staan, zaten ze nu op 500 vierkante meter met een huisje in het niets. Het is hoe je de mensen benadert en dit vooral met respect, al is dat zeker niet altijd gemakkelijk.

2:29 Baai(l)dag

Op een dag waren we toch voor een kortere tijd beland in de Makamba kliek. De kinderen hadden ons voorgesteld aan hun vriendjes en we moesten toen wel als ouders meedoen.

Op een gegeven moment had eentje weer een geweldig idee, baai-dag. Mijn vrouw en ik keken elkaar aan want we gingen dagelijks in de vroege ochtend even ergens een duikje nemen. Maar dit zou een dag zijn met iedereen bij elkaar en super gezellig. Je weet wel, alles bij die Makamba's is super!

Okay, de kinderen mochten bepalen en we kregen een telefoontje, zondag om 11 uur bij Knip zijn! Nu is het zo dat Antilliaanse zon en Antilliaanse mens niet erg samen gaan en we vertelden hen op een nette manier, namelijk dat het idee echt geweldig was maar de uitvoering ervan minder geslaagd was. Om op Knip te zijn op het witte zand en dan op de middag is vragen om moeilijkheden. We vielen dus af en zijn met de kinderen 's morgens vroeg ergens anders gaan zwemmen.

Later hoorden we dat er enkele kinderen, maar ook ouderen, zo verbrand waren dat ze naar een arts moesten voor behandeling. Och ja, die Makamba's weten het toch o zo goed allemaal.

2:30 Blote billen

We hadden visite vanuit Nederland. Onze eerste waarschuwing buiten het verkeer, is het verbranden in de zon op het witte zand.

Ons stelletje liep werkelijk alle baaien af en in een zeer korte tijd hadden ze hun baai gevonden. Afgelegen en helemaal alleen en dus lekker intiem romantisch samen op het witte zand liggen!

Tegen de avond kwamen ze thuis en de gezichten stonden op martelen. We vroegen wat er gaande was maar ze trokken zich meteen terug in hun appartement. Na een korte tijd kwam eentje tevoorschijn met de vraag wat je tegen verbranden kon doen. We gaven hem aloë om zo met het sap het verbranden wat te verlichten. We hadden jullie toch gewaarschuwd, vertelde ik hem. Ja, ja dat klopt maar het was zo'n mooi strandje. Even later weer aan de deur; 'Ik denk dat we naar de dokter moeten', was de zin die met veel pijn uit haar mond kwam. 'Wat is er dan gaande?' was onze vraag en toen kwam de aap uit de mouw. Ze waren beide naakt gaan zonnen en de bergen van Mont Blanc en Jantje de heer waren zodanig verbrand dat ze de pijn niet meer konden houden. Tot overmaat van ramp waren ook hun zitvlakken van een redelijke omvang, wel vier hammen, verbrand en als toetje zat er ook nog overal zand vastgeplakt.

Van de huisarts, die hen doorgestuurd heeft naar het ziekenhuis, mochten we veel later horen dat de huid los was en het zand overal onder was gekomen. Deze mensen hebben niets anders meer kunnen doen dan in hun appartement hangen met airco aan, wachtend op de terugreis naar hun kaasland.

2:31 Dushi

Dushi betekent ‘schatje’ en het is je aan te raden je hond nooit Dushi te noemen!

Waarom? Vrienden van ons kregen een puppy en ze kwamen op het idee om hun hondje ‘dushi’ te noemen. Nou is dat geen probleem als je ergens achteraf woont maar in een stad kom je in de problemen.

‘Dushi, waar ben je?’ ‘Dushi kom hier’ en zo werd het woord ‘dushi’ alsmear uitgesproken en onze vrienden merkten wel dat er ook anderen waren die reageerden dan alleen dat hondje!

Op een gegeven moment was dushi weer verdwenen en alsmear dushi roepend kwamen er reacties vanuit de buurt. Mannen voelden zich aangesproken en toen kwamen de vragen wat deze vrouw van hen wilde. Want je weet, als goede Antilliaan laat je je niet ontgaan als een vrouw je dushi noemt. Nu, ga jij maar eens uitleggen als vrouw dat dushi niet die man is maar een hond!

Genoodzaakt en om de vrede in de buurt te houden heeft deze hond een andere naam gekregen want je kunt je wel voorstellen dat een vrouw met zoveel dushi’s wel wat te lastig werd, zeker als je dan ook nog eens een blanke bent!

2:32 Een touwtje en een zakdoek

Hoe komen we daar nu weer op? Heel gemakkelijk, want dat zijn de kledingstukken tegenwoordig van onze toeristen op deze eilanden!

Met de regelmaat van de klok zien we krantenartikelen in de plaatselijke dagbladen over zeer schaars geklede dames die in de binnenstad lopen. Nu heb ik wel eens geschreven over de schaarsgeklede dames en heren op de stranden maar dan kan ik me daarbij nog wat bij voorstellen. Je moet toch je vleeswaren verkopen en de fantasie is tegenwoordig ook niet meer zo bij de mensen. Dus... je gooit je hele hebben en houden open en bloot in de strijd.

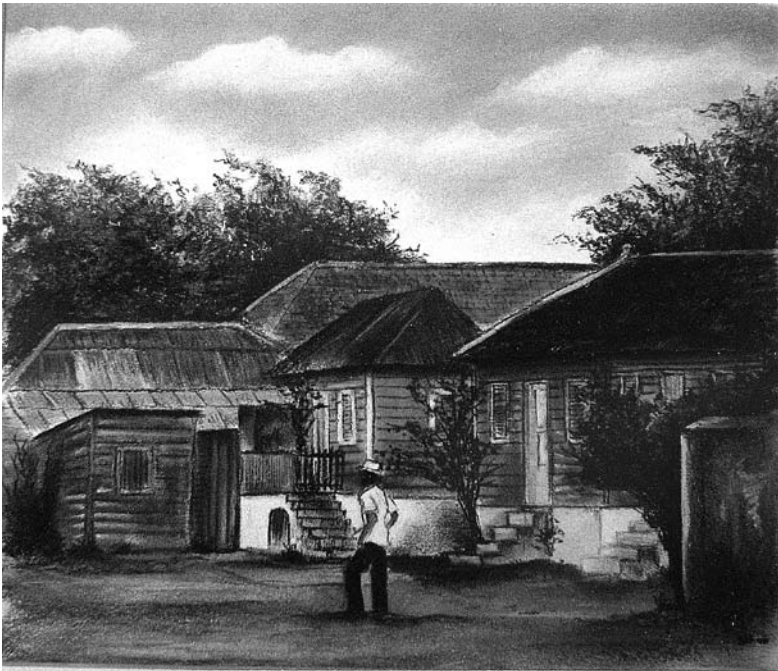
In de loop der jaren is de overheid erg soepel geweest op de vele stranden en je kunt daar werkelijk veel maken eer dat er ingegrepen wordt. Soms heb ik dan wel eens of ik dat nou net allemaal moet zien. Maar ja, als kunstenaar met twee heldere ogen en gezond verstand ontkom ik niet aan de vele beelden die voor me bewegen.

Er zijn wetten en er zijn regels op de Antillen maar dan vraag je je af waarom ze niet gerespecteerd worden door de vele toeristen. U weet wel, de niet altijd zo gemakkelijke mensen die heel gauw lopen te schreeuwen als er iets mis is, maar ook die mensen die willen hebben dat alles veilig is. We hebben best een veilige stad en ook gedragen de lokale mensen zich perfect naar anderen toe. Maar een mens is maar een mens en als jij met een touwtje tussen je billen en een lapje voor je edele deel en twee flessendopjes als topje draagt, dan vraag je wel om moeilijkheden!

We hebben een Campo wat een 'hotel' is waar dames voor geld je een gezellig half uurtje aanbieden. Zelfs deze dames lopen er dan nog bij of ze op de Noordpool lopen! Zoveel kleren hebben ze nog aan. En dan kom jij als Jantje en Mientje toerist en gaat gewoon uitdagend bijna naakt door een binnenstad lopen! Dat is vragen om moeilijkheden!

Wat bezielen deze mensen om zo bij te lopen en mijn vraag is dan of ze dit ook in hun stad of dorp doen. Ik kan je vertellen dat ze dan in een korset lopen met allerlei sloten, links en rechts en van voren, om zo alles veilig te stellen!

Mensen blijven mensen en als je erom vraagt kun je het krijgen en dan is het niet later van dat wij een gevaarlijk volkje zijn. Gelukkig dat onze politie een oogje in het zeil houdt maar het is triest dat wetten en regels van het land niet gerespecteerd worden.

2:33 Wat een broekje

Een vriendin was samen met mijn vrouw een nieuw tennisbroekje gaan kopen. Ja, die dingen verslijten ook van al dat ballen slaan!

Regelmatig werd er druk geoefend om die bal tussen die lijnen te krijgen van je tegenstander. Dat met nodig gekreun en nodig ergernis als dat ding weer niet eens deed wat ze in hun gedachten hadden.

Thuis aangekomen was het meteen aan de slag want als moeder mocht je maar even weg en moesten de huishoudelijke taken wel uitgevoerd worden voordat de hele bubs weer terugkwam van school.

Tuut, o jee ook nog de postbode die me alsmaar hoogstpersoonlijk de post wil geven. Misschien is er wel iets met de postbus of kan hij daar niet bij?

12 trappen naar beneden, even een ‘bon dia’ (goede dag) wensen, post aannemen en de 12 trappen weer omhoog! Alleen om een kaartje aangenomen te hebben! Pfffffffff, boven gekomen stond de postbode dan nog altijd even te kijken of onze vriendin nog even omkeek en zwaaide!

‘Ik snap niets van die vriendelijkheid’, liet onze vriendin vallen. ‘Nou, bij ons is hij niet zo vriendelijk’, vertelden we haar. Maar wacht.... Wacht, ik kom van tennis, ben net thuis en heb dan zeker nog even dat..... O jee..... mijn tennisbroekje wat zo kort is dat je mijn blanke billen goed ziet! Dat moet het zijn, een Makamba vrouw in een kort strak tennisbroekje 12 treden omhoog, ojeeeeeeeeeeeeeeee.

Tuut tuut de postbode. Zij weer naar beneden post aannemen en ... de postbode ging meteen als een gek er vandoor. Haar kleren waren anders en een lange rok tot op de grond was zeker geen uitzicht meer naar het beloofde land!

Vanaf die dag geen tuut tuut meer en de post lag gewoon weer in de brievenbus.

2:34 De gezellige Makamba

We weten allemaal dat Nederlanders van feesten houden. Tenminste, dat beweren ze en zo gedragen ze zich ook als er eens een feest is. Luidruchtig want iedereen in de buurt moet weten dat het gezellig is en iedereen moet dan meegenieten van het zuipfestijn dat enkele deuren verder gehouden wordt.

We respecteren iedereen en zo ook de gezellige zuipfeesten van de Makamba's. Toen gingen wij een feest houden want we waren beide jarig. Een bbq natuurlijk met de bekende inheemse dranken toen een 'mariachi' groep onverwachts kwam binnenvallen. Een uur lang lijkt het alsof je op het feest op Plaza de Garibaldi, in de binnenstad van Mexico, was. Het is gewoon een geweldig gevoel. Na deze aangename verrassing zetten we wat zeer oude platen, met de nodige tikken en halen, op van oude Mexicaanse zangers om de sfeer erin te houden. Allemaal op de porche met een volume waar iedereen zich gemakkelijk verstaanbaar kon maken.

Dan, ring, politie aan de deur. We moesten iets over tienem stoppen met muziek! Dus we draaiden de volumeknop bijna op nul. 'E makamba aya ta cansá di boso música!' (Die Nederlanders zijn jullie muziek zat). Wij kijken elkaar aan en vroegen de politie of het misschien die Makamba's van 2 deuren verder waren. Zij knikten en we vertelden hen het verhaal van hun feest, enkele dagen geleden, dat tot in de kleine uurtjes was met veel geschreeuw, house muziek en ziekelijk schreeuwerige moppen. Ze lachten en vertelden ons: 'Och, we zijn geweest. Nog een fijne voortzetting van jullie feest'.

Javier Solis werd weer wat harder gezet en het feest was werkelijk geslaagd en iedereen ging rond elven weg.

2:35 Einde verhaal

Nu hebben we al heel wat voorvallen en situaties besproken van en over onze voorouders, ouders en huidige woongenoten vanuit het verre landje Nederland. Je zult zeker wel eens dit boek opzij gelegd hebben want die Baselmans kraakt de Makamba's helemaal af en niets doen ze goed. Dat is gedeeltelijk waar en zal dat ook niet ontkennen. Zeker niet omdat ik als een geboren Nederlander kan zien en voelen hoe de lokale bevolking gedenigreerd wordt door de huidig aanwezige buitenlanders.

Wel wil ik met klem voorop stellen dat niet alle Nederlanders zo zijn. Maar zoals het veelal gaat in groeperingen, is de minderheid kennelijk die altijd bepaalt hoe het geheel moet zijn en hoe het lopen moet. Het zijn juist die schreeuwers en die mensen die nooit werkelijk iets bereikt hebben en die zich dan zo voordoen op dit eiland. Veelal mensen met een verleden, financieel maar ook medisch. Gefrustreerd en alles wat eens misging gaan uit in een ander land. Zich voordoend dat ze een Godheid zijn en alles wetend zijn. Tot dusver zijn het de verhalen en de gevoelens die wij zelf meemaken en van lokale mensen horen. Mensen voor wie wij bewondering hebben dat ze dit allemaal maar toelaten en wijselijk denken dat dit van tijdelijke aard is.

De Makamba's van vroeger als kolonisten en de Makamba's van nu, zijn gewoon weer samen te voegen. Vroeger handelend in slaven, nu handelend in vele niet zuivere zaken. De lokalen waren alsmaar de klos want die moesten maar doen wat hen opgelegd wordt. Maar het gaat verder want de Makamba van nu is nog een streepje verder gegaan. Want al zijn er dan geen lijfelijke straffen meer, de geestelijke straffen zijn veel erger. Mensen kleineren en hen voorhouden dat ze nergens voor deugen, is net zo erg als een zweepslag geven. Een zweepslag, daar gaat de pijn nog eens van weg maar de kleinerende woorden blijven ze hun hele leven meedragen. Tot de dag dat het hen teveel wordt en ze uit hun slof schieten,

gaan stelen of zelfs doden. En dan krijg je; ‘Zie je nu wel, deze mensen deugen nergens voor!’

Dat alles wordt langzaam maar zeker het probleem want psychisch is er momenteel veel mis. Al die onverwerkte vernederingen gaan parten spelen en nu, door het drugs tijdperk, krijgen zelfs de grootste lafaards lef en doen net wat ze niet moeten doen. Namelijk, die Makamba’s bewijzen dat zij nergens voor deugen!

De oudere generatie kan dat ook niet pakken en ziet dat de huidige weg niet de juiste weg is. Er worden groepen tegen elkaar opgezet en steeds meer zijn er kleine uitbraken. De lokalen zijn zich aan het roeren en wij als Makamba’s zitten daar tussen. Ja, ook wij als lang op dit eiland levende Makamba’s, merken dat wij steeds meer betrokken worden bij die Makamba’s van het slechte soort! Wij zijn immers blank en wij behandelen hen ook niet fair. Je merkt dat de bevolking blind begint te raken en ze zien alleen nog maar bruin of blank. Dat is de laatste jaren weer sterk opgekomen dankzij die mensen die ik hierboven beschreven heb, namelijk:

- Mensen die niet de regels en cultuur respecteren van deze eilanden.
- Mensen die alsmaar de bevolking openlijk kleineren, maar ook in het geniep.
- Mensen die anderen niet betalen waar ze recht op hebben of zelfs zover gaan dat er nog steeds slaven neigingen zijn.

Dat laatste zien we bij de betere families op deze eilanden waar hun personeel nog steeds onverzekerd, onderbetaald en afgesnauwd wordt. Mensen die vele uren per dag maken en alle troep mogen opruimen van deze welgestelde die hen ook nog afschepen met een hongerloontje of gewoon niet betalen. Ze kunnen toch nergens naar toe. Dat kan allemaal omdat er geen sancties zijn, geen wetten worden nageleefd en omdat de lokale mensen in een angst leven. Je kunt je recht niet halen als je geen

geld hebt. Recht is voor de rijken en de armen moeten maar veelal ten onrechte brommen in een onmenselijke gevangenis die ze ook nog ‘Bon Futuro’ noemen. Wat letterlijk vertaald is; ‘Goede toekomst’. Had Hitler ook niet zulke mooie namen voor zijn kampen?

Mensen worden hier niet als mensen behandeld en dat doet ons pijn. In de vele tientallen jaren dat we hier mogen wonen is ons één ding duidelijk gemaakt; recht is voor de rijken en de armen zijn nog steeds slaven! Ook daar ben ik al eens zeer diep ingegaan in een ander boekje (Moderne slavernij in het systeem) en dat werd me niet in dank afgenomen. Natuurlijk niet, want als je als blanke Makamba je eigen volk afvalt en je hiërarchie niet beschermt, ben je een vrije vogel op deze wereld. Voor de Nederlanders ben ik geen Nederlander en voor de Antillianen ben ik geen Antilliaan. Ik ben een uitschot en dus eentje die nergens voor dient! Nu ga ik niet zielig lopen doen maar ik wil illustreren hoe kortzichtig de zaken in elkaar zitten. Omdat ik als Makamba niet mee wil doen in het onderdrukken van een volk, lig ik erbuiten. En omdat ik niet donker gekleurd ben, lig ik er ook uit!

Het is triest om als Makamba te zien, hoe de lokale bevolking voor de gek wordt gehouden. Vroeger waren het de kolonisten, nu zijn het de overgelopen Antillianen die zich hebben mogen verrijken met goedkeuring van de Nederlandse oppergoden. Antillianen die zo rijk zijn dat ze niet meer weten wat ze moeten doen. Ze verkopen hun eigen volk aan Nederland. Een voorbeeld; Op een gegeven moment waren de eilanden failliet. Ruim vijf miljard gulden stonden we overal in de schuld. Dat was overigens allemaal met goedkeuring van Nederland. Er was geen basis meer en gaten werden met gaten gevuld. Onze rijke Antillianen merkten dat hun investeringen niets meer waard zouden zijn. Rijk zijn in een failliet land brengt niet veel op. Zaak om op de regeringsplaatsen te gaan zitten en Nederland om een gunst te vragen.

Nederland had waar ze de lokalen wilden hebben; smekend om hulp. Dat geven ze wel al te graag, want Nederland zag zijn kans schoon. Geen slaventijd meer maar wel de complete macht weer terug in Nederlandse handen. En dat voor een prikkie van vijf miljard. Ook nog in hun achterhoofd hebbende dat er gas en olie onder deze eilanden zitten. Een koopje en zo was de koloniale tijd weer wedergekeerd in de moderne tijd. Onze rijke Antillianen hadden de Nederlanders in hun kaart gespeeld en de opzet van Nederland om de eilanden eerst te laten vallen en failliet laten worden, is rijkelijk beloond geworden.

Nu is dat laatste allemaal meer politiek en wil ik van dit boekje geen politiek item maken. Het is om even te illustreren dat zelfs op hoger niveau hard gewerkt wordt aan de nieuwe moderne slaventijd. Je merkt ook dat de Makamba's die nu komen inderdaad niet veel goeds voor ogen hebben. Geld, beleggen en bezitten, zijn hun doelen. Grote stukken land worden kaalgeschoren voor onzinnige projecten. Maar buiten dat, is er een weelderige drugs, porno, kinderporno en gok handel. De elektronica is ook achter gekomen wat hier allemaal mogelijk is. Dus, we hebben nu de vluchtende niet zuivere zakenman. De elektronica freak die even wat opzet, miljoenen maakt en weer vlucht. De beleggingsfiguren die veel geld maken maar waar het eiland niets mee opschiet. Onze freezones leveren niets op, onze trust is een lachertje en de vrijstellingen van belasting op projecten en hotels is ook crimineel. En zo moet de lokale bevolking dokken voor de speeltjes van vele criminelen die naar deze eilanden komen. Begrijp me goed, nogmaals, er zijn nog Makamba's met goede bedoelingen maar helaas is dat nog geen 5% van wat nu deze kant komt of zich hier vestigt! Uit de zeer vele gesprekken en de vele gedragingen onder de Makamba's is helaas op te merken dat er werkelijk weinig zijn die echt iets voor deze eilanden willen betekenen. Een regel is al heel duidelijk; Makamba's die in resorts zitten en afgesloten van de lokalen leven, zijn zeker niet pluis en zeker niet met goede bedoelingen hier aanwezig. Waarom moet je, je dan afsluiten? Ooo onveilig, gevaarlijk, niet te vertrouwen? Welnu, dat zijn juist die zaken die dan op jezelf slaan.

In de tientallen jaren dat wij hier tussen de lokale mensen wonen, is er nog nooit iets ergs gebeurd of is er een seconde geweest dat we ons onveilig voelden! O ja, een keer is er ingebroken geweest maar gebeurt dat ook niet op uw resort? Ik ken bewakers die ook genoeg hebben van al dat bla bla gedoe en die waarschuwen dan mooi hun vriendjes wanneer jij net niet thuis bent! Ikke weet niets en ik was net aan de andere kant van het terrein! Niet goed te praten natuurlijk, maar bij onrecht gaan wel mensen in nood hun eigen recht halen of toe eigenen.

Ik ben vele malen in de huid van een persoon gekropen om te weten te komen hoe en waarom hij zich zo gedraagt. Dan merk ik pas wat slaventijd en onrecht is. Zelf ben ik absoluut geen gewelddadig persoon en heb nog nooit gevochten. Maar als ik de gevallen zie en hoor wat buitenlanders lokale mensen aandoen dan zou ik met de zwaarste mitrailleur grote schoonmaak willen houden onder deze groepen. Klinkt Rambo-achtig en zoiets bedoel ik ook. Ik bewonder de lokale bevolking dat ze zo gemoedelijk zijn. Die gasten die werkelijk schieten zijn veelal gasten die vaak eindeloos getergd zijn door buitenlanders. Bij de vele gevallen die ik om me heen heb gezien, zijn de handelingen doorgaans te begrijpen en zijn ze menselijk.

De drugs zijn momenteel ook een groot probleem en zijn gewoon voor velen een redding. Geen huis, eten, familie, vernederingen en geen werk is het dan moeilijk op een eiland, zonder hulp of voorzieningen, om je dan op het rechte pad te houden. Als je als groot gezin geen hulp krijgt, wat hier normaal is, ga je 'bolitas' slikken en enkele vluchten maken naar Nederland. Dan heb je wel weer even voor enkele maanden geld om te eten en je kinderen te voeden en te kleden. En dan komen die Makamba's die dan zeggen dat juist deze mensen nergens voor deugen! Nee, deze mensen moeten het uit nood doen want anders sterven ze op deze eilanden wel van de honger! Niemand zal om je geven en de wetten en regels zijn zo, dat je echt niet kan leven als je onder aan die trap bengelt.

Vind je het dan raar dat deze mensen het niet meer kunnen aanhoren dat alles zo goedkoop is en dat je zo nodig in een miljoenenhuis moet wonen met een eigen strand en plastic palmbomen! Dat ze anders reageren en de Makamba's niet geloven met hun loze beloften is dan niet gek en is een menselijk reactie. Het verschil van rijk en arm is enorm. De armen moeten het doen met 650 gulden per maand, de rijken hebben salarissen van vele duizenden tot tienduizenden guldens. En dan durven deze mensen nog iets te zeggen over die arme laag? Triest dat het verschil zo groot is. Maar het ergste komt nog, want in al die armoede is nog een tak die niet aangehaald is; de kinderen van de rekening.

Kinderen die verkracht worden op zeer jonge leeftijd, incest, geslagen, vernederd en zelfs geslagen tot hun verstand totaal in de war is. Kinderen waar geen hulp voor is en voor wie de instanties hun ogen sluiten. Ook dat is de Antillen en waar wij dan als rijken net doen alsof Haïti zo erg is. Haïti toestanden hebben we zelf op deze eilanden maar dat willen we niet zien. Wie wil zijn handen branden aan wat wezens die toch nergens voor dienen? Wat kunnen we nu winnen als we kinderen gaan helpen? Stichtingen vliegen als paddenstoelen uit de grond, verduisteren miljoenen en de kinderen zijn nog steeds alleen op deze wereld. Alleen met hun oma als laatste redmiddel en later gaan de drugs bendes van de straat deze kinderen gebruiken voor de drugs transporten. Waardeloos volk, waar we in onze resorts niets mee te maken willen hebben en ook niets van willen horen!

Onze medemens aan het lot overgelaten, moederziel alleen en nergens geen weg open om die te bewandelen. Dan beste mensen, dan is het geen mitrailleur maar een kanon die ik zou willen pakken, want waar is ons respect naar de mens toe? Waarom heeft de ene alles en de andere niets?

Nu zul je je wel afvragen waarom ik dit allemaal aanhaal in een boekje wat Makamba heet? Als aankomende wonende Makamba op een eiland is het belangrijk dat je niet alleen weet waar Mambo en Jan Thiel ligt, maar is het ook belangrijk te weten hoe de lokalen jou gaan zien. Het is belangrijk dat je weet wat hier speelt en wat er gaande is. Het is belangrijk dat je in gaat zien dat komen met een dikke buidel niet de manier is om je in een arm land te gaan vestigen en dan te roepen wat een zooi het is.

Het gaat erom dat je gaat zien dat er meer speelt op deze eilanden en dat er veel ellende is onder de lokale bevolking. Dat wil niet zeggen dat het hier niet prettig kan zijn. Dat hangt af in hoeverre je je aanpast en meedoet in de cultuur en omgaat met het volk. Je kunt hier een geweldige tijd hebben, je kunt ook een hel creëren. De keuze is aan je zelf.

DEEL 3

3:1 Update

Als een update is het misschien wel interessant wat er zo tijdens het schrijven van dit boek voorgevallen is en wat ook wij na tientallen jaren wonen op dit eiland hebben meegemaakt.

Door dit onderwerp aangekaart te hebben heb ik zo links en rechts wat informatie ingewonnen onder de Makamba's maar ook onder de lokale bevolking. Met gerichte vragen zoals; Hoe zie jij de Makamba? Of de vraag: Wat heb jij voor een gevoel zoals de Makamba's zich gedragen? Met die vragen ben ik op pad gegaan. Veelal bevestigden de mensen al wat ik geschreven had en soms zelfs met verschillende tirades erbij. Wat schokkender was, was het geval wat ik aan der lijve heb ondervonden toen ik in de politiek wilde gaan met een eigen partij.

Omdat ik al op dat moment 29 jaren woonde op het eiland en me werkelijk betrokken voelde bij de lokale bevolking, dacht ik echt, samen met wat Antillianen nog wonend in Nederland, of het misschien de tijd was om werkelijk veranderingen teweeg te brengen in de huidige politiek. Gewoon de zaak open gooien en zorgen dat de lokale bevolking eerlijke kansen krijgt. Wie zou het beter kunnen aanvoelen en begrijpen dan een Nederlander zelf hoe ze werken in Nederland? In de zeer vele contacten met de Nederlanders en hun regeringen is duidelijk geworden dat vele zaken niet zuiver zijn. Dat was de reden om als Makamba een partij te starten om op die manier de Nederlanders aan de tand te voelen.

Maar er kwam een totaal andere wending.

Mijn lichaam is blank, mijn uitspraken zijn met een zachte G. De lokale politiek en mensen moesten dit aanpakken om mij als ook een van die vele slechte Makamba's weg te zetten. Ik was een soort Nederlandse spion die de lokale politiek wilde opzetten naar Nederlandse hand. Ik ben in het verleden al veel gewend en zeker niet snel uit het veld te slaan.

En ik weet ook mijn woordje te doen. Maar als ik hier een partij ben begonnen om met de Nederlanders samen te spannen, dan is het een gevaarlijke kwestie. Zelfs in interviews liepen de gemoederen erg op en steeds meer bleek dat het beter was om je niet te mengen in deze discussies. Makamba's kunnen niets goed doen en dus, ik ook niet met deze partij. Het leek meer op een vete naar de Nederlanders toe dan een eerlijke kans om het nieuwe land Curaçao op te zetten.

In de vele gesprekken samen met mijn vragen, bleek ook steeds meer dat de Makamba's er slecht vanaf komen, sinds de gehele herstructurering maar ook de nieuwere lichte Makamba's, die niet veel goeds hebben gebracht in het geheel. We werden in gesprekken steeds erop gewezen dat wij dan nog wel goed waren, maar dat de huidige Makamba's niet veel goeds brachten. De verhoogde prijzen van levensmiddelen maar ook huren, de slechte voorzieningen voor lokalen en het wegdrijven, letterlijk en figuurlijk, van de lokalen van hun stukje grond. Dat heeft allemaal toegebracht dat steeds meer de lokale mensen zaken niet meer pikken. Maar de realiteit is uitzichtloos. Veel is gegeneraliseerd en is op een staat gekomen dat alle Makamba's slecht zijn. Nu lijkt het misschien erop, dat als je dit boekje erop na leest dat de Makamba's niet veel goeds kunnen doen. Toch is dat nu net niet de bedoeling. Ik heb namelijk geprobeerd, in zelfs nog zachtere termen, te beschrijven hoe momenteel in de volksmond de Makamba bij de lokale bevolking overkomt. En als rasechte Makamba, althans daar eens geboren, lijkt mij het beste om met de deur in huis te vallen en niet om de hete brei heen te draaien. Het kan en mag niet zo zijn dat er een hetze gaat ontstaan. Maar zoals de kaarten nu liggen zitten we op de vooravond van zo'n uitbraak. Dat is veelal te wijten aan de opstelling van alle partijen. De ene weet het beter en de ander wil geen commando's meer aannemen. Zo is er een duidelijk zwart/wit gecreëerd en zijn de wegen uit elkaar gegaan. Nu denkt Nederland in een keer orde op zaken te moeten stellen. Terwijl zij tientallen jaren de zaak in de puin hebben laten lopen! Dat laatste is een kwalijke zaak. Mensen die je meent een vrijheid gegeven te hebben, al was die vrijheid maar schijn, kunnen

niet verkroppen dat ze weer onder een heerser vallen. Maar het gaat dieper want de belangen van Nederland zijn hoog en ook internationaal is er veel gezichtsverlies. Zo moesten ze wel iets doen. Niet dat er werkelijk iets verandert want Nederland zal eeuwig blijven schuilen dat alle zaken ‘interne aangelegenheden zijn’.

Terugkomend op de hetze, is het duidelijk dat je als Makamba, je niet openlijk mag laten horen. Ondanks de lange tijd dat ik op deze eilanden woon en me werkelijk een eilandbewoner voel, blijkt dat je toch nog steeds als Makamba gezien wordt. De kleur blank is hier net zo ingebrand als de kleur zwart en nog steeds blijven die wrijvingen geven. Maar je ziet dat overal ter wereld. Je mag meedraaien, je mag overal in bij zijn, maar als het dan om de hogere posten gaat, dan merk je dat je toch een buitenlander bent. Klopt, nogmaals het is niet alleen op deze eilanden maar je merkt het hier wel eerder en ze maken dan ook duidelijk dat jij als Makamba hier niet thuishoort. Het is dan zo dat je netjes gevraagd wordt om het eiland te verlaten. Puur omdat ze geen andere woorden weten.

Het is moeilijk om je aan te passen aan dit leven en het zal zeker een Makamba niet lukken om totaal geaccepteerd te worden. Zelfs diegenen die hun leven hier hangen en zelfs blank hier geboren zijn, blijven Makamba’s. Dat hebben we mee mogen maken met mijn vrouw die uit een blanke moeder en zwarte vader op dit eiland is geboren. Velen kenden haar familie naam en velen wisten ook wie ze was. De familie was bekend op dit eiland. Maar diegenen die haar niet kenden, zij sprak Papiaments en had ook nog eens een scherpe mond, scholden haar uit als Makamba en dat ze moest vertrekken! Hun eigen volk wordt gekeken naar kleur!

Dat bleek ook toen we bij oma kwamen. Oma was een negerin en was zeer duidelijk aanwezig in de familie. Oma was donker maar nog net niet blauw/zwart zoals ze dat noemde. Als blanke was ik welkom in de familie omdat ik lichtere kinderen zou produceren en zo zou ik hun ras lichter maken! Gedachten die nog steeds gelden op deze eilanden.

Maar als oma een donkere persoon over de straat zag lopen dan werd hij aangesproken als ‘neger’ die haar tuin maar moest komen harken!
Al de mensen die ze riep om voor haar te komen werken waren zwart!
Zelf was ze zwarter, alleen dat moest je haar niet vertellen!

De discriminatie onder de lokale bevolking is erg en je hebt varianten tussen melk/bruin tot blauw/zwart. Een manier van praten waar ik zeker in het begin moeilijkheden mee had. Puur omdat ik niet kon begrijpen dat een eigen volk elkaar zo kon vernederen.

Nu verklaart het dan ook een beetje waarom deze mensen je aanval-
len als je een melkbus bent. Maar toch is de kleur nog niet het grootste
probleem. Het is je mondig zijn en dat je opkomt voor je rechten wat vele
lokalen tegen het hoofd stoot.

Toch kun je veel zeggen als Makamba zijnde, maar dan moet het
wel met een wederzijds respect zijn. Dat respect is veelal ver te zoeken
tussen de Makamba’s en de lokale bevolking. Ja, helaas gooien wij ook
onderling grote vernederingen naar elkaar toe. Zo is de een altijd beter
in zaken doen dan de ander en lijkt er een continue wedstrijd gaande. De
Makamba laat dat ook zien in zijn hebben en houden wat overal geshowd
wordt en liefst met veel goud behangen in een grote wagen, huis, boot en
met die extra hebbedingetjes. Het is een complete ‘show off’ hier op de
eilanden en dat is jammer. Anderen de ogen uitsteken maar ook verbaal
laten weten dat je meer denkt te weten en te zijn, is een zeer negatieve
houding naar andere mensen toe.

De lokalen pikken dat ook veelal als eerste uit en dan gaan ze pas
kijken wat er te vangen valt van jouw bla bla. Ze nemen veel en met een
glimlach weten ze jou af te zetten, net zo hard als dat jij hen vernedert.
De lokale mensen hebben een weg gevonden in deze wereld van alsmaar
onderdrukking en dat is dan ook waarom ze eeuwig ‘ja’ zeggen en ‘nee’
denken! Ze weten hoe de Makamba’s aan te pakken en weten zo een

graantje mee te pikken. Maar als de zaken op de spits worden gedreven dan is de stop doorgeslagen en zul je merken dat je geen stap meer verder komt. Nee, erger nog, dat beetje wat je meende opgebouwd te hebben, ben je dan ook verloren. Als je als goede Makamba dan op je 'recht' gaat staan, dan zijn er jarenlange zaken en manieren om het een Makamba moeilijk te maken. Zelfs al heb je je recht gehaald, zie dan nog maar eens je recht te incasseren!

Een voorbeeld;

Op een dag belde mijn monteur op dat hij mijn wagen kon verkopen. Ik stemde toe en hij liet me mooi weten dat hij het voor de prijs, die ik wilde hebben voor deze wagen, verkocht had. Mooi, maar na enkele dagen had ik mijn geld nog niet en vroeg weer eens wanneer ik langs kon komen. Het eeuwige 'mañan' galmde door de telefoon. Ik na twee dagen naar hem toe, hij was net weg. Ik wachten, geen monteur. Ik reed weg en had een vermoeden dat hij me ergens zag staan en ja hoor, toen ik wegreed kwam hij aan. Ik terug en hem het geld vragen. 'Mañan' was zijn antwoord want hij kon vandaag niet naar de bank. Zo hebben we weken over en weer gekletst en alsmaar kwam er een smoes. Uiteindelijk heb ik aangifte gedaan bij de politie. Weer werd er niets gedaan totdat we het hogerop gingen zoeken. Hij werd verhoord en tekende een schuldbekentenis en zou elke maand betalen. Eerste maand een bedrag, tweede maand een kleiner bedrag en derde maand niets! Weer naar de recherche en die zou het uit gaan zoeken.

Enkele dagen later hoorden we op de radio dat deze man verdwenen was van het eiland. Zogenaamd verdronken met zijn boot tijdens het vissen! Ik heb zijn vrouw gebeld, die toen ook nog doodleuk vertelde dat het wel vreemd was dat zijn portable nog steeds werkte, maar dat hij niet opnam! Ik vroeg of hij een waterdichte portable had. Ze schrok en brak het gesprek af. Vanaf die dag was er geen contact te krijgen met zijn vrouw laat staan met hem. Later bleek dat ze gevlucht waren naar Colombia en hij vele schulden achter had gelaten. Ook zo de betaling van onze wagen.

Recht is hier nergens te halen, ook al heb je rechterlijke uitspraken. Als de tegenpartij niet betaalt, kan zelfs een rechter of incasso niets aan deze zaken doen. Vele lokale mensen hebben zaken en die gaan goed zolang je hun manier van werken accepteert. Maar als er wat misgaat dan blijkt dat de zaken net niet meer van hen zijn of gesplitst zijn in zeer veel kleine zaken. Zo hebben we zeer slimme Antillianen die alsmaar actief zijn met andere mensen hun bezittingen afhandig te maken. Ook zo iemand die al tot twee maal toe een compleet wireless internet kantoor zich toegeëigend heeft en de rechtmatige eigenaren met grote schulden achterliet. Deze jongen is dan je partner en op een dag merk je dat je zaken weg zijn en dat er grote schulden zijn. Op dat moment is hij je partner niet meer en zelfs tot twee maal toe heeft het gerecht hem niet kunnen pakken. Alles is zo weggesluisd en omzeild dat je geen vat op hem hebt.

Dat zijn de Antillianen die antwoord hebben op de bla bla van de Nederlanders. Ze gaan met je in zee en dan zijn ze verdwenen. Zo zijn hotels verdwenen, een champignon kwekerij en ga zo maar door. Vele zaken waar veel geld verdwijnt, maar de lokale mensen daarvoor niet aansprakelijk gesteld worden. Later komen ze weer opduiken als een nieuwe partner. Nu is het nog steeds het gemakkelijkste om een lokale zakenpartner te hebben. De vergunningen worden veel sneller afgegeven, maar het risico is zeer hoog dat eens jouw bedrijf van de ene op de andere dag verdwenen is. In de vele jaren hebben we zo veel mensen zien komen en zien gaan. Doorgaans allemaal vanuit gaande dat er juridisch iets vast te leggen valt. Als dan puntje bij paaltje komt merken ze dat de rechter hen wel gelijk geeft en dat het vonnis in hun voordeel is, maar dat de lokale bewoners gewoon geen gehoor geven aan zo'n vonnis. Mooier is dat ze gewoon doorgaan en alsmaar onder andere namen of met andere bedrijven weer opduiken. Het gegeven is ook dat je een bedrijf niet veel langer moet hebben dan anderhalf tot twee jaar. Dan is er nog geen belasting die wakker wordt en is moeilijk alles te achterhalen. Zo weten dus vele lokale bewoners de Makamba's aan te pakken en hen te bedienen van replek met hun eigen handelswijze.

Bij al dat soort zaken is er zeker een wederzijds misgunnen en wantrouwen naar elkaar toe. Mensen zien veelal elkaar als tegenstander en zullen zeker niet open en eerlijk samen wat proberen te bereiken. Het is samen doen onder het mom van, ik pik, jij pikt, wij pikken samen. Zolang dat goed gaat is er geen probleem maar komt er ergens een kink in de kabel, ja dan is het zaak vlug het meeste in te pikken en ‘ikke niet meer bestaan’ te spelen! Zo doen toch vele lokalen ongevraagd mee aan het spel wat wereldwijd gespeeld wordt; ‘centjes pikken’.

Vele zaken gaan hier op deze manier en maken dan ook de lokalen niet geliefd onder de buitenlanders. Natuurlijk niet, want velen komen op dit eiland met een air dat zij wel weten waar de klepel hangt. Later blijkt dat de lokale bevolking beter weet waar de bel inclusief klepel, hangt! Dan is de strijd veelal gewonnen door die mensen die hun eiland als hun bezit zien. Het is prachtig te zien dat vele buitenlanders zich op dit eiland vestigen met geweldige ondoordringbare constructies. En dan komt er een lokaal jongetje en dat prikt door al deze constructies heen, omdat hij wel de juiste weg weet op deze eilanden. Je laat de buitenlander even proeven van de mogelijkheden en dan pats boem vallen de deuren dicht en de geweldige open service draait om naar een onontkoombare jungle waar je het ene na het andere verlies ziet opduiken. Ja, die onontwikkelde mensen op een eilandje groeien uit tot een netwerk van vele duistere zaken gedekt door de lokale politiek en gerecht. Zo verdwijnen zeer veel bla bla mensen weer van dit eiland, scheldend en tierend naar alles wat leeft, bloeit en groeit op deze rotsen.

Dan heb ik een grote glimlach op mijn gezicht en denk ‘Wie zijn nu de onontwikkelde mensen?’

DEEL 4

4:1 Wat kun je als Makamba doen om een goede tijd te hebben?

Eigenlijk is dat in één woord te omschrijven; ‘aanpassen’. Zo, dat was het dan en daar heb je nou dit boekje voor gekocht, om in een woord te lezen wat je moet doen op deze eilanden.

Aanpassen is gewoon het magische woord. Dat wil niet zeggen dat je niet aan afspraken hoeft te houden, dat je nooit op tijd hoeft te komen en dat je zaken vooruit schuift naar ‘mañan’ (morgen)! Nee, dat is het aanpassen naar het extreme.

Aanpassen zou wel kunnen zijn;

- De taal een beetje weten te begrijpen.
- Te zien waarom mensen bepaalde dingen doen.
- Luisteren met respect naar de lokale bevolking toe.
- Leren van wat deze mensen in honderden jaren geleerd hebben om op deze rots te overleven.
- Accepteren dat zij een andere manier van leven hebben dan wij westerlingen.
- Accepteren dat het minder snel gaat dan in Europa.
- Je bij eilandelijke zaken betrokken voelt en laat zien dat je er om geeft.
- Het er zijn als er werkelijk nood is.
- Je rechten wat versoepelen en andere plichten invoeren.
- Er zijn als je gevraagd wordt.

Kortom, aanpassen aan hoe de mensen hier leven, werken en wonen.

Wel eens opgevallen dat als je net rond etenstijd bij iemand komt dat er een gigantische pan op het vuur staat met hun dagelijkse kost? ‘Wil je ook een bordje stobá? Ga zitten en eet mee.’ Ondanks dat ze maar enkele honderden guldens hebben per maand is iedereen welkom om te blijven

eten. Ook merk je dat ze zich schamen hoe ze erbij wonen en dat ze niet veel hebben om op te zitten. Schamen dat zij waarschijnlijk in jouw ogen mislukkelingen zijn, maar zeker weten dat juist zij verder zijn dan menig Makamba.

Wat ze weinig hebben aan materieel, zijn ze juist rijk aan levenswijsheden. Vele keren ben ik bij de vissers geweest op verschillende baaien. Mensen die 's morgens vroeg op pad gaan om vis te vangen en dan rond het middaguur weer terugkomen en hun waren verkopen. Daarna terugtrekkend in een hutje, opgetrokken van enkele pallets en wat oude spullen, even slapen en de volgende morgen weer gaan vissen. Mensen met een gezin en moeten leven van wat moeder natuur hen brengt. Bij deze mensen kom ik heel veel en ik help hen mee met hun boten, vis binnenhalen en wat er dan net gedaan moet worden. We praten wat, lachen veel en ook zijn er serieuze gesprekken. We eten samen wat uit een pot dat op het vuur borrelt en pak de laatste biertjes uit mijn koelbox. We lachen en merken dat we één zijn met wat de natuur ons geeft. Die verse vis was heerlijk en de aanwezigheid van deze mensen laat je groeien in het leven.

Dit heb ik vele malen gedaan en nu nog kan ik gewoon ergens gaan zitten bij wat oudjes en kletsen over alles wat het eiland te bieden heeft. Het maakt dan niet uit of ik een Makamba ben, het maakt niet uit of ik nu slecht of moeilijk Papiaments spreek. Het maakt niet uit want ze weten dat ik een van hen ben, die vele jaren al hun lief en leed deel.

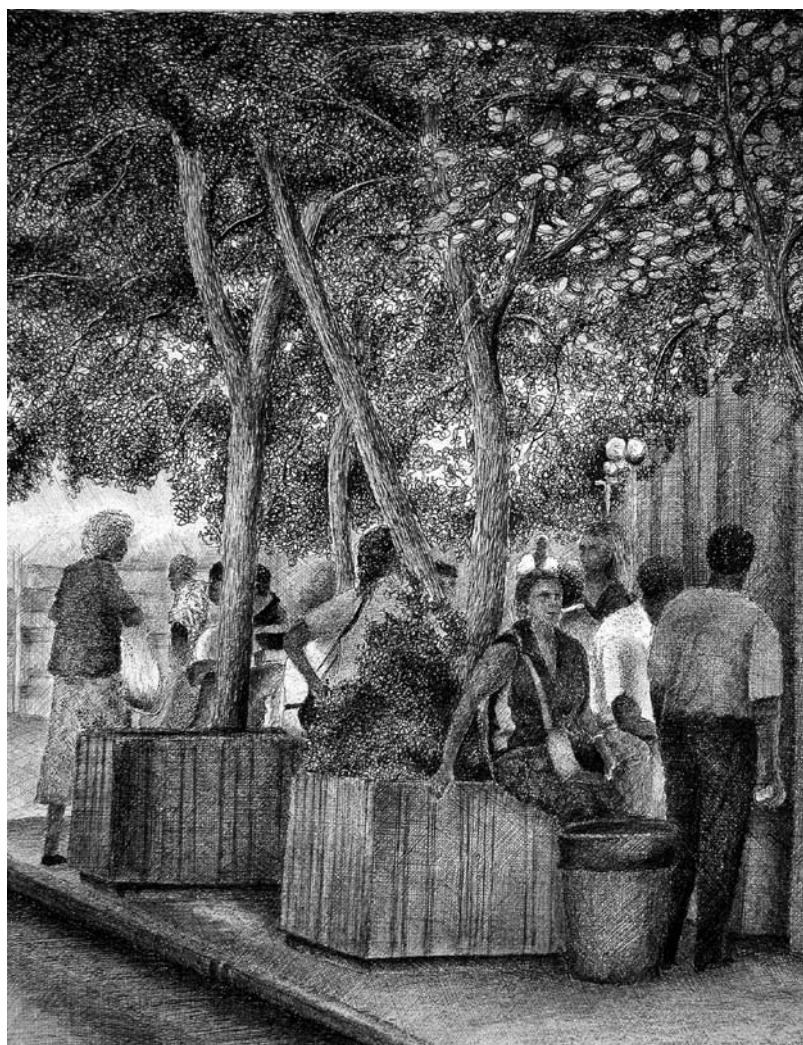
Het is belangrijk dat je je gevoel laat spreken. Je zult zien dat je je niet kunt opdringen, je kunt ook niet gaan zeggen wat zij moeten doen. Het enige wat je kunt doen is je openstellen voor deze mensen en hen met respect behandelen. Net zoals die man die zijn huis gebouwd heeft met jongens rondom in de wijk. Deze man waardeerde deze jongens en gaven hen allemaal stuk voor stuk de kans om zich te bewijzen. Toen kwamen er allemaal vaklui uit hen, de ene was een goede metselaar en

de andere wist precies in deze grond een geul te graven. De andere was goed met de kwast en dan weer een die de spijkers er snel en recht in het hout joeg. Respect naar deze jongens toe heeft deze man nu een geweldig huis opgeleverd waar zij allemaal trots op zijn.

Het is belangrijk dat je warmte uitstraalt naar deze mensen. Nogmaals, je kunt je niet opdringen. Je kunt toch ook niet gaan zeggen tegen een kind, kom eens op mijn schoot zitten. Het kind wil dat zelf bepalen en pas als het gevoel goed is, zal het kind komen. Zo is het ook bij de volwassenen op het eiland. Jij moet die vertrouwen gaan scheppen en dat kan alleen als je vertrouwen geeft. Nee, dat wil niet zeggen dat je hen geld moet geven als ze daar om vragen. Je hoeft je ook niet door hen op te laten dringen. Maar je zult merken als je er bent, dat een praatje en wat aandacht wonderen kunnen doen.

Deze mensen hebben een gave waar wij Europeanen veel van kunnen leren. Deze gave of eigenlijk gaven zijn, dat zij veel verder in het leven zijn dan wij.

- Ze leven van dag tot dag. Begrijpelijk want het verleden is niet te veranderen en de toekomst kun je alleen bepalen als je er nu aan werkt.
- Problemen zijn er om vooruitgeschoven te worden. We ontwijken de problemen en de tijd lost veelal de problemen op. Niet altijd, maar in 95% van de gevallen is tijd de beste oplossing.
- Niet druk maken, eerst feesten en dan zien we verder. Een vreemd gedrag voor ons Europeanen maar wel een mooi gedrag, want het feest is nu en morgen is er misschien geen eten, geen werk, geen huis meer!
- De mensen zijn blij met wat ze hebben en hechten geen waarde aan hebbedingetjes.
- Eenvoud en tevreden zijn met wat ze hebben is waar deze mensen mee weten om te gaan.

Kortom, de lokale mensen leven veelal in het NU, wat er NU is en NU te halen valt. Dat, dat dan moeilijk te begrijpen is voor een Europeaan, die het liefst tot zijn dood zijn leven gereld ziet, is ook weer te begrijpen. Maar de vraag is dan, wie leeft meer en maakt meer van zijn leven?

Alles bepalen voor je hele leven is er niet en kan niet. Dat maakt de huidige mens ziek, want zijn houvast is weg de minuut als er iets in zijn planning verandert. Lokalen hebben geen planning en zo hebben ze niet de zorg voor later. Waarom druk maken voor later als ik het nu al moeilijk heb om eten bij elkaar te krijgen? Wat heb je volgende maand aan het eten als je vandaag sterft van de honger? Zaken die je alsmaar hoort bij de vissers en de lokale mensen. Ze moeten vandaag rondkomen en morgen, och morgen zien we wel weer dan hebben we misschien meer geluk.

De manier hoe het leven te benaderen, is ook een genot. Leven is niet om te werken of je uit te sloven. Nee, werken is een noodzakelijk kwaad. Leven is net genoeg geld binnenkrijgen dat je de komende dag kunt eten, pilsje pakken of een feestje bouwen. Je ziet dat nu nog duidelijk. Op het einde van de maand krijgen de mensen hun salaris. Er zijn ook bedrijven die het elke twee weken uitbetalen. Een vast gegeven is dat de dagen na het uitkeren van het salaris er altijd vele ziekmeldingen zijn. Er is geld en dat moet besteed worden. Begint het geld minder te worden, dan denken we weer even aan onze baan. We gaan werken en krijgen weer ons volgende salaris.

Ook hebben we een groot ziekteverzuim gedurende feestdagen, zoals carnaval en oogstfeest. Mensen melden zich lang ziek om te werken aan de kleren en praalwagens die gemaakt moeten worden. De baas kan doen wat hij wil maar de ontslagwet is ook nog zo dat veel van deze mensen beschermd worden. Het is een traditie dat voor grote feesten vele mensen ziek zijn, dan wel voor de baas, niet voor de vereniging.

Veel geld verdwijnt daardoor wetende dat mensen gebruik maken van de ziekteregeling. Nu kun je deze mensen gaan ontslaan maar ik verzeker je dat de nieuwe werknemers ook weer zo handelen.

Schiet me toch nog een geval binnen van een collega zakenman toen we het over stelen hadden. Hij had een bijzondere manier van beredeneren en zijn logica was werkelijk ver gevorderd. Van enkele werknemers wist hij dat ze kleine artikelen uit zijn winkel stalen. Gebeurt overal en is moeilijk tegen te houden als mensen voor een minimum zich uit moeten sloven. We hadden het erover om dan deze mensen eerst te waarschuwen, zoals de wet dat voorschrijft en dan te ontslaan. ‘Allemaal mooi en wel’ vertelde hij me. ‘Als ik nu deze mensen ontsla en nieuwe aanneem dan gaan die ook stelen!’ ‘O ja’, vroeg ik hem. ‘Ja’, vervolgde hij, ‘Kijk, diegenen die nu stelen zijn bijna klaar met hun huis in te richten met spullen uit mijn zaak. Ga ik nieuwe mensen aannemen gaan ook zij beginnen hun huis in te richten, terwijl mijn oudere werknemers bijna helemaal voorzien zijn! Zo is hun stelen zeker minder dan die van de nieuwelingen!’

Kijk, dat is nu eens helder denken. Eens stop je met stelen omdat je geen plaats meer hebt in je huis. Toch kon ik hem niet aan zijn verstand brengen dat je ook kunt stelen om het dan door te verkopen. O nee, dat doen ze niet, dat hou ik wel in de gaten! Heerlijk die eenvoud, de manier van denken en zo toch ook je personeel een extraatje gunnen, zolang het binnen de perken blijft en geloof maar, deze man houdt helemaal bij wat hij mist!

Zo is het dus een heel boekwerk wat alleen al geschreven kan worden hoe je de lokale mensen moet zien en behandelen. Toch is er geen verschil, waar dan ook ter wereld. Wat wel vreemd is, is dat de Makamba zelfs in zijn eigen land alsmaar loopt te schreeuwen dat de Turken, Marokanen en Antillianen zich moeten aanpassen en nu zijn er zelfs inburgeringscursussen. Maar als een Makamba op deze eilanden neerstrijkt meent hij dat iedereen zich aan hem moet aanpassen.

Is dat niet een beetje scheve gedachtegang?

Een beetje scheef! Welnu, ik kan je zeggen, het is gewoon een achterlijke gedachtegang want de Makamba's hebben door elkaar veelal last om zich aan te passen op landen in de wereld. Kijk maar naar wat ze meesjouwen als ze op vakantie gaan. Hagelslag hier en hun eigen yogi drink, tot kussen toe! Mensen, waar is jullie connectie naar de wereld toe? Waar is jullie improvisatie vermogen? Aanpassings vermogen? En last but not least, jullie verstand? We zien het met vele stagiaires op dit eiland, wat ook een ware hype is geworden. Jonge kinderen die losgebroken zijn uit de Nederlandse beschermde cultuur. In een keer losgelaten in de binnenlanden van een ver land, op een eiland wat Curaçao heet. Kinderen die werkelijk zich vastklampen aan elkaar, meisjes alsmaar om elkaars nek hangend. Jongens ook als kluitjes in de rimboe en dan 's avonds bij elkaar komen in een van de Nederlandstalige uitgaansgelegenheden. En een lol dat ze hadden! De ene nog harder schreeuwend dan de andere en zeker met de nodige drugs en alcohol in hun lichaam. Laat naar bed en 's morgens weer stagiaire spelen. De vreemdste aanvragen voor een interview komen ook bij mij binnen en de ene naam van de studie klinkt nog duurder dan de andere. Ze komen dan serieus vragen om zich in te mengen onder de lokale bevolking. Maar wat doen ze? Ze hangen in Hollandse kroegen waar een verdwaalde stille vernederlandse Antilliaan zit en maar een gedachte heeft; Hoe sla ik zo'n blank mokkel nu aan de haak!

Trekken over het eiland en contacten zoeken onder de lokalen kan niet vanuit een internetcafé of kroeg en wachten tot zo'n inboorling langs komt fietsen! Ik moet me soms werkelijk inhouden als ik hoor waar deze kinderen hun ideeën vandaan halen en hoe zij de wereld zien. Volgens mij hebben diegenen die naar de Antillen komen, allemaal het boek 'De hut van oom Tom' gelezen! Het eiland is o zo mooi en wat kunnen we deze mensen toch helpen. Maar dan is mijn vraag; 'Willen deze mensen wel geholpen worden door jou?' Dat waanidee, dat onze lokale mensen hulp zoeken, snap ik niet waar de buitenlanders dat vandaan halen.

Onze mensen willen met rust gelaten worden, een leven leiden wat veel verder is dan die Europese en Amerikaanse matrix cultuur, gebaseerd op computers en geld. Zaken die een Antilliaan geen moer uitmaken. Zaken waar we niet van kunnen leven, laat staan beter van worden.

Momenteel is er duidelijk een groot gat tussen de Antillianen en de Makamba's. Veelal geslagen door het opdringerig gedrag van die Makamba's en het laat maar waaien bij de Antillianen. Maar bij nadere studie blijkt duidelijk dat de Antillianen hun leven beter in elkaar hebben zitten dan een Europeaan of Amerikaan. Een leven dat niet afhankelijk is van papieren beleggingen, fake geld en, we weten het beter. Nee, de Antillianen hebben het vermogen om samen tot één doel te komen. Samen een leven te leiden, en met wat dan ook het er beste van te maken. Velen zijn gelukkig nog zo, al is de nieuwe generatie werkelijk ook naar de Europese normen aan het leven. Daardoor raken deze jongeren in het verval van drugs en stelen. Puur omdat geld, grote wagen en groot huis de tekenen zijn van welvaart. Hun ouders lachen maar huilen ook veel, want hun kinderen zijn verloren, verloren aan een verdorven maatschappij die hun kinderen in de tang heeft.

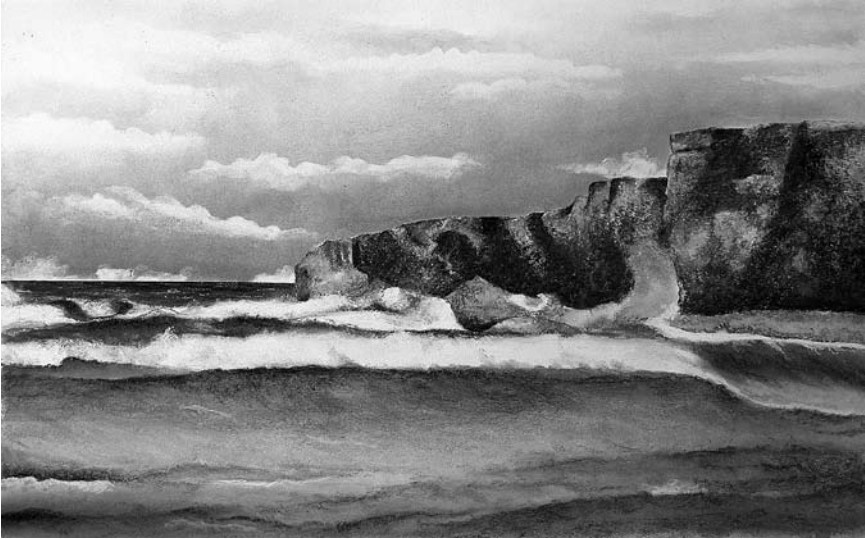
Ondanks dat alles blijven ze, met het weinig wat ze hebben, optimistisch. Zeker met vele problemen maar hun pleziertjes zullen ze aan blijven houden. Het is duidelijk te zien in de communie tijd of een trouwfeest of zelfs een verjaardag. We lopen ze dan allemaal af en overal hetzelfde beeld. Veel geld wordt er uitgegeven aan eten. Pannen zo groot dat je er verstoppertje in kunt spelen maar ook het vlees wordt met emmertjes aangedragen. Niets is te veel en de drank vloeit rijkelijk. Muziek aan of als het nog even kan, een zanger of band. Alles moet kunnen en dat je dan daarvoor maanden in de schulden zit is geen probleem. 'Bon di 10 luna' je ziet het overal staan. Bonnen die tien maanden leningen verstrekken. Je gaat naar zo'n gast toe en die laat je snel 25 tot 30 procent rente betalen op het bedrag wat je leent. Je krijgt bonnen die je dan inlevert bij dat bedrijf en je krijgt de goederen.

Dat je op het einde van de rit je goederen bijna dubbel hebt betaald is jouw probleem. Jij wilde toch dat feest of die TV!

Lenen is vijand nummer één op dit eiland. Lenen is er overal en het moet niet gek gaan of je wordt er weer eens gevraagd voor een klein bedrag of voor een groot bedrag. Lenen doen wij persoonlijk niet. Lenen maakt vijanden en lenen is narigheid zoeken.

Toch hebben we eenmaal geleend en dat was aan een oude man die geld vroeg om de materialen te kopen voor zijn huisje. Een man die we al lang kenden en op een gegeven moment, midden in de maand, vroeg hij om een redelijk bedrag. Zijn broer zou die middag kunnen rijden met de pick-up en hij had niet genoeg geld. ‘Zondag kom ik het terugbrengen’, beloofde hij. We hadden de gedachte; Och we hebben hem geholpen, we zien wel of we het nog eens terugzien. Nou die zondag was niet het einde van de maand en hij kon het geld nog niet hebben. Maar de zondag daarop was het betalen geweest en we zagen hem maar niet. Maandagmorgen heel vroeg kwam hij aan de poort. ‘Masha danki señor pa judami’ (bedankt om me te helpen). En hij vertelde dat hij die vorige dag op een job was. Hij duwde me het geld in de handen en ik bood hem een biertje aan. ‘Nee, ik ga nu weer naar het werk’ en hij verdween.

Ja, dan denk je soms wanneer wel en wanneer niet. Welnu, we hebben dit geld aan die man gegeven met de gedachte van, och we zien wel en we hadden er ook geen punt van gemaakt als hij niet meer was gekomen. Maar dan zie je, dan komt het wederzijds respect naar boven en deze man kwam het netjes afhandelen.

4:2 Recapitulatie

Om even nog te recapituleren. Veel zal afhangen van je houding naar de lokale bevolking toe. Wonen in een resort en alsmaar laten horen wat hier niet goed is dan zul je verzekerd zijn dat je het niet lang gaat maken. Maar daar in tegen, de mensen betrekken in je leven en hen de waarde geven die ze verdienen, zullen loden deuren openen. We hebben enkele gouden eilanden met mensen daarop wonen van wie we allemaal kunnen leren. Laten we dat samen aanpakken en samen meewerken en ik verzeker je dat je dan nooit meer van deze eilanden zou willen gaan.

Volg je gevoel, werk met respect en wees één met wat dit land jou gaat bieden. Ik wens elke nieuwkomer een heerlijke tijd toe op deze eilanden die voor kort nog Nederlandse Antillen waren en nu afzonderlijk de namen dragen Aruba, Bonaire, Curaçao, Saba, St.Maarten en St. Eustatius, allemaal stuk voor stuk bewoond door geweldige lokale mensen.

John Baselmans heeft meerdere boeken op zijn naam staan.

Die kunt u bestellen via zijn website; <http://www.johnbaselmans.com/Books/Books.htm>

Reeds verschenen boeken zijn:

<i>Eiland-je bewoner Deel 1</i>	<i>ISBN 978-1-4092-1856-2</i>
<i>Eiland-je bewoner Deel 2</i>	<i>ISBN 978-0-557-00613-7</i>
<i>Eilandje bewoner - Luxe edition</i>	<i>ISBN 978-1-4092-2102-9</i>
<i>Eiland-je bewoner Bundel</i>	<i>ISBN 978-0-557-01281-7</i>
<i>John Baselmans Drawing Course</i>	<i>ISBN 978-0-557-01154-4</i>
<i>The secrets behind my drawings</i>	<i>ISBN 978-0-557-01156-8</i>
<i>The world of human drawings</i>	<i>ISBN 978-0-557-02754-5</i>
<i>Drawing humans in black and white</i>	<i>ISBN 978-1-4092-5186-6</i>
<i>Leren tekenen met gevoel</i>	<i>ISBN 978-1-4092-7859-7</i>
<i>Ingezonden</i>	<i>ISBN 978-1-4092-1936-1</i>
<i>Moderne slavernij in het systeem</i>	<i>ISBN 978-1-4092-5909-1</i>
<i>Help, de Antillen verzuipen</i>	<i>ISBN 978-1-4092-7972-3</i>
<i>Geboren voor één cent</i>	<i>ISBN 978-1-4452-6787-6</i>
<i>Pech gehad</i>	<i>ISBN 978-1-4457-6170-1</i>
<i>John Baselmans' Lifework part 1</i>	<i>ISBN 978-1-4092-8941-8</i>
<i>John Baselmans' Lifework part 2</i>	<i>ISBN 978-1-4092-8959-3</i>
<i>John Baselmans' Lifework part 3</i>	<i>ISBN 978-1-4092-8974-6</i>
<i>John Baselmans' Lifework part 4</i>	<i>ISBN 978-1-4092-8937-1</i>
<i>Mañan</i>	<i>ISBN 978-1-4092-8949-4</i>
<i>De wijsheden van onze oudjes</i>	<i>ISBN 978-1-4092-9516-7</i>
<i>He oudje leef je nog</i>	<i>ISBN 978-1-4092-8482-6</i>

<i>The world of positive energy</i>	<i>ISBN 978-0-557-02542-8</i>
<i>Het energinale leven</i>	<i>ISBN 978-1-4457-2953-4</i>
<i>Words of wisdom (part 1)</i>	<i>ISBN 978-1-4452-6789-0</i>
<i>Words of wisdom (part 2)</i>	<i>ISBN 978-1-4452-6791-3</i>
<i>Words of wisdom (part 3)</i>	<i>ISBN 978-1-4461-3035-3</i>

<i>NU deel 1</i>	<i>ISBN 978-1-4092-7691-3</i>
<i>NU deel 2</i>	<i>ISBN 978-1-4092-7736-1</i>
<i>NU deel 3</i>	<i>ISBN 978-1-4092-7747-7</i>
<i>NU deel 4</i>	<i>ISBN 978-1-4092-7787-3</i>
<i>NU deel 5</i>	<i>ISBN 978-1-4092-7720-0</i>
<i>NU deel 6</i>	<i>ISBN 978-1-4092-7742-2</i>
<i>NU deel 7</i>	<i>ISBN 978-1-4092-7775-0</i>
<i>NU deel 8</i>	<i>ISBN 978-1-4092-7738-5</i>
<i>NU deel 9</i>	<i>ISBN 978-1-4092-7768-2</i>
<i>NU deel 10</i>	<i>ISBN 978-1-4092-7708-8</i>
<i>NU deel 11</i>	<i>ISBN 978-1-4092-7759-0</i>
<i>NU deel 12</i>	<i>ISBN 978-1-4092-7661-6</i>

In dit boek ga ik als Makamba, Europese Nederlander, in op de gebruiken; de manier hoe gedacht, gesproken en gehandeld wordt, naar de Makamba's toe. Een boek met belangrijke gegevens als je denkt te gaan wonen op een van de Caribische eilanden. Eilanden die onder de Nederlandse vlag in de gaten worden gehouden. Allemaal mensen die een Nederlands paspoort krijgen als ze daar geboren worden. Maar het is ook een multiculturele samenleving met vele nationaliteiten, dan wel wonend op enkele vierkante kilometers.

Als aankomende wonende Makamba op een eiland is het belangrijk dat je niet alleen weet waar Mambo en Jan Thiel liggen, maar is het ook belangrijk te weten hoe de lokalen jou gaan zien. Het is belangrijk dat je weet wat hier speelt en wat er gaande is. Om met een Nederlandse gedachtegang te gaan leven op een van deze eilanden is niet werkelijk een goed idee. Puur omdat het leven in de tropen geheel anders is dan in het koude kikkerlandje. Door de gedachten, uitspraken en manier van zich gedragen van de lokale bevolking naar de Makamba's toe wat begrijpelijker te maken, heb ik vele zaken op papier gezet die misschien in sommige gevallen hard over komen maar wel de bittere waarheid zijn.

Dat allemaal in de hoop dat je deze leerschool ter harte neemt en gaat inzien hoe het hier in de bloedhete zon er aan toe gaat. Ik wens iedereen die zich gaat vestigen op deze eilanden een 'Bon Bini'(welkom). Maar bovenal een tijd waar we samen als één volk van deze eilanden, omringd door een blauwe zee, een positief geheel gaan maken.

John Baselmans